WAR

104

COMANDO · URMARIRI
TERORISM · SPIONAJ · SABOTAJE · RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA · ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE · SUPER COLECTIA WAR

RALPH HAYES

SANTINELA IADULUI

Colecţia WAR
104

RALPH HAYES

SANTINELA IADULUI

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

EDITURA BOGDANA

CAPITOLUL I

La zece metri de sol, elicopterul începu să vibreze, trezindu-l pe Carl din visare.

— Ce s-a întâmplat? strigă pilotul în interfon.

Carl simţi un nod în gât. Branşă imediat microfonul.

— Am atins un copac uscat, în spate, în partea mea.

Pilotul se întoarse spre el, încruntat. Erau obligaţi să se întoarcă să aterizeze în luminiş, de unde decolaseră.

Cu pieptul gol, şeful grupei aprovizionată de ei reveni spre aparat.

— Un zbor cam scurt, nu? zise el pilotului, care inspecta, îngândurat, palele rotorului.

Fără să răspundă, plutonierul Raymond Jessup îl chemă pe soldatul Carl Willstrom, care se uita la capătul îndoit al unei pale.

— La dracu', Willstrom! Am lovit un copac din partea ta, şi mi-ai spus că merge! S-a mişcat copacul ăla din loc?

Carl minţi:

— Am crezut că vom trece, domnule plutonier.

În realitate, visa la un viitor strălucit de aviator...

— Dacă vrei să rămâi cu noi, bombăni Jessup, încearcă să te pui pe treabă. Şi repede! Altfel, îţi cer mutarea imediat ce vom ajunge la bază.

— Auzi, plecaţi sau dormiţi aici în noaptea asta? întrebă şeful grupei.

— O să plecăm, răspunse Jessup. Am pierdut un vârf de pală. O să vibreze, dar ne vom putea întoarce.

Carl închise uşa copilotului şi se întoarse în cuva mitraliorului, simţind aţintită asupra lui privirea comandantului de bord, Morris. Carl era un slăbănog. Morris, un tip solid din Chicago, ar fi putut să-l strivească cu un bobârnac. Mai ales acum când deteriorase elicopterul.

— De data asta, fără prostii, da? zise Jessup pe un ton ameninţător.

— Totul e bine, spuse Carl, după ce observă cu mare grijă zona.

Pilotul porni motorul şi elicopterul decolă. După ce ajunseră deasupra copacilor, Jessup îndreptă aparatul în direcţia Tay Ninh. Carl, în spatele mitralierei, îndreptată la 45 de grade în jos, privea jungla defilând la zece metri sub ei: mult mai excitant

decât să zbori la o mie de metri, printre nori. Acolo, în jungla neagră se petrecea totul. Inamicul... Vietcongii, V de la Victor, C de la Charlie...

„La naiba! îşi zise el. Iar am început!”

Se lăsase iar în voia gândurilor. Oricum, căpitanul Ranes, ofiţerul-mecanic, avea să-i tragă o săpuneală. Avariile provocate de inamic, OK! Dar asta...

Era deja destul de greu să suporte botezul focului care era aplicat celor noi. Dar, în a treia lui zi de zbor, făcuse o gafa care avea să-i aducă şi altceva decât brutalităţile clasice. Se angajase la elicoptere cu tot entuziasmul tinereţii sale, ca să lupte în război, nu ca să fie umilit de colegi. Aştepta cu răbdare să fie acceptat în echipă, şi uite ce i se întâmplase!

Sergentul îi spusese, pe un ton aproape părintesc, că renghiurile nu vor dura mult: pur şi simplu, asta era tradiţia.

Brusc, elicopterul luă altitudine: se apropiau de pământurile cultivate care înconjurau Tay Ninh. La şase sute de metri, aparatul îşi reluă zborul la orizontală. Carl vedea sub el orezăriile brăzdate de drumuri înguste, unde ţăranii munceau ca furnicile, fără măcar să ridice capul spre aparatele care zburau deasupra lor.

*

* *

Imediat după aterizare, Carl demontă mitraliera, puse arma care cântărea zece kilograme pe umăr şi făcu turul elicopterului, ca să o ia pe cea a comandantului de bord. Era sarcina lui să întreţină cele două mitraliere M-60. Ofiţerul-mecanic sosise deja şi vorbea despre rotorul avariat cu comandantul de bord şi cu pilotul. Carl plecă să demonteze şi să cureţe cele două mitraliere.

Imediat ce se întoarse la post, Regis băgă capul pe uşă şi zise pe un ton dispreţuitor:

— Altă tâmpenie de răcan! Într-o săptămână, crăpi cu siguranţă... dacă sergentul Wooden te mai lasă să zbori. Vrea să te prezinţi la el imediat. Te-a luat în colimator, ai face bine să te grăbeşti.

Sergentul-major Alvin Wooden era singurul care încă nu-l persecutase. „Bun, acum sunt pe lista neagră a tuturor”, îşi zise el.

La treizeci şi şase de ani, Wooden părea de cincizeci, cu părul lui încărunţit şi ridurile deja accentuate. Privirea ochilor săi cenuşii era indescifrabilă.

— Ai o vedere bună, Willstrom, pentru că ai trecut vizita

medicală a personalului navigant, zise el. Atunci, explică-mi şi mie cum ai putut să bagi elicopterul în copacul ăla.

— Nu ştiu, domnule sergent. După cum i-am spus pilotului, am crezut că vom putea evita copacul, dar...

Pumnul lui Wooden lovi lada de muniţii care îi servea drept masă.

— Există unii care clachează dintr-o tâmpenie. Nu-mi pasă dacă mori, nici măcar nu te cunosc. Dar îi cunosc pe ceilalţi băieţi de pe elicopterul vostru, şi de ei îmi pasă! Îţi voi da încă o şansă mâine. Vei pleca cu Regis pe 312, şi o să stea cu ochii pe tine. Dacă îmi spune că ai făcut o greşeală, o să faci de serviciu la privată, până când am să te pot muta în altă parte.

Şi Wooden îl trimise la plimbare cu un simplu gest. Puţin mai târziu, Carl ajunse iar în faţa lui Regis, care spuse, fără să-şi ascundă dispreţul:

— Mâine dimineaţă, vom duce muniţii la Batalionul 1 din Regimentul 7 Cavalerie. Decolarea la ora şase. Ai grijă ca totul să fie la bord înainte cu cel puţin un sfert de oră. 312 a ieşit din reparaţii. Verifică să nu lipsească nimic. Locul unde mergem se află la şaizeci de kilometri spre nord, foarte aproape de linia focului. Cambodgia, dacă preferi.

Regis se întoarse spre uşă să iasă, apoi se opri.

— Şi fără tâmpenii, da?

*

* *

Aerul răcoros îl făcu pe Carl să-şi recapete puţin tonusul după o noapte agitată. Sub elicopterul care lua altitudine, defila provincia Tay Ninh, învăluită într-un calm înşelător. Regimente întregi ale armatei regulate nord-vietnameze se puteau ascunde în junglă.

Nu regreta că se angajase voluntar ca mitralior pe elicopter. Când se gândea la camarazii de jos, din căldura junglei, la discreţia capcanelor, şerpilor, lipitorilor...

Regis nu făcuse nici o remarcă la adresa lui, nici vreunul dintre piloţi. Carl nu mai zburase niciodată cu ei, dar ştia că pilotul, plutonierul Nelson, se afla acolo doar de o lună. Blond, cu tenul deschis şi ochii albaştri, părea un copil din corul bisericii, care n-ar fi avut ce să caute într-un elicopter de luptă. Locotenentul Harris îl ducea cu gândul la acele afişe care făceau propagandă pentru război. Maxilar pătrat, înalt de aproape un metru şi nouăzeci, părul brun tuns scurt şi tenul bronzat al veteranilor din Vietnam. Carl se simţea aproape invulnerabil cu un astfel de

pilot, chiar dacă restul echipajului nu avea aceeaşi încredere în el, mitraliorul din dreapta.

La jumătatea drumului până la obiectiv, pilotul survolă o zonă de tir liberă, pentru ca Regis şi Carl să-şi poată testa mitralierele de 7, 62. Lui Carl îi plăcea impresia de putere pe care i-o dădeau armele. Fireşte, nu era singur în acel joc al vieţii şi al morţii. Citise în *Star and Stripes,* ziarul destinat militarilor, că de la începutul războiului fuseseră doborâte o mie două sute de elicoptere. Aceste pierderi însemnate făceau şi mai picantă partida.

La un sfert de oră după ce-şi încercaseră armele, zăriră o pată roşiatică care, curând, atinse un diametru de o sută cincizeci de metri: o bază de artilerie, de tunuri de 105 mm şi lansatoare de rachete. Era baza provizorie a Batalionului 1 al Regimentului 7 Cavalerie. De acolo, trimitea unităţi de infanterie în junglă, în căutarea inamicului şi a locurilor unde îşi ascundea armele. Astăzi, 312 avea drept misiune să distribuie unităţilor aflate în acţiune muniţii, alimente şi mai ales apă.

— Blue Grass Şase X-Ray, aici Papa Unitatea Doi, zise vocea pilotului în căştile lui Carl.

După ce obţinu permisiunea să aterizeze, locotenentul Harris coborî elicopterul în spirală, cât mai repede posibil, ca să evite un tir venit de la sol. Carl ştia că era necesar, deşi asta îi făcea rău. Dar, cel puţin, nu vomită, ca prima dată.

Totul era gata pentru sosirea lor. Infanteriştii, aproape toţi cu torsul gol, bronzaţi şi lac de năduşeală, formară un lanţ ca să descarce lăzile cu muniţii pentru mitralierele M-60 şi pentru puştile de asalt M-16. În cinci minte, elicopterul era descărcat. Locotenentul Harris spuse echipajului, la telefonul interior:

— Una dintre formaţiile lor a primit o mică vizită a vietcongilor pe la patru dimineaţa. Arme de calibru mic şi câteva mortiere. Aşa că fiţi în alertă.

Se uită îndeosebi la Carl peste umăr şi conchise:

— Atenţie să nu trageţi în ai noştri!

După zece minute, survolau un luminiş din junglă, mare cât jumătate de teren de fotbal. Locotenentul Harris încerca să ia contact prin radio cu unitatea de la sol. La a doua încercare, primi un răspuns:

— Papa Unitatea Doi, aici Alfa Trei-Şase Romeo, răspunseră cei de la sol.

— Alfa Trei-Şase Romeo, aici Papa Unitatea Doi. Vreau să văd ceva fum.

După câteva secunde, un fum galben se ridică în nordul luminişului. Imediat ce elicopterul se aşeză pe pământ, vreo şase oameni se iviră dintre copaci, protejându-se de praful şi de iarba ridicată de rotor. Formară un lanţ şi descărcară rapid materialul pe care îl aşteptau, apoi se întoarseră la adăpostul junglei. Atunci, un ofiţer şi un soldat înalt, un negru, încărcat cu bagaje, sosiră la elicopter. Soldatul urcă la bord, îi zâmbi lui Carl şi strigă, ca să acopere zgomotul motoarelor:

— Mă întorc acasă, tipule! Ieri am primit ordinul!

Willstrom îi zâmbi şi el. Să te întorci acasă viu şi întreg: ăsta era scopul tuturor soldaţilor americani.

Pilotul fusese anunţat de ofiţerul de infanterie.

— OK? întrebă Harris.

— OK, răspunse Carl.

Nu era nici un copac, nimic lângă rotorul cozii. Şi aparatul decolă. La jumătatea drumului până la bază, staţia radio prinse glas:

— Papa Unitatea Doi. Aici Şase X-Ray. Una dintre unităţile noastre are o problemă. Evacuare urgentă. Urmează coordonatele.

Pilotul începu să coboare, vitezometrul indicând o sută douăzeci de noduri. Pasagerul provizoriu se miră, apoi deveni îngrijorat. Îi strigă lui Carl:

— Ce se întâmplă, Dumnezeule mare?

— Evacuare medicală! strigă Carl.

Erau răniţi, deci fuseseră lupte, iar negrul, care se întorcea acasă, nu avea chef, fireşte, să-şi rişte viaţa pe-acolo.

Carl auzi din nou vocea locotenentului Harris:

— Cei de jos spun că doboară copacii ca să putem ateriza, dar locul va fi îngust. Nici un semn al prezenţei vietcongilor, dar zona nu e sigură decât pe o rază de treizeci de metri. Fiţi prudenţi.

Şeful unităţii de la sol luă legătura cu Harris prin radio. Auzeau elicopterul. Harris ceru atunci semnalul fumigen. După care se lăsă cu botul spre sol, restabilind poziţia abia la vreo cincisprezece metri de copaci. La indicaţiile precise ale comandantului de bord, Carl ghidă aterizarea elicopterului printre buştenii şi crengile rămase.

Imediat ce atinse pământul, infanteriştii ieşiră dintre copaci, din ambele părţi, cu poverile lor însângerate. Doi soldaţi împinseră lângă Regis un pachet înfăşurat într-un *poncho.* Carl văzu şi un soldat tânăr, cu un fel de perucă blondă ciudată, pătată cu roşu, mărginită de zdrenţe de carne şi de bucăţi de

craniu. Carl simţi iar că va vomita, şi se întrebă cum putea soldatul să fie conştient cu acea rană, care probabil că era mortală. Se uita cu toată atenţia la tresărirea braţelor şi picioarelor în ţinuta de luptă plină de sânge şi de găuri.

— Uite, prinde asta! strigă o voce.

Carl prinse instinctiv, din zbor, un obiect. Avu nevoie de câteva secunde ca să-l identifice: un bocanc al unui rănit, cu piciorul încă în el, smuls de la gleznă.

Un moment paralizat, se mai calmă cât de cât când pilotul îi ceru indicaţiile pentru decolare. Ajuns în aer, Harris se deplasă la nivelul vârfurilor copacilor, evitând cu un viraj brusc trunchiul unui copac izolat. Rănitul alunecă pe podea, fiind prins de pasagerul negru. Nu mai mişca, dar respira repede şi zgomotos. Mortul alunecase şi el şi cuvertura se desfăcuse pe jumătate. O clipă, Carl privi capul care nu mai avea nimic omenesc, apoi se aplecă peste bord şi vomită resturile micului-dejun de-a lungul cozii elicopterului.

Uşurat, Carl se sprijini cu spatele de perete şi se uită la negrul demobilizat care îi adresă un zâmbet ironic.

— O să te obişnuieşti, băiete. Asta se întâmplă tot timpul pe-aici.

Arătă spre cele două victime.

— Au ajuns în halul ăsta din cauza capcanelor. Îmi pare grozav de bine că o şterg de-aici!

Restul traseului continuă fără incidente. Rănitul nu mişca, culcat într-o mică băltoacă de sânge, care îi curgea dintr-o parte şi vântul îl răspândea de jur-împrejur. Carl îl auzi pe Harris anunţând prin radio că elicopterul va fi în afara serviciului după ce vor fi descărcate victimele, până va face plinul. Carl se întrebă vag dacă puteau şi ei să mănânce ceva.

Nelson, copilotul, luă legătura cu unitatea medicală 15 de la Tay Ninh, ca să semnaleze pierderile.

Echipa de infirmieri sosi imediat după aterizare şi puseră rapid, dar cu grijă, rănitul pe o targă. În timp ce se întorceau la clădirea lor protejată de saci de nisip, sosi o altă echipă, fără să se grăbească prea mult, care ridică alene cadavrul. Carl nu va cunoaşte niciodată soarta soldatului amputat. Veteranii nici măcar nu-şi puneau problema. Dacă nu era un membru al propriei lor unităţi, în momentul următor nu se mai ocupau de el. Chestie de echilibru mental.

Carl nu reuşea însă să uite ce se întâmplase, dar făcu destul de bine ce avea de făcut ca să nu i se reproşeze nimic. La apusul

soarelui, şeful batalionului îi zise pilotului:

— Bună treabă.

Şi le spuse că erau liberi.

*

*   *

La Tay Ninh, Harris duse elicopterul 312 la locul lui. În timp ce piloţii şi Regis făceau revizia, Carl curăţa exteriorul aparatului cu un bidon cu apă şi nişte cârpe vechi.

Regis se uită la el un moment şi zise:

— OK, Willstrom. Acum, ocupă-te de arme.

Carl avu impresia unei mici victorii. Nu i se reproşa că vomitase, iar Regis îi spusese pe nume, nu *răcane.* Cu un pas aproape alert, duse cele două mitraliere spre bidoanele cu dizolvant. Nu puneau prea multe probleme, deoarece trăseseră doar treizeci-patruzeci de rafale. Avea să termine repede, inclusiv gresarea lor.

Îi plăceau mitralierele M-60 şi îşi oferi luxul de a se imagina respingând hoardele comuniste cu un torent de foc. Zâmbi la acest gând, mulţumit că nimeni nu putea să-i citească gândurile.

Puse mitralierele la locul lor şi se alătură celorlalte echipaje la popotă, pentru cină. Regis era deja acolo, flecărind cu Jolley şi Smith, doi tipi din aceeaşi escadrilă. Tăcură o clipă văzându-l venind, apoi îşi reluară discuţia.

— Răcanul s-a mişcat bine astăzi, zise Regis. Numai că a încercat să picteze coada elicopterului cu borâtură!

Urmă un râs general, dar amical. Carl zâmbi, oftând în sinea lui. Se aşeză cu tava alături de ei.

CAPITOLUL II

În timpul următoarelor cinci zile, Carl înţelese ce-i spusese tatăl său, fost luptător în cele două războaie mondiale: „Războiul înseamnă ore lungi de plictiseală întrerupte de scurte momente de teroare pură”.

Carl aştepta aproape cu nerăbdare momentele de teroare, întreţinea aparatul 372 împreună cu Jolley, care se afla în Vietnam de un an şi jumătate. Începea să fie acceptat. Jolley îl asigura că va cunoaşte curând botezul focului, şi părea foarte bine informat.

După ce-şi termină treaba, Carl se întoarse în baraca de tablă ondulată şi saci de nisip, pe care o împărţea cu escadrila 2.

— Vine şi Jolley? îl întrebă Wooden pe Carl care intra.

— Într-un minut, domnule sergent. Completează jurnalul de bord.

Carl se aplecă peste vecinul său, David Smith, aşezat pe aceeaşi saltea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu glas scăzut.

Smith, un tânăr roşcovan din Ohio, îi zâmbi, privindu-l cu ochi strălucitori.

— Mâine o să fie o bătălie pe cinste! Grupurile de comando apaşe, plecate în recunoaştere, au descoperit o mulţime de buncăre lângă linia de foc şi o să le facem de petrecanie. Locotenentul o să ne explice totul, acum când a venit şi Jolley.

Locotenentul Gonzales era mic de statură şi slab, cu un ten închis, putând fi luat drept vietnamez.

— Ascultaţi cu atenţie, băieţi, zise el. Am dat deja toate detaliile operaţiunii piloţilor. O să vă fac şi vouă un rezumat. Apaşii au găsit buncăre la patruzeci şi cinci de kilometri nord-vest, exact de partea frontierei noastre. Poate chiar până în Cambodgia. Avioanele de recunoaştere au fost atacate de o antiaeriană modernă şi de tiruri automate venind dinspre partea cambodgiană. Vom folosi toate aparatele, plus patru din prima escadrilă. Vom avea susţinere puternică din partea artileriei şi o acoperire aeriană. Atacul terestru se va face prin trei ieşiri a două companii din Batalionul 2 al Regimentului 5 Cavalerie. E foarte probabil ca inamicul, la sol, să reacţioneze, aşa că pregătiţi-vă bine armamentul. E tot ce ştiu. Sergentul Wooden vă va aduce la cunoştinţă repartizarea.

După rezolvarea detaliilor, unii se întoarseră la buncărele lor, ceilalţi comentând mai departe misiunea. Carl preferă să doarmă puţin, dar nu reuşi. Transpira în noaptea caldă şi umedă.

„Tracul marilor premiere”, îşi zise el.

Botezul focului va răspunde la toate întrebările lui. Transpiraţia nu se datora numai căldurii tropicale. Cum avea să reacţioneze dacă inamicul nimerea rotorul?

În cele din urmă, adormi, dar nu avu parte de un somn odihnitor.

*

*   *

Sergentul Wooden sosi la ora patru şi patruzeci de minute, cu un aer foarte mulţumit, pe care Carl îl consideră insuportabil la o oră atât de matinală. Cei mai mulţi dintre oameni fură foarte repede gata, în combinezon de zbor, dar câţiva fură scuturaţi bine, oameni pe care Carl îi văzu la fel de obosiţi ca şi el. Se duse să se bărbierească într-un fel de pâclă, dar apa rece îl trezi de-a binelea şi plecă imediat la popotă.

Apoi se alătură celorlalţi militari la armurărie, luă cele două mitraliere şi merse pe lângă cele două şiruri de elicoptere până la 372. Jolley şi cei doi piloţi începuseră deja interminabilele controale de dinaintea zborului: ulei nou, comenzile, firele electrice, buloanele... Mii de lucruri puteau să nu meargă bine, şi unul singur ar fi putut să fie de ajuns ca să-i omoare la fel de bine ca şi glonţul unui inamic.

Montă mitralierele M-60 şi chemă minicarul care căra muniţii suplimentare. Luă şase cutii de două sute de cartuşe şi le puse sub scaunele echipajului.

La cinci şi jumătate, toată lumea era gata. Plutonierul Simmons porni motorul şi îşi puse ochelarii negri pe nasul strâmb. Carl auzise că avusese un accident de elicopter, la începutul carierei.

Simmons îşi ocupă locul în şirul de aparate de la marginea pistei. Şi căpitanul Slough, şeful primei escadrile şi comandantul întregii operaţiuni, având numele de cod Yellow Unu, decolă, urmat de celelalte opt elicoptere, şi urcă la o altitudine de şase sute de metri. Apoi ordonă piloţilor să intre în formaţie în stânga sa. Carl avu astfel o vedere perfectă a tuturor elicopterelor, aşezate în diagonală în faţa lui. Un spectacol impresionant, pentru prima sa misiune. Strângea patul mitralierei, dar băgă de seamă că ceilalţi nu făceau nimic: la acea altitudine, nimeni nu se temea de un tir venit de la sol.

După aterizarea la baza Batalionului 2 al Regimentului 5, toate elicopterele îşi opriră rotoarele şi căpitanul Slough îi chemă pe toţi comandanţii de bord pentru ultimele discuţii cu şeful infanteriei. Timpul trecea repede şi Carl îşi simţea stomacul crispându-se. Încercă să se destindă glumind cu Jolley şi cu copilotul. Jolley nu părea nervos. Era prea bine rodat. Dar Carl observă că şi copilotul era nervos.

Peters era unul dintre ultimii sosiţi în Vietnam, doar cu câteva săptămâni înainte de Carl, şi nici el nu avea experienţa războiului. Ca mulţi plutonieri, Peters părea prea tânăr pentru gradul lui. Doar câteva luni în plus faţă de Carl şi abia dacă avea douăzeci de ani. Zâmbetul lui era contrazis de privirea vagă a ochilor săi albaştri. Şi Carl se întrebă dacă şi el îi făcea lui Peters aceeaşi impresie. Se uită la cei şase soldaţi care urcau la bord. Toţi diferiţi, scunzi sau înalţi, slabi sau solizi, cu ţinute de junglă uzate, decolorate, dar care încă mai rezistau, ca şi cei care le purtau, cu excepţia unuia, mai tânăr, cu o mustaţă mică. Nu era bronzat şi se vedea bine că îi era frică. Dar Carl nu putea să facă nimic pentru el. Se instală astfel încât să poată ieşi imediat după aterizare: un elicopter încărcat cu soldaţi era o ţintă foarte frumoasă.

Pilotul dădu instrucţiuni:

— Foc de voie pentru prima ieşire. Zona de aterizare e lungă şi îngustă. Vom fi, deci, aproape de copaci. Puteţi să fiţi siguri că vietcongii ne aşteaptă. Sperăm că artileria va lichida câţiva.

Exact în acel moment, bateriile deschiseră focul, acoperind cu vacarmul lor zgomotul făcut de rotoarele elicopterelor. La ordinul lui Yellow Unu, toate elicopterele decolară şi se regrupară la altitudinea de şase sute de metri, ca bobocii de raţă după mama lor. De data asta, mitraliorii erau pregătiţi să tragă. Ici şi colo, Carl vedea băieţi aşezaţi la marginea compartimentelor deschise, cu picioarele atârnând în gol, cu armele îndreptate spre exterior. Toată lumea era pregătită pentru saltul de la aterizare.

Unul dintre oameni strigă, arătând, în spatele formaţiei, escorta care sosea: patru aparate Cobra ale artileriei aeriene. Aveau să preia ştafeta artileriei terestre, atacând în picaj două câte două, ca să protejeze elicopterele. Carl nu le mai văzuse până atunci acţionând, dar erau legendare în Vietnam, cu lansatoarele lor de grenade de 40 mm şi mitralierele electrice cu trei mii de focuri pe minut.

Simmons branşă interfonul ca să indice zona de aterizare.

Exact la dreapta de bordul elicopterului, Carl privi fâşia lungă din junglă şi fulgerele urmate de norii de fum cenuşii şi albi, marcând impacturile artileriei.

O altă voce se auzi în interfon: de data asta, era comandantul care indica formaţiunea ce trebuia adoptată, destul de strânsă ca elicopterele să aterizeze toate în acelaşi timp, dar lăsând mitraliorilor o rază de tir destul de largă.

Când formaţia ajunse la zece secunde de punctul de aterizare, Yellow Unu dădu ordinul pe care Carl îl aştepta cu nerăbdare.

— Toate Yelow-urile, foc!

Şi douăzeci de mitraliere începură să tragă, însoţite de diferite arme de infanterie. Carl, aflat în al şaptelea elicopter, fii cuprins de frenezia tirului, trăgând în copaci deja doborâţi. A doua escadrilă de aparate Cobra trăgea cu rachete la zece sau douăzeci de metri în copaci. Lui Carl nu-i mai era acum frică. Era doar puţin mirat: până în acel moment, nu provocaseră nici o ripostă. Totuşi, terenul ales era ideal pentru vietcongi.

Yellow Unu aproape că aterizase, toate elicopterele fiind gata să-l urmeze, iar o escadrilă de aparate Cobra avea să deschidă focul. Deodată, tirul izbucni împotriva tuturor aparatelor, de la un capăt la celălalt al zonei de aterizare. Carl răcni, cu inima bătându-i cu putere, dar nu făcea asta nici de teamă şi nici de surpriză. Era un strigăt de provocare. Undeva departe, o parte din spiritul lui privea evenimentele succedându-se lent, ca la microscop. O lumină albă, nemişcată, apăru printre copaci, exact în faţa lui, în momentul în care elicopterul intra sub focul inamic. Carl ţinti fulgerele inamice şi, după o adevărată eternitate, duelul împotriva vietcongilor încetă: elicopterul trecuse de obstacol, dar acum avea de înfruntat un tir inamic venind aproape din faţă. Carl viză noile ţinte, ca să acopere infanteriştii care săreau din aparat. Trei dintre cei şase oameni săriră pe partea lui Willstrom şi ripostară imediat focului inamic. Uşurat, elicopterul urcă, oferindu-i lui Carl un unghi de tir mai bun şi, pentru prima dată, deveni conştient de ce se petrecea în jurul lui. Infanteriştii încercau să se apropie de linia de copaci asupra căreia aparatele Cobra deschideau focul. Trase şi el în acea direcţie şi inamicul încetă focul imediat. Atunci, cu un strigăt de triumf, alese altă ţintă. Undeva, foarte aproape, o explozie acoperi zgomotul unei mitraliere şi radioul lansă un apel de ajutor, întrerupt de o a doua explozie, mai violentă.

— Dumnezeule! strigă pilotul, făcând un viraj brusc şi zburând la nivelul vârfurilor de copaci în timp ce se depărta.

— Yellow Unu, aici Yellow Şapte. Şase a făcut explozie.
— Yellow Şapte, aici Yellow Unu. Am recepţionat, terminat.
Ultimul elicopter din grup răspunse, şi Carl îl auzi pe comandant dându-i ordin să vadă dacă erau supravieţuitori. Urmară secunde de tăcere, auzindu-se doar zgomotul rotoarelor şi mortierelor, în timp ce grupul lua altitudine. Apoi elicopterul din coadă apelă:
— Yellow Unu, aici Yellow Şapte.
Tăcere, apoi vocea repetă, neutră, fără emoţie:
— Nici un supravieţuitor. Toţi morţi.
Un elicopter, patru morţi, şi asta era tot. Elicopterul făcea parte din prima escadrilă, şi Carl nici măcar nu-i cunoştea pe cei din escadrila lui. Dar era un contact dur cu realitatea. Oameni din grupul lui, la câteva secunde, în faţa propriului său aparat.
Întorcându-se spre bază, ca să reîncarce, Carl ascultă diferiţii emiţători. Două aparate Cobra rămâneau pe loc şi auzea în planul doi soldaţii apelându-le ca să le indice principalele puncte de rezistenţă. Un mesaj confirma că nu exista nici un supravieţuitor din elicopterul doborât.
Carl era încă viu, asta era destul deocamdată. După spusele operatorilor radio, situaţia la sol evolua. După o rezistenţă prelungită, vietcongii nu se retrăseseră în junglă ca de obicei. Erau soldaţi ai armatei regulate, acum se ştia asta, şi se adunau în nordul zonei de aterizare. Soldaţii americani aveau sub control doar sudul şi suferiseră pierderi grele.
Yellow Unu ordonă grupului să se separe în două: cinci elicoptere aveau să facă prima ieşire, celelalte, inclusiv cel al lui Carl, aveau să stea în zonă până la decolarea primului avion. Ar fi, deci, exact în spatele elicopterului din faţa celui de al doilea val... Nimic între el şi poziţiile întărite ale vietcongilor.
Carl asculta:
— Yellow Unu, aici Yellow Doi. Ne-au nimerit, cădem.
Şi alte elicoptere fuseseră lovite, şi Carl auzea puştile Kalaşnikov şi mitralierele inamicului în căşti. Strigă oamenilor să rămână în cală, ca să nu fie asurziţi de detunături, şi întoarse mitraliera M-60 ca să tragă prin uşa copilotului. Acesta, cu urechile protejate de casca de zbor, se întoarse spre Carl, ridicând un deget, „optimist”.
Carl continuă să tragă până când elicopterul ajunse la câţiva metri de sol. Apoi fu obligat să se oprească, până când soldaţii aveau să sară din aparat. Prin parbrizul din faţă, văzu oamenii abandonând epava ca să se pună la adăpost în Yellow Cinci.

După câteva secunde, deschise din nou focul, în timp ce elicopterele evacuau zona de aterizare.

Simmons aplecă foarte tare aparatul pe dreapta, arătându-i lui Carl un spectacol cumplit într-un colţ al zonei de aterizare. Văzu corpurile câtorva soldaţi americani în iarbă. Unul dintre ei era culcat pe spate, cu braţele în cruce, ca şi cum s-ar fi întins să tragă un pui de somn. Dar pata stacojie, care îi acoperea aproape tot pieptul, atesta că era mort.

O serie scurtă de mesaje radio îl informă pe responsabil că elicopterele din al doilea grup fuseseră şi ele lovite: din zece, nu mai rămăseseră decât şapte, iar Yellow Opt făcuse o aterizare forţată, nu departe de bază. Nu se înregistraseră victime; doar încă un aparat scos din circuit.

Carl remarcă faptul că prima escadrilă era încă la sol la bază, în timp ce soldaţii stăteau toţi la bord, pregătiţi pentru a treia şi ultima ieşire. Carl înţelese că vietcongii, în sfârşit, se retrăgeau în junglă. Soldaţii americani înaintau lent, demolând buncărele, fără să întâmpine o rezistenţă prea mare. O altă escadrilă de aparate Cobra opera asupra părţii de nord a zonei de aterizare, în faţa infanteriştilor care înaintau. Un alt aparat de sprijin la sol fusese trimis ca să-l susţină pe Yellow Opt, până când va putea să i se trimită ajutor şi o echipă de evacuare.

Deoarece inamicul bătea în retragere, şeful grupului hotărî aterizarea celor şapte elicoptere.

Până atunci, Carl se comportase bine la evenimente. Acum, reacţia se făcea simţită. Se simţea pălind şi sângele îi cobora în picioarele care tremurau. O clipă crezu că va leşina. Se strădui să respire adânc în curentul de aer proaspăt al decolării. Nu se mai auzeau rafale de puşti Kalaşnikov, nici mesaje radio care semnalau: „Suntem sub foc inamic...” Totul se potolea... până data viitoare!

Cei mai mulţi dintre soldaţi săreau din elicopter mai înainte ca acesta să atingă pământul şi se ascundeau printre copaci, în ciuda securităţii relative a zonei de aterizare. Mortul pe care Carl îl văzuse înainte fusese dus la capătul pistei, în partea de sud, împreună cu răniţii. Carl îl anunţă pe Simmons: „Liber în dreapta”. Atunci, elicopterul fii scuturat de o explozie formidabilă. O ciupercă de foc ţâşni la nici zece metri în dreapta, în faţa aparatului, ca o erupţie vulcanică. Carl văzu soldaţii rostogolindu-se la pământ. Copilotul răcni, în timp ce se auzeau impacturi de mortiere între elicoptere:

— Yellow-uri, aici Unitatea. Decolare imediată şi retragere spre

stânga. Terminat.

Ordinul fu imediat executat, dar, în acelaşi timp, Peters strigă, cu mâinile pe faţă, cu capul scuturat cu violenţă din dreapta şi din stânga:

— Nu mai văd! Ochii mei, Dumnezeule! Totul e negru!

Imediat, Jolley ajunse în spatele copilotului, cu o trusă medicală de prim-ajutor. Carl se apropie şi el.

— Ţine-l de braţe! strigă Jolley.

Simmons părăsise deja formaţia şi gonea spre Tay Ninh. Acum, Jolley şi Carl vedeau faţa lui Peters... Jolley îi desfăcu curelele şi putură să-l întindă pe rănit pe podeaua jegoasă.

Jolley puse vesta de zbor pe pieptul lui Peters. Carl i-o puse pe a lui pe picioare. Nu era mare lucru, doar puţină căldură, totuşi. Jolley branşă interfonul şi se adresă lui Simmons:

— Domnule plutonier, are „vizorul” bucăţele. Are cioburi de plastic în amândoi ochii şi o schijă înfiptă într-un ochi. Şi pierde prea mult sânge. Încă trăieşte, dar mi-e frică să-i scot casca.

— Am înţeles. Încearcă măcar să-l împiedici să se mişte. Ai văzut şi alte răni?

Jolley se aplecă peste corpul lui Peters, schimbă o privire cu Carl şi zise:

— Nu, domnule plutonier.

Ceea ce se vedea din faţa lui Peters era de o paloare mortală, între şiroaiele de sânge care îi curgeau pe obraji. Ridicând ochii, descoperi pentru prima dată găurile din plexiglas, una mare şi câteva mai mici. Simţi o uşurare gândindu-se că ar fi putut să fie lovit el, şi îi păru rău că se gândise la asta. După care îşi zise că, la urma urmelor, asta era regula jocului... Poate că data viitoare va fi rândul lui.

Peters încă mai trăia când ajunseră pe terenul de la Tay Ninh şi îl încredinţară medicilor. Nu putea să stea ca să vadă dacă scăpa. Erau aşteptate alte elicoptere cu alte victime.

Simmons duse aparatul la atelier şi, în timp ce Carl făcea plinul cu carburant, Jolley făcea o scurtă inspecţie pentru evaluarea stricăciunilor. Trecând prin faţa lui Carl, îi arătă, exact sub afetul mitralierei, cele două găuri mici clare, la vreo douăzeci de centimetri una de alta:

— S-ar zice că ar fi Kalaşnikovuri, zise el. Treizeci de centimetri mai jos, şi s-ar fi zis cu tine.

Carl se înfioră.

Simmons se prezentă la aprovizionare, de unde primi ordin să se întoarcă la baza companiei. Misiunea se încheiase şi restul

grupei se întorcea. Erau aşteptaţi de Ranes, ofiţerul-mecanic.

— Păcat pentru Peters, zise el. Probabil că va rămâne orb pentru tot restul zilelor. Şi elicopterul?

— Şapte impacturi. Parbrizele din dreapta trebuie înlocuite. Şi două impacturi în partea lui Willstrom.

Ranes se uită la Carl şi zâmbi.

Willstrom întrebă care erau pierderile suferite de restul grupei.

— Nu e vorba de alte elicoptere, dar patru morţi şi un rănit grav reprezintă mai mult decât destul, zise Jolley. Cele mai mari pierderi de patru luni încoace. Din ce în ce mai puţini vietcongi. Dar din ce în ce mai mulţi nord-vietnamezi din armata venind din Cambodgia. S-ar părea că două dintre elicopterele doborâte sunt recuperabile.

Carl scoase mitralierele şi le duse rapid la bidoanele de detergent, ca să le cureţe înainte de întoarcerea celorlalţi. Era o muncă de rutină, care îi oferea timp de gândire. Se aştepta la o reacţie fizică după tensiunea luptei. Dar nimic. Zâmbi. Devenise probabil mai dur. Avusese camarazi ucişi, iar el trăia. Ripostase prompt. Poate că omorâse câţiva inamici. Se angajase ca să lupte împotriva comuniştilor. Părăsind America, era sigur că îi va ucide. Dar ceea ce trăia el nu era chiar atât de clar. Lipsea ceva. Lupta faţă în faţă cu inamicul. Poate data viitoare.

După masa de seară, Jolley îl invită la popotă.

Cei mai mulţi militari se aflau deja acolo, schimbând impresii în urma experienţelor lor de război. Mica sală era plină de fum, dar asta nu supăra pe nimeni. Era acolo un frigider mare pentru băuturi reci.

Carl se aşeză pe o ladă de muniţii, în timp ce Jolley se ducea să aducă două beri, schimbând în trecere, cu câţiva veterani, câteva vorbe fără perdea.

Carl asculta conversaţiile şi remarca faptul că toţi exagerau în privinţa evenimentelor din ziua aceea şi că nimeni nu vorbea despre echipajul pierdut – un mitralior şi un comandant de bord care, în ajun, probabil că erau şi ei acolo. Nu erau uitaţi, dar nu se vorbea despre ei: un fel de igienă mentală.

— Hei, bătrâne! zise Regis, intrând cu pas legănat, Jolley zice că te-ai comportat bine astăzi, că te-ai descurcat excelent. Prin urmare, amândoi declarăm că numitul Carl Willstrom nu mai e „virgin”!

Câteva strigăte de „ura” fură urmate de ritualul clasic: două beri, una în mână şi alta răsturnată pe cap. Carl, foarte mândru de această oficializare, se scutură şi bău berea.

Căpitanul Slough, comandantul operaţiunii, intră în popotă, mai înainte ca oamenii lui să o ia de tot razna. Era un ofiţer perfect, până la încălţările bine lustruite, respectat de oamenii lui.

— Domnilor, zise el, după câte văd, păreţi bine dispuşi.

Urmară câteva râsete şi acceptă berea pe care i-o întindea un mitralior.

— Vă cer doar câteva minute de atenţie, ca să trecem în revistă misiunea de astăzi. Companiile duse de noi la faţa locului controlează în întregime zona de aterizare şi, la căderea nopţii, dispăruse orice contact cu inamicul. După ultimele veşti, soldaţii noştri au descoperit nişte buncăre mari, aprovizionate cu orez, medicamente şi muniţii. Dar s-au găsit foarte puţine arme. Statul-major a confirmat că era un loc de popas al unui regiment nord-vietnamez şi crede că era vorba de o evacuare a propriului lor material esenţial spre Cambodgia. Au fost găsiţi douăzeci şi şapte de nord-vietnamezi morţi, iar acest total e posibil să crească mâine dimineaţă.

Îşi privi oamenii în ochi şi continuă:

— Pierderile noastre au fost grele. Opt morţi şi cincisprezece răniţi din rândul infanteriei. Plus cei patru morţi de la noi. După cum unii dintre voi ştiu, Sellers nu mai avea de stat aici decât treizeci şi nouă de zile, iar soţia lui adusese pe lume un copil; asta în urmă cu patru luni. Vom face chetă pentru familie mâine seară, după serviciu. Din fericire, ceilalţi nu erau căsătoriţi. Peters, copilotul, şi-a pierdut ochiul stâng, dar poate că va putea să mai vadă puţin cu ochiul drept. Ziua a fost grea, dar aţi făcut o treabă bună. Comandantul vă felicită. Şefii se vor aduna imediat pentru instrucţiunile referitoare la misiunea de mâine. Dacă aparatele voastre mai pot să zboare, mâine vor decola din nou. Aşa că nu exageraţi prea mult cu berea.

Bău ultima gură de bere şi părăsi cantina, într-o tăcere completă. Oamenii se uitau la halbele de bere gândindu-se la morţi, la viitorul lor sau la misiunile care îi aşteptau a doua zi.

Carl se gândea la propriile sale şanse de supravieţuire, precum şi la cei care muriseră deja. Înainte de a ajunge în Vietnam, i se spusese că echipajele elicopterelor aveau o speranţă de viaţă foarte scurtă. Totuşi, de la sosirea sa, nu fusese nici un mort, până în ziua aceea. Regis spunea că cei din Yellow Şase fuseseră primii din ultimele două luni. Infanteriştii erau mult mai expuşi, dar nu credeau asta. Din când în când, erau recrutaţi mitraliori din rândul lor, dar nu se înghesuiau. Erau

şi foşti funcţionari, foşti şoferi de camioane, foşti bucătari, care trecuseră vizita medicală a personalului navigant. Astfel, Carl începuse ca şofer de camion. Când se gândea la asta, revedea centrul de orientare şi, în primul rând, pe sergentul negru care recruta pentru rangeri. Al doilea care luase cuvântul purta o pălărie de cowboy, un adevărat Stetson. El recruta militari pentru personalul navigant. Discursul său era aproape acelaşi ca şi cel al negrului, dar nici unul nu considera util să explice de ce se preconiza că vor fi locuri libere. Recunoştea că rangerii aveau o reputaţie frumoasă, dar ofiţerul aviator subliniase avantajele elicopterului, de la condiţiile mai bune de muncă şi până la prima de zbor. Carl fusese tentat şi, după două zile, se afla în tabăra bazei de la Tay Ninh.

Ajunseseră la baracă exact la timp ca să prindă sfârşitul relatării lui Jerry Cooper.

— ... şi mi-am tras curu' din capcana aia, tipule. Eram sigur c-o să sară în aer. Nu aveam mai mult de o sută cincizeci de zile de făcut aici şi nu voiam să ajung acasă într-un sac de mort. În orice caz, n-am să mai zbor două zile, până îmi vor găsi alt motor. Asta a fost pentru toată săptămâna.

— Tu eşti încă în viaţă, zise Conning, un tip slab din Louisiana, cu o cicatrice profundă, care se întindea de la buză până la urechea stângă. Echipajul lui 471, nu! Eu şi Washington am făcut parte un timp din acelaşi echipaj, şi era un trăgător grozav. Şi el urma să se întoarcă acasă curând.

— Cu siguranţă că nici unul nu a avut timp să ştie ce i-a lichidat, zise Regis. E mai bine decât să cazi de sus sau să arzi.

Toţi ceilalţi erau de acord cu el. Carl ar fi preferat ca Regis să nu fi pomenit despre asta. Nu spusese nimănui despre teama sa de altitudine. Şi, şi mai rău, de foc! Să mori în flăcări constituia o ameninţare reală când te aflai în elicopter.

Wooden îndreptă gândurile tuturor spre misiune, enumerând rapid rolul lui Regis şi al tuturor celorlalţi:

— Jolley, imediat după micul-dejun, îi iei pe Dulles, Jones şi Willstrom şi începi să te ocupi de buncăr. Sacii de nisip, din spate, seamănă cu cei pe care luptătorii de comando dintre voi i-au luat ca să se antreneze la aruncatul cuţitului. Unii sunt putrezi, dar am trei sute noi, gata să fie umpluţi.

Încheind cu această notă optimistă, Wooden îi sfătui pe toţi să se ducă să se odihnească puţin.

*

*   *

După şapte ore petrecute cu umplerea sacilor verzi, Carl îşi zise că ar fi fost mult mai bine ca acel afurisit de buncăr să fi fost pur şi simplu reconstruit. Şeful de bord îi spuse, râzând, că buncărele nu erau inutile: puteai să aduci acolo fete sau să fumezi haşiş, foarte uşor de găsit în Vietnam.

— Ba chiar se mai întâmplă să le foloseşti ca să te ascunzi de vietcongii „căzuţi din cer”. Au trecut trei săptămâni de când nu s-a mai întâmplat asta. Nu ştiu ce-i reţine.

— Au în panoplia lor trei jucărioare, zise Jolley, cel mai vechi. Mortierele de 82, tanchetele de 122 şi mortierele de 120. În plus, din când în când, câteva mortiere de 60 şi o întreagă colecţie de puşti fără recul.

Carl nu vru să arate cât de mult îl impresiona acest arsenal. Ceilalţi îi dădeau impresia că grupul lor fusese protejat printr-un fel de vrajă şi că dispreţuiau potenţiala ameninţare. Nimeni nu fusese rănit, nici măcar uşor, de nouă luni. În mod inexplicabil, grupul vecin, de la celălalt capăt al pistei, avusese doisprezece morţi şi răniţi de mortiere tot în aceeaşi perioadă. Chestie de noroc, probabil, şi spera ca norocul să nu-l trădeze nici pe el.

La cantină se stătea la coadă pentru meniul clasic de conserve, agrementat cu comprimate contra paludismului şi pilule de sare.

Comandantul grupului, maiorul Carvin, luă cuvântul. În ciuda feţei sale mari şi a bărbiei duble, avea autoritate, şi toată lumea îl ascultă cu respect.

— Domnilor, zise el, serviciul funebru pentru oamenii din 471 va avea loc la zece şi treizeci de minute, în faţa buncărului. Aş vrea ca toată lumea să fie prezentă, în afara celor de serviciu. Vă mulţumesc.

După plecarea lui, Carl îşi curăţă tava şi se duse să facă un duş. În timp ce se spăla de praful şi sudoarea de pe urma umplerii sacilor cu nisip, băgă de seamă că pielea îi rămânea puţin închisă la culoare. În sfârşit! Începea să aibă înfăţişarea unuia vechi. Îmbrăcă o ţinută de zbor curată şi, în timp ce citea *Pacific Stars and Stripes* de ziua trecută, Jolley băgă capul pe uşă şi îl strigă.

*

* *

Pe o masă lungă, acoperită cu catifea, strălucea un crucifix de argint. De cele două părţi ale crucii, se aflau aşezate patru căşti de zbor, cu vizierele lăsate, ca pentru a proteja feţele dispăruţilor. În penumbra crepusculului, capelanul le aducea un

mic omagiu. Apoi maiorul vorbi despre fiecare într-un mod mai personal, îndemnând camarazii să le onoreze memoria.

A fost un moment de neuitat atunci când ultima rază de soare a dispărut şi toţi oamenii, în poziţie de drepţi, au ascultat semnalul sonor pentru morţi, ridicându-se spre cerul întunecat. Carl avea ochii umezi, iar unii, care îşi pierduseră camarazi apropiaţi, chiar plângeau.

Atunci Carl se întrebă ce vor scrie cărţile despre acest război după terminarea lui.

CAPITOLUL III

După două luni petrecute în Vietnam, Carl se simţea ca un veteran. Cei mai vechi încă îl mai ironizau din când în când, dar nu-i mai băga în seamă.

La popotă, zvonurile făceau ravagii: sfârşitul războiului sau o mare ofensivă, nu mai avea importanţă. La masa lui Carl, cineva spunea, în seara aceea, că fusese descoperit un depozit mare de arme al vietcongilor, ascuns lângă linia roşie a frontierei cambodgiene. La masa de alături, auzea vorbindu-se de negocieri de pace care aveau loc la Paris şi de sfârşitul războiului în mai puţin de o lună. Izbucni în râs şi Regis, care asculta şi el, aruncă cu un biscuit în celălalt, ceea ce provocă un duel de artilerie cu biscuiţi între cele două mese.

Smith îşi scutură firimiturile din părul roşu şi schimbă conversaţia.

Deodată, Wooden intră la popotă şi căută cu privirea masa lui Carl. După ce reuşi, Jolley, exclamă:

— La dracu'! Poate că se cară de-aici dacă ne facem că nu-l vedem.

— Nici vorbă, Jolley, zise Wooden, râzând uşurel. Dar nu-ţi face griji. Veştile pe care le aduc nu te vor stingheri. Iar unii dintre aceşti domni vor fi chiar interesaţi. Am o misiune pentru tine, Corning. Compania aflată în contact cu acest depozit de arme ascunse cere un aparat de baliză. Am doi oameni care montează rachetele luminoase pe elicopterul tău. Ia-l cu tine pe Willstrom. Încă n-a făcut misiuni de balizare. E un prilej bun ca să înveţe. Piloţii tăi sunt Jessup şi acel locotenent nou, Richter. Decolarea peste treizeci de minute. O seară bună.

Şi Wooden ieşi, lăsându-i pe Corning şi pe Carl să-şi termine în grabă cina.

Se duseră la baraca lor ca să îmbrace efectele de zbor şi să-şi ia echipamentul. În cazul unui zbor de altitudine, chiar şi în Vietnam, nu era deloc cald. La armurărie, Corning îl ajută pe Carl să ia mitralierele şi plecară spre 641, elicopterul lui Corning. Plutonierul Jessup şi locotenentul Richter, care se afla în Vietnam doar de zece zile, sosiră şi ei după un minut şi începură controalele în întunericul din ce în ce mai intens. Carl se simţea puţin stingherit faţă de Jessup. Zburase doar de două ori cu el de la incidentul cu rotorul şi ştia, după felul în care îl privea, că

Jessup nu avea deplină încredere în el.

Dumnezeule, nu avea nici un motiv! Carl ştia că făcuse treabă bună de atunci încolo. La sfârşitul controalelor, Corning îi dădu instrucţiuni despre felul în care trebuiau trase rachetele luminoase. Carl încercă să memoreze totul şi tocmai voia să pună vreo două întrebări, când Jessup îi chemă de urgenţă: era momentul să decoleze.

Era întuneric de-a binelea când ajunseră deasupra poziţiei infanteriştilor, lângă depozitul de muniţii ascuns. Poziţia era marcată cu lumini, invizibile de inamicul de la sol, dar uşor de zărit din elicopter.

La o altitudine de o mie de metri, Carl vedea trasoarele roşii ale americanilor şi pe cele verzi ale vietnamezilor şi, fără să zărească punctul de plecare al tirurilor, ghicea că soldaţii americani erau probabil într-un luminiş şi vietcongii la adăpost în junglă. Totul, împreună cu – din când în când – impacturile grenadelor de 40 mm a armelor M-79 americane, părea un foc de artificii fără zgomot pe un fond de satin negru.

Da, fără zgomot, de acolo de unde se afla el. Dar pentru cei care se aflau la sol... Auzi o voce în căşti. O voce calmă, sigură de ea. Cerea ca elicopterul să-şi lanseze rachetele din opt în opt minute. Carl îşi aminti că Corning îi spusese că intervalul de opt minute oferea unităţilor de la sol o semilumină, lipsindu-i pe vietcongi de avantajul întunericului, cel puţin atâta timp cât elicopterul avea rachete.

— Şi după ce nu vom mai avea rachete? întrebă Carl prin interfon.

— Ne vom învârti aici la o mie două sute de metri, răspunse Jessup, şi ne vom lansa rachetele până la ultima sau până când nu vom mai putea zbura decât douăzeci de minute. Dacă înfruntarea de jos se agravează, vom lansa rachetele la un interval de patru minute şi totul va fi luminat ca un stadion de fotbal. Când vor mai rămâne doar opt rachete, dă-mi de ştire. Grupul Bravo va furniza un elicopter care va prelua ştafeta, când îl voi apela. Cât vor fi în aer, noi vom face plinul, vom lua alte rachete şi vom bea o cafea. E clar?

— Perfect, răspunse Carl, puţin cam mirat de toate explicaţiile lui Jessup.

— OK. Atunci, la treabă. Şefule, reglează rachetele la o mie de metri şi stabileşte contactul radio. Locotenentul Richter va cronometra şi îţi va spune când să lansezi.

— Am înţeles, spuse Corning.

Carl branşă interfonul.

— O întrebare. Nu putem avea ceva mai multă lumină aici în spate?

— Nu trebuie să servim drept ţintă, în cazul în care vietcongii vor aduce un tun mare.

Carl dădu din cap şi aduse prima rachetă, căreia Corning îi agăţă cablul subţire de unul dintre inelele podelei. Şeful de bord se plasă între cei doi piloţi şi îi făcu semn lui Richter că era gata.

Carl ridică racheta cu amândouă mâinile şi o duse cât mai departe posibil, la exteriorul elicopterului. Cablul de declanşare se rupse şi îl pocni peste gambă. Racheta dispăru în întuneric. Timp de câteva secunde, elicopterul zbură în noapte, doar cu lumina verde a tabloului de bord. Deodată, o lumină strălucitoare apăru sub ei, ca un mic soare: racheta se declanşase.

Coborând lent sub paraşută, ea revărsa asupra junglei o lumină pâlpâitoare. Chiar şi copacii păreau că dansează. Carl zări pete mici de culoare întunecată pe sol: poziţiile de apărare americane, în pâlcuri izolate de copaci. Ici şi colo, trasoare verzi ţâşneau din posturile de luptă.

La ordinul lui Richter, aruncă o a doua rachetă, care se aprinse cu jumătate de minut înainte de a se stinge prima.

— Iată-i, spuse calm Jessup echipajului.

Corning arătă un punct departe la sol, iar Carl văzu dârele albe care treceau pe deasupra lor înainte de a dispărea.

— Arme de 51, şopti Corning în microfon.

— Până unde bat? întrebă Carl pe ton care voia să exprime doar o simplă curiozitate.

— Nu-ţi face griji. Trag doar ca să ne arate că sunt acolo. Nu există nici o şansă să ne nimerească, spuse Jessup. Dar ar putea să le fie util să ştie în ce trag. Cred că le cam ştiu poziţia.

Întrerupse interfonul şi luă legătura cu cei de la sol, ca să le semnaleze prezenţa a numeroase mitraliere inamice la aproximativ cinci sute de metri de poziţiile lor. Ar fi trebuit, deci, să riposteze cu mortierele.

Noaptea trecea doar cu schimburi sporadice de focuri la sol şi nici un alt elicopter. În cele din urmă, Jessup apelă celălalt grup, ca să decoleze alt elicopter. Carl mai avea doar patru rachete când sosi elicopterul Grupului Bravo. După ce îi comunică ultima poziţie a mitralierelor de 51, Jessup îndreptă aparatul spre Tay Ninh, în noaptea fără lună. Numai Richter rupse tăcerea, anunţând că se aprinsese semnalul luminos. Mai avea carburant doar pentru douăzeci de minute. Dar se aflau la numai zece

minute de zbor de Tay Ninh, drept pentru care Carl nu era deloc îngrijorat, în postul său de mitralior, la care revenise imediat după ce elicopterul coborâse.

Era plăcut să-ţi poţi scoate geaca, după frigul unui zbor de noapte la altitudine. După ce făcură plinul şi încărcară alte rachete luminoase, merseră la popotă să bea o cafea şi să flecărească puţin, toate gradele amestecate. Chiar şi Jessup era relaxat.

Când elicopterul decolă pentru a doua oară, era trecut de miezul nopţii. După câteva minute, zăriră deasupra orizontului luminile celuilalt elicopter. Jessup îi apelă ca să-i anunţe că schimbul se afla la numai trei minute de ei. După numai un minut, Richter exclama în interfon:

— Priviţi! Ce fac?

Carl şi Corning, care pregăteau rachetele, ridicară capul şi priviră spre partea din faţă. Willstrom înţelese curând că elicopterul şi racheta rămăseseră solitari, ca şi cum ar fi fost legaţi. Exact în acel moment, pilotul celuilalt elicopter se auzi în receptorul radio:

— *Mayday! Mayday!* Aici Unitatea Trei. Avem o rachetă agăţată sub cârjă, care arde. Nu reuşim s-o desprindem. Vreau repere. Trebuie să aterizez urgent.

Comandantul trupelor de la sol confirmă primirea mesajului, în timp ce elicopterul cobora rapid, în spirală, purtând în continuare legată de el baliza intempestivă. Jessup le spuse prin radio că va încerca să-i protejeze şi îi întrebă dacă aveau nevoie de rachete pentru tentativa de aterizare. Pilotul răspunse că nu, cu o voce încordată. Erau şi aşa o ţintă de toată frumuseţea!

— Pregătiţi-vă să trageţi, ordonă Jessup. Coborâm la cinci sute de metri. Trageţi foarte tare spre tot ce veţi vedea urcând spre celălalt elicopter. Dar nu trageţi în repere. Gata, am pornit!

„Trasoare albe”, îşi zise Carl. La fel ca cele trimise spre el de inamic.

Jessup continua să coboare lent în spirală, în sensul opus acelor de ceasornic, ca să-i permită lui Corning să acopere celălalt echipaj cu tirul său. Carl se simţea frustrat că nu putea să facă nimic din cauza poziţiei pe care o avea. Dar auzea rafalele lungi ale lui Corning, vizând arma antiaeriană a inamicului.

O dâră albă şi strălucitoare trecu prin faţa ochilor lui. Tirul lui Corning îi tulbura pe trăgătorii vietnamezi. Carl îşi simţea inima bătându-i cu putere.

— Ne-au localizat! Începeţi focul! Mitralior, vom vira strâns spre dreapta. Pregăteşte-te să reiei ştafeta!

Jessup începu o spirală în sensul acelor de ceasornic şi Carl descoperi un spectacol cumplit. Elicopterul lansator de rachete era luminat de povara lui, iar trasoarele verzi şi albe urcau spre el, ca nişte fluturi atraşi de o flacără. Infanteriştii se dezlănţuiau ca să acopere nefericitul elicopter, trasoarele lor roşii încrucişându-se cu cele ale inamicului. Carl începu să-şi aducă şi el contribuţia la acel brad de Crăciun intempestiv. Nimic nu mai exista pentru el, în afară de acel spectacol multicolor şi mitraliera din mână. Trase o primă rafală de o sută de focuri, apoi pe a doua. Atunci, deveni iar conştient de bătăile inimii, şi trase rafale mai scurte, străduindu-se să ţintească mai bine.

Arma antiaeriană îşi schimbă brusc obiectivul şi ţinti elicopterul lui Carl, în locul celui care încă mai purta racheta. Aparatul fu marcat de trasoarele albe. Carl era prea excitat ca să-i fie frică şi continuă să tragă până când Jessup viră brusc spre stânga.

— Tirul lor devine mai precis. Să vedem dacă îl puteţi distruge!

Carl auzi cu mare satisfacţie zgomotul celeilalte mitraliere. Pentru prima dată de mai bine de un minut, pilotul celuilalt elicopter luă legătura cu ei prin radio:

— Aterizăm... Am fost loviţi... Avem răniţi...

O explozie întrerupse transmisia, o explozie atât de puternică, încât acoperi zgomotul mitralierei, chiar şi de la acea distanţă. Carl privi infernul de sub aparatul lui.

— Dumnezeule! zise oftând Richter în interfon.

Urmă o tăcere sinistră. Corning nu mai trăgea şi armele de la sol amuţiseră. Doar palele rotorului mai erau vii. Fragmente incandescente cădeau pe pământ, peste baza infanteriştilor şi în jurul ei: ce mai rămăsese din elicopterul dislocat.

— Pe toţi dracii! strigă Corning, reîncepând să tragă şi provocând imediat reacţia inamicului.

— Reglează repede o rachetă la cinci sute de metri! ordonă Jessup.

Carl execută ordinul, lansând racheta cât mai departe posibil. Lumina mai arăta doar o duzină de bucăţi din elicopterul care continua să ardă, mai împrăştiat decât s-ar fi aşteptat. Schimbul de focuri îşi recăpătase forţa şi trasoarele urcau spre ei. Carl nu mai avea mitraliera ca să riposteze: ţinea în mână o a doua rachetă. Se uita, cu dinţii strânşi, la Corning, care continua să tragă, şi ştia că cicatricea de pe obraz se albise.

— Doi-Şase Charlie, aici Papa Unitatea Şapte, zise Jessup prin radio. Care este situaţia la sol? Ştii ce s-a întâmplat?

— Papa Unitatea Şapte, te aud. Nici un rănit în unitatea mea. Nici un supravieţuitor din elicopter. Am văzut un fulger pornind din rachetă, când se afla la doar treizeci de metri de sol. A fost lovit în plin şi a făcut explozie. E tot ce ştiu. Terminat.

Jessup trecu pe interfon.

— S-ar zice că le-a fost nimerit rezervorul, carburantul a ajuns la rachetă şi că focul a urcat apoi până la rezervoare. Richter, spune asta Grupului Bravo, dacă n-au auzit cumva. Mai spune-le că avem nevoie de alt elicopter lansator de rachete, de rezervă. Misiunea continuă. Reglaţi rachetele la o mie de metri.

Imediat după mesajul lui Richter, Jessup contactă trupele de la sol, ca să afle posibilităţile de a ridica imediat cadavrele.

— Unitatea Şapte, aici Doi-Şase Charlie. Unul se află la noi şi poate altele în afara perimetrului nostru. Ne aflăm mai departe în acţiune. Prin urmare, nu ne putem ocupa de cadavre. Vom trimite patrule imediat ce se va crăpa de ziuă. Continuaţi să lansaţi rachete.

Contactul cu elicopterul de schimb fusese scurt. Carl ştia că, după ce îşi va lansa toate rachetele, ceilalţi nu vor mai avea nici ei rachete.

Până la sfârşitul nopţii, cele două elicoptere făcură naveta între Tay Ninh şi obiectiv. Ca de obicei, acţiunea vietnamezilor scăzuse în intensitate înainte de ivirea zorilor, inamicul repliindu-se în junglă. Jessup luă hotărârea să rămână la faţa locului, ca să recupereze morţii, după ce vor fi aduşi de primele patrule. Coborî la trei sute de metri, şi Carl constată că infanteriştii nu găseau corpuri întregi, ci numai rămăşiţe, pe care le puneau în saci.

Celălalt elicopter reveni fără să fie anunţat şi luă contact cu cel al lui Carl:

— Mulţumim că ai rămas, Unitatea Şapte, dar noi trebuie să-i ducem. Sunt ai noştri. Terminat.

Jessup nu răspunse. Cuvintele erau inutile. Părăsi câmpul de bătaie şi morţii.

*

*   *

Carl nu reuşea să adoarmă, obsedat de imagini ale elicopterului în flăcări şi ale oamenilor care cădeau. Prima dată când aţipi, se trezi tresărind, ţipând, şi o fată, care îşi făcea toaleta, apăru la uşa barăcii, îngrijorată. Fata mormăi că peste tot erau nebuni.

— Ai dreptate, răspunse Carl. Sunt nebun. Altfel n-aş fi aici.

După care ea plecă şi el se culcă la loc, gândindu-se că toţi camarazii lui din acel elicopter muriseră probabil brusc, fără să sufere din cauza focului. Nu reuşi însă să adoarmă şi se sculă în cele din urmă pe la prânz. Se duse la centrul radio, unde un operator cunoscut de el îi făcu semn şi zâmbi. Roccoli, zis „Rocky”, întrerupse contactul cu un elicopter şi se întoarse spre Carl.

— Salut, Will! Zona în care ai fost astă-noapte a încasat-o rău de tot astăzi. O companie din Regimentul 227 dă lupte grele lângă ascunzătoarea de arme.

Arătă, pe harta de pe perete, un punct la aproximativ doi kilometri de frontiera Cambodgiei.

— La aproximativ un kilometru vest de elicopterul lansator de rachete doborât. S-ar zice că au atacat şi o bază de stocare. Au pierdut deja un elicopter şi nord-vietnamezii bombardează zona de aterizare din cealaltă parte a frontierei, unde nu pot fi atinşi. O adevărată nebunie.

— Crezi că idioţii de la Washington vor sfârşi prin a ne lăsa să intrăm în Cambodgia, ca să-i lichidăm pe ticăloşii ăştia? întrebă Carl.

Dar cunoştea răspunsul:

— E o problemă de lovele. Dacă ne-ar lăsa să intrăm în Cambodgia, ar trebui ca Unchiul Sam să plătească sume imense pentru cel mai mic copac de cauciuc retezat.

— Atunci, ce căutăm aici, Rocky? Ne batem pentru nucile de cocos sau pentru dolari?

Rocky rânji şi zise:

— Te afli aici de două luni şi încă n-ai înţeles? Vietnamezii nu ne vor aici, iar noi, aproape toţi, am vrea să fim în altă parte.

Văzând că nu erau de acord, Carl se retrase. Reflecţiile lui Rocky îl tulburau. Începea să bănuiască faptul că adevărata miză a războiului nu era apărarea libertăţii şi democraţiei în Vietnamul de Sud. Ştia că era naiv şi puţin prea idealist, dar vedea foarte bine că ceva nu era în regulă. Modul în care americanii îi tratau deseori pe vietnamezi nu era conform cu ceea ce se considera că trebuie să facă: adică să-i apere pe vietnamezi. Nu fusese martor, dar auzise de prizonieri vietnamezi aruncaţi din elicoptere sau folosiţi drept ţinte la antrenamentele de tir...

CAPITOLUL IV

Carl se sculase în zori şi făcea un duş, privind la stâncă: Nui Ba Den, Muntele Fecioarei, care domina, din înălţimea celor o mie de metri, orezăriile şi jungla din jur. Singurul munte pe o rază de o sută de kilometri de la Tay Ninh. Muntele arăta splendid în ceaţa răsăritului de soare, ca un decor de basm.

În realitate, era un post pentru un mic detaşament american de releu-radio şi, noaptea, un centru de activitate pentru vietcongii care, se spunea, străpunseseră muntele cu tuneluri bine ascunse. Vietcongii şi armata nord-vietnameză se foloseau de stâncă pentru a-şi regla tirurile de mortiere şi de rachete împotriva taberei americane.

Carl îmbrăcă o Nomex, ţinuta de zbor care ar fi trebuit să întârzie efectul focului, şi merse la popotă, unde se aflau celelalte echipaje.

— Dacă chiar vrem să câştigăm nenorocitul ăsta de război, zise Regis, nu avem decât să-i bombardăm pe vietcongi cu mâncarea noastră. S-ar zice că a fost deja tratată cu napalm.

— Nu avem dreptul, zise Corning, râzând uşurel. E împotriva Convenţiei de la Geneva. Şi, apoi, asta i-ar face să ne bombardeze şi ei cu mâncarea lor, *nuoc-mam.* Îţi dai seama?

— Mergem, sergente, zise Jolley.

Carl plecă împreună cu Martinez, un tip din New Mexico, singurul hispano-american din escadrilă, în afara şefului, locotenentul Gonzales. Carl mai zburase o dată cu tânărul Martinez şi fusese impresionat de cunoştinţele sale despre elicoptere. Astăzi, pilota locotenentul Harris: una dintre ultimele sale misiuni. Se întorcea în Statele Unite peste două săptămâni. Plutonierul Ashley completa echipajul, şi Carl considera că va fi un zbor fără riscuri mari: curând, urma să fie numit comandant de bord. Un copilot experimentat şi un pilot care în curând avea să se întoarcă acasă...

Harris, cel mai vechi şef de bord, comanda cele trei avioane ale escadrilei, şi alese unul ca să-l ia pe comandantul batalionului, celelalte două încărcând morţii, răniţii şi materialul de la inamic.

Soldaţii care ieşeau dintre copaci, ducând câţiva morţi în saci, păreau epuizaţi. Încă o dată Carl îşi spuse că făcuse bine alegând elicopterele. Soldaţii, nebărbieriţi de zile în şir, erau plini de noroi

şi de sudoare. Urmau vreo şase răniţi, care încă mai puteau merge până la elicopter, şi care se instalară cât mai bine posibil printre cei ucişi. Urmau să primească *Purple Heart,* medalia răniţilor şi câteva zile de permisie în spatele frontului. „Armata poate să-şi bage undeva medalia asta, îşi ziceau băieţii. Dar permisia e binevenită!”

Alţi soldaţi ieşiră dintre copaci, ducând vreo patruzeci de puşti Kalaşnikov, legate în snopuri – arme ce păreau noi. AK-47 era arma de asalt standard a inamicului, o armă excelentă, după părerea infanteriştilor care aveau una. Era ideală pentru războiul în junglă, uşor de curăţat şi rareori se gripa. În general, era interzisă folosirea armelor luate de la inamic, dar nimeni nu respecta regulamentul în privinţa asta. Puştile chinezeşti erau nişte arme de rezervă bune şi, cel puţin, nimeni nu te lua la întrebări dacă o pierdeai.

— Ia uite ce aduc „turiştii” ăştia, zise Martinez în interfon.

Carl zări câţiva soldaţi care aduceau în elicoptere mitraliere cu ţeavă lungă, cu vizoare anti-avion. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar recunoscu mitralierele de 51, principala armă antiaeriană inamică din acea parte a Vietnamului.

— Cel puţin, astea două nu mai trag în noi. Nu ne mai rămâne decât să le găsim pe celelalte, după care cerul Vietnamului va fi mult mai liniştit.

— După ce războiul se va termina, vei putea găsi arme îngropate în junglă timp de un secol, zise Harris, râzând.

În orice caz, acea încărcătură nu va fi pierdută pentru toată lumea, iar Carl îşi zise că ar fi luat şi el ceva, dacă infanteriştii n-ar fi fost prea atenţi; şterpelitul devenise o tradiţie între diferite unităţi.

În sfârşit, după a şasea ieşire din ziua aceea, ajunseră la un material mai puţin important, care nu mai era păzit. Atunci Carl puse mâna pe o mică trusă medicală şi o cutie de muniţii chinezeşti, aceasta din urmă conţinând cinci sute cincizeci de gloanţe ruseşti de 7,62. Dacă ar fi putut să găsească un Kalaşnikov, ar fi fost perfect. Altfel, le-ar fi putut schimba pe altceva.

În următoarea încărcătură, se aflau câţiva saci cu macete. Unii saci se rupseră când soldatul îi dădu drumul pe podea şi Carl îl ajută să pună macetele în alt sac. Celălalt tip, murdar şi obosit, reuşi să-i mulţumească cu un zâmbet şi îi întinse o macetă.

— Ia-o. Ca amintire de la Unchiul Ho.

Carl acceptă cadoul ca un copil care primeşte o jucărie nouă.

Elicopterul său decolă cu prima încărcătură de soldaţi. În acel moment, şeful de batalion, din al treilea elicopter, îi contactă prin radio:

— Din partea comandantului. Unul dintre plutoanele de securitate, aflat la est de ansamblul de buncăre, se află în contact cu o forţă inamică despre care nu ştie cât este de mare. Atenţie! Va trebui să acţionăm repede.

Harris anunţă şi restul echipajului şi ceru prin radio trei aparate ca întăriri.

Carl se branşă pe frecvenţa infanteriei şi înţelese că situaţia din zona de aterizare este gravă. Harris, prin interfon, trecea în revistă situaţia împreună cu copilotul:

— Dispunem de cel mult patruzeci de minute de lumină, iar celelalte aparate nu vor sosi mai devreme de un sfert de oră. La sol a mai rămas aproape o companie, nouăzeci de oameni. Elicopterele vor veni pe rând.

Făcu o pauză, apoi se întoarse spre Carl şi Martinez.

— La sfârşit, s-ar putea să fie mai periculos. Domnilor, vreau neapărat să readuc la bază pe toată lumea, cum a fost prevăzut.

Carl dădu din cap. Ultimele două evacuări aveau să fie probabil dificile. Va fi noapte şi, după câte înţelegea, presiunea inamicului asupra plutoanelor de securitate devenea din ce în ce mai intensă. Atunci, sosi o veste bună: soseau elicopterele cerute, cu două aparate Cobra de escortă.

Lanţul de elicoptere începu să sosească şi infanteria rase câţiva copaci, pentru ca să poată ateriza două elicoptere odată, dar escortei i-ar fi fost cu siguranţă greu să intervină, din cauza nopţii şi a inamicului care era atât de aproape.

La al doilea traseu, Carl văzu că perimetrul de apărare se îngusta. Vietnamezii profitau în mod evident de primele plecări ale infanteriştilor.

La a treia trecere, Harris reveni la planul iniţial: un singur aparat odată, pentru a reduce riscul de coliziune.

Dădu ordine precise fiecăruia:

— Stingeţi luminile. Mitraliorii să tragă numai dacă văd armele lor îndreptate spre noi. Infanteriştii nu mai controlează decât un perimetru mic în jurul zonei de aterizare.

Carl avea gura uscată, inima îi bătea cu putere şi se străduia să rămână calm. Imediat ce elicopterul ateriză, trei siluete ţâşniră spre el, de fiecare parte, ca nişte fantome. Şase oameni mai puţin la apărarea zonei de aterizare, şi Carl vedea că cel puţin doi dintre ei erau răniţi.

Alţi soldaţi, cu faţa spre exterior, deschideau un foc susţinut ca să acopere sosirea şi plecarea elicopterelor. Carl abia dacă vedea fulgerele armelor lor în junglă, şi nici un tir de ripostă în timp ce elicopterele decolau şi plecau.

Deodată, însă se dezlănţui iadul, din mai multe părţi în acelaşi timp. Fulgerele albe ale puştilor Kalaşnikov ţâşneau de la vreo douăzeci de metri de elicopter. Carl auzi vag strigăte, apoi zgomotul gloanţelor care străpungeau carcasa subţire a aparatului, în sfârşit, răpăitul propriei sale mitraliere. Un pumn invizibil îl aruncă brusc de perete şi se lovi violent la cap. Cramponat de mitralieră, ripostă cu furie.

Îşi zicea: „Sunt rănit, dar nu mă doare. Probabil din cauza şocului”.

Dar continua să tragă şi tirul inamic încetă brusc. Murmură:

— Te-am ras, nenorocitule!

Şi luă la ochi altă ţintă.

Atunci, elicopterul luă altitudine, părăsind luminişul.

— Încetaţi focul! zise pilotul în interfon.

Carl simţea o durere vagă şi începu să tremure. Martinez anunţă că nu era rănit.

— Dar cred că avem un mort printre infanterişti. A fost lovit când părăseam zona de aterizare.

Carl îşi dădu seama că încă putea să mai vorbească şi zise, după câteva secunde:

— Mă doare rău în piept şi sunt încă puţin ameţit. Cred că vesta mea a oprit două-trei gloanţe. Dar cred că am încasat unul.

Carl se uită la soldaţii din elicopter, la lumina slabă a becului roşu. În privirile lor se citeau epuizarea, teama, precum şi altceva: resemnarea celor care îşi cunosc destinul. Ieşiseră dintr-un mic colţ al iadului, dar mai rămăseseră cu sutele. Iar acele priviri şi soldatul mort de pe podea îl împiedicau pe Carl să se bucure de victoria sa asupra inamicului, pe care era sigur că îl omorâse.

Într-o tăcere totală, reveniră la bază şi debarcară infanteriştii. Rămaseră câteva minute la sol, iar Martinez îi spuse lui Harris, după ce examină aparatul:

— Nimic grav. Vreo douăsprezece impacturi. Atâta tot.

— Nu s-a declanşat nici unul dintre semnalele de alarmă, răspunse Harris.

— Totul pare intact. Dar tu s-ar părea că ai scăpat ca prin urechile acului, mitraliorule, îi zise Harris lui Carl, arătând spre vesta lui de protecţie.

Carl lăsă ochii în jos şi descoperi găuri adânci aproape în mijlocul pieptului: gloanţe de Kalaşnikov. Asta îl aruncase în spate şi făcuse să-l doară atât de tare o clipă.

Puţin mai sus, şi ar fi fost împuşcat în gât! Puţin mai jos, şi...

— La dracu'!

Îşi aminti de şocul pe care îl simţise şi la cap. Îşi scoase casca de zbor.

— Dumnezeule, Will! zise Martinez. Erau gata să te lichideze! Îngerul tău păzitor şi-a făcut bine treaba.

Erau amândoi stupefiaţi că nu era nici măcar zgâriat.

— E momentul să mergem! îi strigă Ashley lui Harris.

Ashley avea faţa de o paloare verzuie. Carl îşi zise că ceva nu era în regulă, urcă la bord şi branşă interfonul exact la timp ca să-l audă pe Ashley spunându-i lui Harris:

— Toate elicopterele noastre au fost atinse şi avem câţiva răniţi. Ne ducem să-i luăm pe ultimii: şase echipaje şi un şef de pluton.

Ashley avea vocea încordată:

— Harris, vietcongii vor sări pe noi când vom decola. Şeful de pluton ne-a spus că va trage o rachetă de alarmă exact înainte de aterizarea noastră. Va fi un semnal pentru noi, va oferi aparatelor Cobra un punct de reper şi ar putea chiar să-i orbească pe ticăloşi câteva secunde.

— O să fie foarte greu, răspunse Harris. Ai auzit ce-a spus Ashley? După ce îi vom încărca pe băieţi, nu vreau să aud tirul nostru slăbind decât după un kilometru...

Ascultându-l pe pilot, Carl îşi zise că, după ce ultimii soldaţi vor urca la bord, vietcongii nu vor mai fi ţinuţi în loc decât de cele două aparate Cobra şi de mitraliori. Iar ultima dată, fusese destul de greu. Verifică plasturii de pe vestă şi se aplecă să vadă în ce măsură se putea adăposti în spatele chesonului cu muniţii. Nu era suficient, dar era mai bine decât nimic. Era una dintre slăbiciunile elicopterelor: după ce inamicul te-a reperat, nu mai există adăpost, nu mai există ascunzătoare posibilă.

În momentul aterizării, Carl avea gura uscată şi sângele îi bătea puternic la tâmple. Un fulger ţâşni din noapte, în faţă şi sub elicopter. Tirul devenea mai susţinut de ambele părţi şi aparatele Cobra se apropiau, trăgând o sută de cartuşe pe secundă.

Carl se calmă şi îndreptă mitraliera spre poziţiile inamicului.

— Haide! strigă Harris în interfon lui Carl şi Martinez.

Carl apăsă trăgaciurile unul după altul. În lumina de la capătul

ţevilor, zări siluetele câtorva infanterişti supravieţuitori, cu spatele la elicopter, trăgând nebuneşte în junglă. Când aparatul atinse pământul, Carl îi acoperi până când alergară la elicopter. I se părea că totul e prea lent, chiar şi mitraliera lui, pe care o mişca acum în arc de cerc, fără să încerce să mai ţintească.

La liziera junglei apăru o siluetă, apoi încă una, la vreo zece metri, alergând direct spre elicopter, trăgând cu arma la şold.

În clipa cât o eternitate de care avu nevoie ca să-i ţintească, Carl auzi o voce în propriul său cap: „Sunt mort”. Apoi strigătul izbucni din plămâni...

Trase într-o siluetă şi o doborî imediat. Al doilea vietnamez încă mai trăgea, iar Carl primi încă un şoc, ca prima dată, în vesta de protecţie. Dar continua să tragă şi văzu capul celuilalt făcând explozie.

Elicopterul decolă, urmărit de trasoare, dar mitraliera lui era singura care trăgea şi Harris încerca să-l schimbe pe comandantul de bord.

Carl lăsă trăgaciurile şi aşteptă răspunsul lui Martinez, dar din stânga elicopterului nu se auzi nimic.

— Willstrom, eşti bine acolo în spate?

— Sunt puţin cam zdruncinat, răspunse Carl, care simţea pentru prima dată o arsură în gât.

Ceva cald curgea lent pe pieptul său sub vesta antiglonţ. Nu-l durea prea tare şi, punând mâna în partea stângă a gâtului, îşi zise că rana nu era gravă. Probabil o schijă dintr-un glonţ care îi lovise vesta.

— O să fie bine, zise el. Mă duc să văd ce face şeful.

— Grăbeşte-te, apoi vino aici sus să te uiţi la copilot, îi ordonă Harris. Cred că a fost rănit.

Carl aprinse lumina din interiorul elicopterului, lăsând-o să se reverse asupra soldaţilor epuizaţi şi a compartimentului comandantului de bord. Martinez era căzut pe o parte, iar când Carl încercă să se apropie de el, unul dintre infanterişti îl apucă de picior şi strigă, arătându-i alt soldat. Acela avea o gaură mare în abdomen. Un soldat îi dădu primul ajutor, aşa cum fuseseră toţi învăţaţi, şi acoperi rana cu un pansament mare. Carl smulse firul căştii lui Martinez şi branşă microfonul.

— Avem un infanterist mort! Martinez încă mai trăieşte. Respiră. Nu văd sânge. Poate că e doar leşinat. Vin.

Îl trase pe comandantul de bord spre cală, se asigură că nu va cădea şi, păşind peste soldaţii înghesuiţi unii în alţii, ajunse la cabina de pilotaj.

Ashley era lipit de scaun, dar cu capul aplecat în faţă, aproape atingând pieptul. Carl se apleacă, îi ridică uşor capul şi viziera căştii. Ofiţerul avea ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit liniştit, dar din gură i se prelingea un firicel de sânge.

Capul îi căzu spre stânga şi, exact deasupra urechii drepte, îi văzu părul blond plin de sânge, în jurul impactului unui glonţ. Sângele continua să curgă şi acoperi mâna lui Carl când îi căută pulsul la gât, ştiind deja că nu mai bătea.

Totuşi, nu simţea nici o emoţie, în pofida durerii şi a morţii care domneau în elicopter. Se uită la casca lui Ashley, străpunsă şi ea în partea dreaptă. Era pentru a doua oară în scurta sa carieră de navigator când pierdea un copilot. Branşă microfonul lui Ashley şi se uită la pilot. Expresia lui Harris arăta că acesta cunoştea deja răspunsul la întrebarea pe care nu o pusese.

— E mort, şefule. Probabil că a murit pe loc.

Harris se uită o secundă la cadavrul lui Ashley, la gâtul lui Carl, apoi la luminile din depărtare care anunţau Tay Ninh.

— Îi vom duce pe toţi la spital. Anunţă-l pe şeful lor. Nu pari prea rău atins, aşa că brancardierii se vor putea ocupa de tine după ce vom sosi. Până atunci, tu eşti echipajul. Mai uită-te la Martinez şi fă ce poţi pentru soldaţi.

Carl se duse la şeful de pluton şi îi transmise mesajul lui Harris. Tânărul locotenent îngrijea un soldat rănit uşor. Ştia de moartea copilotului. Schimbară o privire frăţească, apoi locotenentul se întoarse la rănit.

Martinez era tot inconştient. Carl trecu în locul lui şi luă de sub scaun plosca cu apă, prevăzută pentru orice eventualitate. Scoase casca comandantului de bord şi îi turnă puţină apă pe faţă. Ochii negri ai lui Martinez clipiră puţin. Apoi îi deschise de tot, cu o expresie de profundă uimire.

Fericit că nu mai avea de contabilizat încă un cadavru, Carl îi zâmbi, îl ajută să se ridice în capul oaselor şi strigă ca să acopere zgomotul motorului:

— Te doare undeva?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martinez, stupefiat şi fără să fi auzit întrebarea.

— Era să crăpăm! Se pare că vesta ta a primit vreo două gloanţe. Asta ţi-a salvat probabil viaţa, dar te-a scos din joc un timp. Vestele au fost foarte folositoare în noaptea asta. Acum ne întoarcem la Tay Ninh. Unul dintre infanterişti e rănit grav. Ashley a murit.

Martinez se uită la cockpit, apoi la podea.

— Păcat. Era un băiat bun. Îşi cunoştea treaba şi nu călca pe nimeni pe bătături.

Un epitaf ca oricare altul. Unii nu-l meritau. Nu erau plânşi.

CAPITOLUL V

— Hei, Carl!

Jolley ieşea din sala de raport, alergând spre el şi agitând un teanc de hârtii:

— Am ordinul de misiune! Peste şase zile plec în America!

Şi Jollley zâmbi cu toată gura.

— Plec la Tan Su Nhut în aceeaşi zi cu locotenentul Harris. Singura diferenţă este că el va fi forţat să rămână acolo, în timp ce eu plec doar pentru treizeci de zile, şi mă întorc să mă odihnesc aici.

Carl începu şi el să râdă.

— Jolley, eşti un adevărat nebun. Cum să continuăm noi războiul o lună de zile fără tine?

— Ai mare tupeu să mă faci pe mine nebun! Cu tipi ca tine, sunt convins că cei de pe-aici nu se vor plictisi cât lipsesc. Am vorbit cu Harris despre „nenorocirea” în care ai fost săptămâna trecută. Mi-a spus că aţi fost împreună la momentul potrivit. Şi că n-ai părut prea afectat nici când a murit Ashley. Îţi place războiul ăsta, nu?

Carl se uită la Jolley câteva secunde, mergând, apoi zise:

— Eşti aici de mult timp, Jolley. Cred că n-ai fi stat dacă nu ţi-ar fi plăcut războiul. Da, îmi place. Chestia de săptămâna trecută m-a băgat în sperieţi rău de tot, dar a fost foarte excitant. Am crezut că vietcongii au să-mi facă de petrecanie, tipule. Dar totul se derula foarte repede... Eram nebun, trăgeam şi îi înjuram în acelaşi timp. Îmi era frică, un moment am crezut că voi muri, şi acum aştept cu nerăbdare următoarea ocazie. Însă ăsta e jocul, Jolley. Îi plâng pe cei care sunt ucişi, şi le plâng şi mai mult familiile, dar ăsta e războiul. Trebuie să înfrunţi inamicul şi să ieşi învingător... Mă simt... viu. Cineva a spus: „Pentru cei care au văzut moartea în faţă, viaţa are un parfum pe care cei care stau la căldurică nu-l vor cunoaşte niciodată”. Ăsta e pentru mine şi pentru tine, Jolley. Parfumul e riscul. Suntem amândoi nebuni.

Jolley zâmbi.

— Ai dreptate. Doi nebuni. Ar trebui să scrii într-o zi o carte despre toate astea. În mai puţin de patru luni, ai văzut mai mult decât unii care au stat aici tot stagiul. Poate că nu ştii, dar eşti pe cale să-ţi faci o reputaţie. Cei de pe elicoptere sunt superstiţioşi şi, cu tine, au murit deja doi copiloţi. L-am auzit pe

un pilot spunând unui răcan, care era tare speriat, că cel mai bun mijloc de a fi omorât este să te aibă pe tine mitralior. Trebuie să ţi se dea o poreclă. Willstrom sună prea serios. O să-ţi zicem Weird Willy, Uimitorul Willy.

*

* *

Cea de a patra lună a lui Carl în Vietnam a fost marcată prin începutul ploilor torenţiale ale musonului. Prin acoperişul barăcilor se infiltra apa.

— Jolley a plecat la timp, îi zise Carl lui Cooper. Mă întreb dacă se simte vinovat că se bucură de femei albe, de un pat adevărat şi de băi calde, în timp ce noi stăm cu boaşele în nori ca să apărăm libertatea.

— Aiurea! Mai mult ca sigur că a şi uitat de noi, răspunse Cooper. E într-un bar, beat criţă, povestind unei târfuliţe cum câştigă războiul singur-singurel. Dar, când se va întoarce, va mai avea încă şase luni de făcut aici.

Uşa barăcii se deschise brusc şi apăru sergentul Wooden.

— Domnilor, zise el, am o veste care n-o să placă la toată lumea. Serviciul de întreţinere de la Phuoc Vinh a primit piese de schimb pentru elicopterul tău, Coop, iar bătrânul le vrea aici în seara asta, ca să fie gata să zboare imediat. Willstrom pare că se plictiseşte. Ar trebui să-l iei ca mitralior. Jessup va fi pilotul vostru şi veţi lua elicopterul lui Jolley. Cu vântul în spate, ar trebui să fiţi înapoi până la cină.

— Mersi, sergente. Ţi-ar plăcea să fii distrus de acum în treizeci de zile?

— Nu e nimic de râs în asta! replică Wooden. Aş fi gata să mă ascund în buncăr pentru toată luna.

— Hai s-o lăsăm moartă. Nu eşti chiar atât de rău pentru un soldat de carieră, zise Cooper.

— Haide, Willy Uimitoru’, o să facem o baie.

Îşi puse *poncho* şi casca de zbor, ca să se protejeze de ploaia care părea să-şi fi dublat intensitatea. Şi îl urmă pe Cooper în mijlocul potopului.

Dacă misiunea lor ar fi fost o misiune de război, s-ar fi resemnat. Dar să pregăteşti mitralierele pe o astfel de vreme ca să aduci piese de schimb, părea ceva derizoriu.

Carl simţea vântul care asmuţea ploaia împotriva mitralierei sale. Nu-i plăcea să zboare pe timp prost. Palele rotorului păreau foarte slabe pentru menţinerea aparatului şi a celor patru pasageri suspendaţi în vârtejul musonului.

Carl oftă uşor când Jessup ateriză lângă serviciul de întreţinere. Cooper şi Jessup o luară la fugă prin ploaie ca să aducă piesele de schimb şi hârţoagele indispensabile, lăsându-i pe Willstrom şi Olsen, copilotul negru, să aibă grijă de elicopter. Jumătatea de oră prevăzută de Carl trecuse şi ceilalţi nu se mai întorceau.

Exact înainte de a se face noapte de-a binelea, Jessup se întoarse în fugă, ud până la piele şi într-o dispoziţie „criminală”.

— Bestiile! Au avut nevoie de o jumătate de oră ca să-l găsească pe şeful lor. Era plecat la popotă. Totuşi, ştia că venim în seara asta. Coop aduce piesele cu jeep-ul peste câteva minute. Aproape că a fost nevoie să-l ameninţ pe tip ca să-mi împrumute jeep-ul. Haide, repede!

Cooper şi Carl făcură câteva drumuri ca să ducă lăzile grele, în timp ce şoferul jeep-ului stătea la adăpost.

— Mersi pentru ajutor, chiulangiule! îi strigă Cooper.

În momentul decolării, turnul de control îl anunţă pe Jessup că spre Tay Ninh, până la două mii de metri, erau furtuni puternice.

Jessup mulţumi controlorului şi începu să urce în întuneric, ca să se stabilizeze la două mii două sute de metri. Nu vedeau nimic sub ei, nici solul, nici vreo lumină, doar nori negri în vârtejuri.

— Suntem la două mii două sute, şefule. Cred că nici cel mai bun ţintaş din Vietnam nu ne-ar putea nimeri pe o vreme ca asta. Tu şi mitraliorul ar trebui să vă puneţi la adăpost.

Carl nu se lăsă rugat. Era inutil să se lase udat la acea altitudine. Singurul pericol era o coliziune cu un alt aparat.

Mult mai jos şi de jur-împrejurul aparatului, cerul era acum luminat de fulgere. Carl atinse braţul lui Cooper şi strigă, fără să folosească interfonul:

— S-ar zice că treaba se împute rău de tot. Să ştii, Coop, chestia asta mă cam înspăimântă.

Cooper schiţă un zâmbet şi se pregăti să răspundă. Dar în acel moment elicopterul plonjă brusc, dându-i lui Carl senzaţia că stomacul i-a ajuns în gât. Un moment interminabil, aparatul căzu în gaura de aer a vârtejului. Abia după ce ieşiră, Cooper zise:

— Eşti speriat? Păi, ai şi de ce. Chestia asta ar putea foarte bine să smulgă rotoarele.

Şi îi zâmbi lui Carl.

Numai că el se simţea destul de rău şi fără acest gen de reflecţie. Nu se simţea rău atât din cauza ideii de a muri, cât la gândul căderii interminabile de la mii de metri. În orice caz, ceilalţi arătau la fel de rău ca şi el. O oră interminabilă trecuse de

la plecarea lor din Phuoc Vinh când aparatul ateriză. Nici ploaia, care continua să cadă la fel de puternic, nu reuşi să alunge bucuria lui Carl. Imediat ce aterizară, demontă mitralierele şi, lăsându-i pe ceilalţi să se ocupe de controalele de după zbor, se grăbi spre armurărie, impulsionat de gândul unei cine bune şi al unei cafele tari.

*

*   *

Te-ai fi putut crede într-o bază din America. Inamicul nu mişcase de aproape trei săptămâni şi Carl se plictisea. Musonul frâna cele mai multe operaţiuni.

Regis îşi terminase anul fără incidente şi plecarea lui fusese sărbătorită, conform tradiţiei, printr-o beţie cruntă. Carl îl târâse pe comandantul de bord la elicopter a doua zi dimineaţă, pentru zborul spre Bien Hoa.

Plecarea sa fusese urmată de sosirea înlocuitorilor: răcanii. Echipajul lui Carl primise un nou mitralior şi un nou comandant de bord, proaspeţi ieşiţi din şcoală. În cadrul escadrilei sosise un nou copilot, care avea doar nouăsprezece ani şi nici nu arăta mai mult. Carl, la cei nouăsprezece ani şi jumătate, se simţea un adevărat veteran.

Armata îl decorase cu *Air Medal* pentru lupta în care fusese ucis Ashley, şi cu *Purple Heart* pentru rana de la gât. Le primise cu o indiferenţă prefăcută, ca şi pe celelalte medalii.

Comandantul grupei, sublocotenentul Gonzales, era un om mic de statură, care urma să plece în mai puţin de o săptămână, şi un locotenent din prima escadrilă, Rawls, luase comanda grupei lui Carl. Simţea lipsa lui Jessup şi Cooper, şi aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui Jolley, anunţată peste câteva zile.

Chiar şi fără inamic, tot existau pierderi, şi se spunea că un alt copilot se alesese cu piciorul smuls de o grenadă, în care dăduse cu şutul din curiozitate. Carl râsese ca şi ceilalţi auzindu-l pe Marty istorisind întâmplarea, ştiind că răcanul călcase pe grenadă fără să ştie. Totuşi, povestea se încadra în tradiţia legată de răcani.

*

*   *

— Ei, pe asta ai „degustat-o”? îl întrebă Smith, râzând.

Carl făcu semn că nu.

Fata era nouă. O chema Kim, şi Vietnamul era plin de fete ca ea. Putea foarte bine să aibă şaisprezece ani, dar totdeauna era greu să le ghiceşti vârsta. Unul dintre marile regrete ale

soldaţilor americani era că fetele nu aveau sâni. Dar Carl nu se plângea. I se păreau de o frumuseţe delicată.

Împreună cu Smith, o privi măturând baraca, şi avu impresia că îi zâmbea puţin. Zise:

— Kim, azi vom merge amândoi în buncăr.

Ea îl ameninţă cu mătura.

— Kim nu merge la buncăr!

Atunci, Smith sări la ea, ciupind-o de fund şi aproape că reuşi să o împingă afară din baracă, mai înainte ca ea să-l lovească cu mătura.

Carl se distra tare mult, văzându-l pe Smith bătut cu mătura, repezindu-se spre uşa barăcii şi lovindu-se de o bătrână care aducea un teanc de lenjerie curată.

— Ai face mai bine s-o ştergi, Smitty! îi zise Carl.

Bătrâna îl copleşi cu injurii pe Smith, iar Willstrom, pentru a suta oară, regretă că nu vorbea vietnameza.

Ideea de a o învăţa cu Kim nu i-ar fi displăcut deloc.

CAPITOLUL VI

Printr-un concurs de împrejurări mai mult decât ciudat, întoarcerea lui Jolley a coincis cu o reluare a activităţilor de-a lungul sectorului diviziei la frontiera cu Cambodgia.

— S-ar zice că mă aşteptau, spuse el. M-am întors doar de trei zile şi trag în mine zilnic. Noroc că trag prost.

— Poate că era mai bine să nu te mai întorci, zise Carl.

— Am mai vorbit despre asta, Willy, răspunse Jolley, râzând şi răsucindu-şi mustaţa. Şi, la urma urmelor, sunt prea frumos ca să mor.

— Vom vedea. Uite-l pe locotenentul Rawls. Poate că vine să te trimită să-l faci prizonier pe Ho Si Min.

Carl se bucura de întoarcerea lui Jolley şi de faptul că reîncepuse să zboare cu el. Îşi zicea că amândoi formau o echipă grozavă, poate puţin cam ţăcănită!

După intrarea lui Rawls în baracă, Wooden adună escadrila în câteva minute, şi Carl înţelese imediat că misiunea lor avea să fie foarte serioasă.

— Domnilor, celelalte escadrile ascultă aceeaşi informare despre misiunea de mâine. După informaţiile noastre, batalioane nord-vietnameze se pregătesc să ia cu asalt una dintre bazele noastre de la frontieră şi noi vom ataca primii.

Făcu o pauză, apoi continuă, schiţând un zâmbet.

— O lumină de arc voltaic îi va lumina pe vietcongi la şapte şi treizeci de minute. Noi vom fi deja în zbor, împreună cu primele formaţiuni din Regimentele 2 şi 12 Cavalerie. Imediat ce va fi posibil, după împrăştierea norilor de praf, vom interveni. Tir susţinut la prima ieşire. Odată ajunşi în zona de aterizare, aveţi grijă să nu trageţi în ai noştri. Şi nu vă lăsaţi piloţii să aterizeze în craterele de bombă. Pe urmă, limitaţi-vă tirul la ţintele identificabile. Escadrila noastră s-a stabilit să rămână în rezervă după operaţiune, ca să evacueze materialul şi eventualii prizonieri. Întrebări? Perfect. Sergentul Wooden va preciza misiunea fiecărui echipaj.

Când Wooden ajunse la mitraliorul lui Jolley, acesta dădu din cap.

— Mă uimeşti, sergente. Aş fi crezut că vei vrea să fii mitralior într-o astfel de misiune.

— Băiete, nu vreau să zbor în acest moment. Dar te voi urmări

cu sufletul la gură cu ajutorul staţiei radio din buncăr. Poate chiar mă voi instala acolo permanent.

Nu putea să-l blameze. Mai avea doar cincisprezece zile de stat în Vietnam şi ţinea neapărat să se întoarcă acasă viu.

Carl era repartizat fostului elicopter al lui Regis, 312, dar cu un alt şef, Wiley, care avea atâtea zile în Vietnam cât mai avea de făcut Wooden. Zburase doar o săptămână şi fusese sub focul armelor de asalt Kalaşnikov doar o singură dată. Carl avea impresia că îi era frică.

Era aproape la fel de înalt ca şi el, dar puţin mai slab şi cu nişte urechi care păreau prea mari. Poate din cauza părului tuns scurt. Esenţialul era că răcanul nu-i plăcea. Ar fi preferat să facă echipă cu Jolley sau Corning, sau oricare alt comandant de bord mai experimentat.

Faptul că nou-venitul era şeful său nu-l deranja: ştia că, în realitate, el va fi adevăratul şef.

— Ei, Willy Uimitoru', zise acesta, lămpile astea cu arc sunt chiar atât de rele cum s-a spus?

I se adresase lui Carl cu porecla lui, ca şi cum ăsta i-ar fi fost numele.

— Da. Mai ales împotriva poziţiilor care nu sunt bine făcute.

Îl văzu pe Wiley destinzându-se puţin şi nu se putu abţine să adauge:

— Fireşte, poziţia unui regiment este totdeauna bine protejată. Tipii ăştia acţionează în junglă de ani de zile şi sunt obişnuiţi cu bombardamentele. Cu mult noroc, avioanele B-52 pot să lichideze o bună parte dintre ei. Dar vietcongii pot să fie şi împrăştiaţi.

Carl regretă ce spusese.

— Crezi că ar putea să mai rămână mulţi după bombardament? întrebă Wiley.

— Nu-ţi face griji. Un regiment vietcong e doar echivalentul unui batalion de-al nostru, poate şase sute de oameni. Vietcongii au o bună reţea de informaţii şi poate că vor fi deja plecaţi în momentul atacului aerian. Deschide bine ochii şi urechile, urmează întocmai instrucţiunile locotenentului, nu trage în camarazi, alege-ţi ţintele şi totul va fi bine.

Carl vorbise cu mai multă convingere decât ar fi fost cazul. Nou-venitul va avea nevoie să fie ajutat, iar el nu va putea să o facă dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă. Nu era superstiţios, dar misiunea asta îi provoca deja o strângere de inimă.

Aerul proaspăt al dimineţii şi zgomotul frunzelor erau

reconfortante. Carl spera că va reuşi să refacă moralul lui Wiley.

Nelson simţise imediat că ceva nu era în regulă. Willstrom îi vorbise despre discuţia din ajun şi îşi spusese părerea despre Wiley. După începerea misiunii, răcanul va rezista sau va ceda. Carl însuşi se simţea puţin încordat: nu era deloc o misiune ca celelalte. Puteau să fie întâmpinaţi de un inamic dezlănţuit sau, la fel de bine, ar fi putut să găsească doar cadavre ciopârţite.

Primii infanterişti pe care îi îmbarcară chiar aveau un aer hotărât. Un tip tânăr, cu faţa camuflată, îi zâmbi lui Carl şi strigă, ridicând pumnul:

— O să le facem de petrecanie, nu-i aşa?

— Dacă mai rămâne ceva din ei, răspunse Carl.

Spera să poată lupta la fel de tare pe cât de frică îi era şefului său de bord.

La altitudinea de opt sute de metri şi la trei minute de înfruntare, comandantul formaţiunii execută un arc de cerc larg în jurul obiectivului. Jungla era liniştită, ca peste tot de altfel, şi nimic nu indica faptul că, peste trei minute, va urma un adevărat iad.

Carl se uită la ceas. Încă patruzeci de secunde, treizeci... Acum trebuiau aruncate bombele. Zăriră mici fulgere izbucnind în tăcere în depărtare. Apoi auzi ceea ce semăna cu un tunet depărtat. Şi, brusc, de-a lungul kilometrului zonei vizate, un nor negru enorm urcă spre cerul albastru până la altitudinea elicopterelor.

Lui Carl îi venea greu să creadă că la sol ar mai fi putut rămâne supravieţuitori. Se uită la infanterişti: toţi păreau mulţumiţi de spectacol.

La un kilometru de zona de aterizare, elicopterele coborâră la nivelul copacilor. Yellow dădu ordin de pregătire pentru acţiune. Carl începu să tragă, fără o ţintă anume: dacă încă mai erau vietcongi vii, cincisprezece perechi de mitraliere aveau să le facă viaţa grea de tot.

Când aparatul său, al şaptelea din şirul lung, părăsi partea de junglă încă aproape intactă, descoperi, stupefiat, enormitatea distrugerilor: copaci în flăcări şi cratere care aproape că se atingeau sub elicoptere, elicoptere ce păreau nişte insecte zburând spre un festin asigurat. Carl auzi, prin exploziile bombelor lansate de aparatele Cobra, mitraliera lui Wiley: trăgea, era semn bun. Infanteriştii se pregăteau să intre în acţiune. Dar nimeni nu semnalase încă o ripostă a inamicului.

Deodată, la mai puţin de zece metri, descoperi un corp întins,

probabil un mort. Nu era un american. Trase o rafală şi corpul tresări sub impactul gloanţelor.

— Mergem, zise Nelson.

Carl trecu pe patine şi, după ce aruncă o privire în jos, făcu semn pilotului că putea să aterizeze. Infanteriştii săriră chiar mai înainte ca elicopterul să fi atins pământul. Carl ţinu mitraliera deasupra capetelor lor în timp ce alergau câţiva metri. Apoi se aruncară la pământ, gata pentru orice.

Dar nu se întâmpla nimic, deşi Carl simţea prezenţa vietcongilor. Yellow dădu ordin de decolare, elicopterele acoperindu-i pe infanterişti de praf. Când Yellow trecu peste extremitatea zonei de aterizare, la un kilometru de acolo, Carl auzi ceea ce aştepta:

— Yellow atacat. Toată lumea degajează spre dreapta.

În timp ce Nelson efectua virajul, Carl îl auzi pe Wiley bâiguind în interfon:

— Suntem... în bătaia armelor!

Şi răcanul începu în sfârşit să tragă, ca şi cum şi-ar fi amintit că dispunea de o armă. Fără obiectiv vizibil, Carl deschise şi el focul asupra lizierei junglei, ştiind că şeful său încetase brusc să mai tragă. Când să branşeze interfonul, câteva fulgere albe ieşiră dintre copacii care înconjurau craterul.

Folosindu-se de acele trasoare, ţinti punctul de plecare al proiectilelor, ca şi mitraliorii celorlalte elicoptere. După cinci secunde, văzu un corp sărind în aer şi căzând apoi pe pământ. Focul încetă.

— Willstorm! Apucă-l pe răcan! strigă locotenentul Richter în microfon.

Carl lăsă mitraliera. Braţul lui Wiley se mişca convulsiv şi sângele ţâşnea dintr-o arteră secţionată exact sub cot. Wiley striga şi se zbătu când îl apucă de braţ ca să-l împingă pe podeaua elicopterului. Carl blocă artera cu amândouă mâinile. Avea uniforma deja plină de sânge, ca cea a lui Wiley. Şi, în pofida eforturilor lui, sângele curgea şi pe podea.

Wiley îşi opri un moment zbaterile şi Carl se ridică să se destindă puţin. Dar Wiley reîncepu să răcnească şi să gesticuleze, cu o forţă de animal turbat, incredibilă după ce pierduse atâta sânge. Carl îl lipi de podea, încercând să-i imobilizeze capul, şi strigă:

— Wiley! Wiley! Uită-te la mine, fir-ar să fie! O să scapi!

— Nu, o să mor!

Apoi vocea tânărului deveni de neînţeles şi privirea indica

vădit că nu mai era conştient.

— Willy, zise Richter, am părăsit formaţiunea şi ne întoarcem la Tay Ninh! Fă-l să stea liniştit.

Sfatul era inutil. Dar Carl ar fi avut nevoie de ajutorul copilotului sau de un soldat, dacă ar mai fi rămas la bord. Deodată, corpul lui Wiley se încordă ca un arc şi îl împinse pe Carl spre centrul podelei. Şi rănitul, plin de sânge, se târî spre uşa deschisă a aparatului.

În genunchi, cu inima bătându-i cu putere, Carl încercă să-l prindă pe Wiley. Prea târziu! Avea impresia că asista la un film proiectat cu încetinitorul, iar ultima imagine a lui Wiley fix o grimasă oribilă de nebun. Apoi rănitul căzu în gol.

— Dumnezeule, viraj spre stânga! strigă Richter, care fusese martor la tragedie, fără să o poată împiedica.

Nelson, care nu văzuse mare lucru, aplecă imediat aparatul spre stânga. Carl văzu atunci jungla, aproape sub el, şi avu impresia că zăreşte, o fracţiune de secundă, o formă neagră dispărând printre vârfurile copacilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nelson, uitându-se peste umăr la mitralior, care tremura tot.

Carl respiră adânc şi reuşi să-şi recapete calmul. Dar vocea încă îi mai tremura când răspunse:

— Micuţul a înnebunit brusc. S-a târât până afară. Am încercat să-l ţin, dar se pare că voia să moară.

— Încercăm să-i găsim cadavrul? întrebă Richter.

— Nu-l vom găsi, spuse Nelson cu o voce dură. Willstrom, ai văzut unde a căzut?

— Da, domnule plutonier, răspunse Carl, ştergându-şi sângele de pe mâini. Trebuie să fie la vreo sută de metri de acel mic luminiş. Avea o arteră secţionată. N-ar fi trebuit să aibă forţa să se opună, dar avea furia nebuniei. Ar fi trebuit să-l fac KO.

Carl vorbea repede, foarte tulburat.

— Ba nu, Willy, zise Nelson, calm. Nu puteai să faci nimic.

— Aşa e, Willy. Eu am văzut totul, zise Richter. Nici doi n-ar fi putut să facă nimic.

Carl dădu din cap. Poate că aveau dreptate. Voia să-i creadă. Se va gândi la asta mai târziu. Era singurul mod de a rezista. Îşi amintea impresia de spaimă şi de îndoială pe care i-o făcuse Wiley. În orice caz, tânărul nu ar fi rezistat până la sfârşitul operaţiunii.

În acest timp, Nelson se rotea deasupra zonei unde dispăruse Wiley, dând raportul prin radio şefului formaţiunii. După o lungă

tăcere, Yellow răspunse. Carl asculta conversaţia din postul de comandant de bord, unde se instalase provizoriu. Află de la Yellow că un pluton din Batalionul 1 al Regimentului 9 plecase în căutarea cadavrului.

Nimeni la bord nu avea chef de conversaţii, iar Carl, simţind bătaia regulată a rotorului, înţelese că îşi recăpătase sângele rece. Cu atât mai rău pentru răcanii care nu rezistau! Nu-şi pierduse unul dintre prieteni. Nu ştia cum ar fi reacţionat într-un astfel de caz. Dar era inutil să se gândească la asta.

— S-ar zice că ne-a sosit escorta, spuse Richter.

Carl întoarse capul în direcţia indicată, spre stânga, şi zări unul dintre micile elicoptere de observaţie şi escorta sa redutabilă, un aparat Cobra.

— Papa Unitatea Patru, aici Tango Doi-Doi.

— Tango Doi-Doi, aici Papa Unitatea Patru, răspunse Nelson. Mulţumesc că aţi venit.

— Am recepţionat, Unitatea Patru. Vom începe căutările. Când pasărea noastră va fi în zona pe care i-o veţi indica, vom coborî. Sigla lui e Tango Unitate-Unitate. Terminat.

Nelson întrerupse contactul cu Cobra şi luă legătura cu elicopterul de observaţie.

— Tango Unitate-Unitate, păstrează aceeaşi direcţie. Eşti la aproximativ un kilometru de zonă.

Carl urmări conversaţia şi văzu micul aparat rotindu-se lent, în cercuri concentrice, deasupra zonei indicate. Deoarece sărmanul Wiley nu se putea ascunde, Carl credea că nu va fi greu de găsit, doar dacă nu cumva cineva de la sol ar fi vrut să se opună căutărilor.

Carl se uită la ceas. Trecuse deja un sfert de oră şi nici urmă de Wiley. Aparatul îşi continua tururile, din ce în ce mai largi, protejat de Cobra. Nelson se menţinea la două sute de metri mai sus, ca să nu-i stingherească. Deodată, atenţia lui Carl reveni spre micul elicopter. De data asta, făcuse un viraj strâns spre dreapta şi se imobiliză într-un punct precis, deasupra copacilor.

— Papa Unitate Patru, aici Tango Unitate-Unitate. Dispărutul a fost găsit.

CAPITOLUL VII

Carl curăţase deja şi rânduise armele şi voia să dea o mână de ajutor piloţilor. Zburase cu destui şefi de bord ca să cunoască totul.

Nelson şi Richter aproape că terminaseră. Mai rămânea de curăţat sângele şi murdăria de pe podea şi pereţi, dar Carl era obişnuit să întreţină toate aparatele escadrilei. Şi mai erau şi impacturile gloanţelor.

— E mai bine să chemăm specialiştii, zise Nelson, trecându-şi mâna bronzată prin părul blond. Axa de transmisie a fost gata să fie retezată.

— Capota motorului este străpunsă, dar glonţul a ieşit pe partea cealaltă. Ar trebui văzut dacă cel care l-a lovit pe Wiley a ieşit şi el pe partea cealaltă. Ar fi putut rămâne într-un perete şi să strice antifonarea.

Carl luase o perie ca să cureţe urmele de sânge. Nu-i răspunse lui Nelson decât cu o vagă mişcare a capului. Se gândea la cadavrul care fusese recuperat din junglă... şi în ce stare! Undeva în Statele Unite, peste câteva ore, exact cu douăsprezece zile înainte de Crăciun, părinţii lui Wiley vor primi telegrama de care se temeau toţi părinţii.

Carl se pregătea să plece, când îl văzu pe Wooden venind spre el, împreună cu un alt sergent.

— Totul e în regulă, Will?

— Perfect. Şi voi fi tare mulţumit plecând de-aici. M-am săturat să văd puştani murind!

— Şi eu. Îţi prezint pe sergentul Wells, care îmi va lua locul; vine de la Grupa Bravo. El e Willstrom, căruia i se mai zice şi Willy Uimitoru'. Era la fel de idiot ca toţi răcanii când a venit, dar acum este un mitralior excelent.

Wells strânse cu fermitate mâna lui Carl şi zise:

— Abia peste trei zile preiau comanda. Trebuie să mă obişnuiesc cu băieţii. Sergentul Wooden mi-a spus că te crede în stare să fii comandant de bord. Ce zici?

Carl zâmbi pentru prima dată de câteva ore.

— Sigur că da, sergente.

— Bun. S-a făcut. Tocmai căutam pe cineva pentru 312.

Carl era al treilea şef de bord al lui 312 în mai puţin de treizeci de zile, dar nu ezită, Regis avusese postul timp de şase luni, fără

nici un incident. Iar în privinţa lui Wiley: toată lumea trebuie să moară într-o zi, asta e clar!

— Perfect! zise Wooden, bătându-l pe umăr. Ai avut o zi grea. După ce vei termina cu jurnalul de bord, vino să bei o bere la popotă. Eşti invitatul meu. Vom bea în amintirea lui Wiley şi pentru noul tău post. Iar eu, pentru că o şterg de-aici.

— Asta îmi va face foarte bine, sergente. Poate că o să mă şi îmbăt.

— Nu prea rău, Uimitorule, pentru că mâine zbori. Aş vrea să-i las pe toţi în viaţă la plecarea mea.

*

* *

În general, băieţii nu prea vorbeau despre morţi. Cel puţin, nu înainte de a trece un oarecare timp. Dar şi răcanii auziseră de împrejurările ciudate ale morţii lui Wiley. Câţiva îl prinseră pe Carl într-un colţ al popotei şi îl întrebară ce se întâmplase cu adevărat. El le povesti adevărul, fără să exagereze nimic, aşa cum se întâmplă deseori în poveştile de război. Dar nu le spuse nimic despre teama inexplicabilă pe care o simţea când revedea ultimele clipe ale lui Wiley. Voia să uite acel zâmbet de om nebun şi acel gest care îl invita să dispară după el în gol.

Simţea nevoia să se îmbete ca să-şi şteargă din memorie acea clipă, dar ştia că Wooden avea dreptate şi că asta nu rezolva lucrurile. Şi îndreptă discuţia spre ceea ce se întâmplase după întoarcerea aparatului său.

— Nu mare lucru, îi răspunse Jolley. A doua oară nici măcar nu s-a tras în noi. Infanteriştii s-au descurcat bine, ba chiar au adus şi câţiva prizonieri, complet năuciţi.

În acel moment, sosi locotenentul Rawls.

— Toată lumea în baracă!

În baracă, Rawls citea o hârtie, aşteptând ca toţi să ia loc. Apoi îşi netezi mustaţa, îşi drese glasul şi zise:

— Mai întâi, iată-l pe noul vostru comandant de escadrilă (arăta spre Wells), care preia postul peste trei zile. Îl cunoaşteţi aproape toţi. A avut o activitate foarte bună în Grupul Bravo şi sunt foarte mulţumit că a fost mutat la noi. Acum, vestea proastă. Astăzi am pierdut un om. Încă nu-l cunoşteam foarte bine, dar era unul de-al nostru. Serviciul funebru va avea loc mâine la nouăsprezece şi treizeci de minute, în sala mare de la popotă. Toată lumea trebuie să fie prezentă, în afara celor de serviciu.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Să revenim la misiunea de astăzi. Reuşită totală. Comandantul trupelor de uscat felicită echipajele noastre. Bilanţ: patruzeci şi nouă de morţi, plus o anumită cantitate de fragmente de corpuri, şapte prizonieri, câteva arme recuperate – puşti Kalaşnikov, mortiere şi mitraliere uşoare. Infanteriştii urmăresc multe urme de sânge şi numărul pierderilor inamicului va creşte cu siguranţă. Unul dintre comandanţii de companii ne cere să felicităm mitraliorii şi comandanţii de bord pentru cel puţin cinci dintre inamicii ucişi cu certitudine în jurul unei baterii de mitraliere. Şi apoi, Willy Uimitoru' a fost numit comandant de bord. Preia 312.

Faptul era cunoscut, dar escadrila se manifestă printr-un „ura" discret, din principiu.

— Ultimul lucru, conchise Rawls, nu se prevede armistiţiu pentru Crăciun. Dimpotrivă, totul indică o activitate sporită a inamicului spre provincia Tay Ninh. Mâine însă nu-i nimic serios. Vă las, deci, cu sergentul Wooden, pentru una dintre ultimele sale intervenţii.

Rezolvă câteva treburi curente şi îl păstră la sfârşit pe ultimul şef de escadrilă.

— Nimic important pentru prima ta misiune. Noroc noului tău mitralior. Kurtz va fi în dreapta ta.

Se uită la unul dintre ceilalţi răcani.

— Ai înţeles, Kurtz? Ascultă ce-ţi spune Will, şi totul va fi bine.

Se întoarse spre Carl.

— Green este atacat în acest moment. Unul dintre aparatele din escadrila a treia le asigură o susţinere cu rachete. Prin urmare, mâine, când vei fi acolo, ai mare grijă.

— OK, sergente, zise Carl. Noroc că te întorci acasă, în poala mamei.

— OK. Prosteşte-te dacă vrei, conchise Wooden, încruntat. Dar fii prudent.

Carl îl însoţi pe Kurtz până la uşă. Era mai mic decât el cu vreo zece centimetri, dar puţin mai solid. Avea părul brun, încă scurt, ca cel al răcanilor. Părea curajos şi cinstit.

Carl îl puse să stea jos:

— Eu sunt Willy Uimitoru', noul şef al lui 312. Ai fost cu Jolley în misiunea de azi? A fost prima dată când ai folosit mitraliera?

— Am tras câteva rafale în timpul primului meu zbor, în urmă cu două zile. Dar astăzi a fost ceva mult mai serios.

— Ai tras la întâmplare, în copaci, sau în ceva?

— Probabil că doar în copaci, răspunse răcanul. Am auzit de

vietcongi la radio, dar n-am văzut nici unul, cu excepţia câtorva prizonieri, pe care infanteriştii i-au urcat la bord. Nu arătau deloc bine. Ba cred că unii chiar au murit pe drumul de întoarcere.

— Ăsta e jocul, Kurtz. Să lupţi şi să mori. Poate că îţi vine greu să auzi asta, chiar în ziua în care un om de pe elicopterul meu a murit, dar asta e. Şi de aceea te întreb ce-ai făcut cu mitraliera. Wiley era molâu, iar eu am nevoie de un mitralior bun în dreapta mea. Poate că sunt un ticălos, dar aş vrea să rămân în viaţă! *Bic?*

Kurtz sosise de curând, dar învăţase cuvântul autohton care însemna: „Ai înţeles?”

— Nu vă faceţi griji. Vă voi acoperi dreapta.

Carl îi zâmbi şi îi zise să se ducă la culcare.

Era clar că răcanul nu semăna cu Wiley. Mai curând cu el, Carl, când sosise în Vietnam. Ce mult timp i se părea că trecuse de atunci!

Se culcă şi închise ochii. Nimic. Nici viziuni, nici ţipete. Se ridică, îşi scoase bocancii şi se întrebă dacă va reuşi să doarmă.

Adormi fără probleme.

*

* *

Carl îşi bău cafeaua şi îi făcu semn lui Kurtz să-l urmeze la armurărie. Cu oţelul greu al propriei mitraliere pe umăr, se duse la aparatul său – animalul de război tăcut care îşi aştepta, sub cuirasă, cavalerii în zorii zilei.

Kurtz încărcă muniţia în timp ce Carl urca la bord, împreună cu un alt plutonier răcan, un anume Chrissen, care venise aproape în acelaşi timp cu Wiley şi Kurtz. Tânărul plutonier, model standard, era puţin cam nervos la gândul că ar fi putut să facă o gafa sub ochii pilotului experimentat.

În timpul verificărilor, Olsen îi zise lui Carl, schiţând un zâmbet şi făcând cu ochiul:

— Nu-i înţeleg pe locotenentul Rawls şi pe sergentul Wooden. De ce au trimis un pilot şi un mitralior novici în misiune cu tine?

Lui Carl nu-i displăcea să mai facă încă pe „Uimitorul”.

— Poate că beneficiază de un procentaj din asigurarea lor de viaţă...

Vedea că răcanii ascultau în timp ce-şi făceau treaba. Apropiindu-se de obiectiv, Olsen ceru prin radio informaţiile obişnuite. O voce obosită răspunse că nu mai exista nici un contact cu inamicul de două ore. Apoi adăugă:

— Papa Unitate Nouă, prima misiune. Avem băieţi de evacuat pe Tango Noiembrie. Sunt gata de plecare imediat ce sosiţi.

Terminat.

— Cred că a fost nasol de tot aici noaptea trecută, remarcă Olsen în interfon. Când am trecut pe la turnul de control, căpitanul Rogers mi-a relatat atacul. Vietcongii l-au bombardat bine cu mortierele noaptea trecută, înainte de atacul terestru al unui batalion. Batalionul nu a ajuns departe, dar barajul de mortiere le-a provocat câteva pierderi.

— Dacă înţeleg bine, avem de luat şapte cadavre? zise Chrissen.

— Exact. Te-ai prins repede. Apropo, Uimitorule, noul nostru mitralior ştie că are sarcina să cureţe elicopterul?

Carl zâmbi şi branşă microfonul.

— Încă nu i-am spus. La urma urmelor, nu sunt şef de bord decât de douăsprezece ore.

Apoi se întoarse spre Kurtz.

— Când încărcăm răniţii, e posibil să verse. E sarcina ta să cureţi noroiul, sângele şi toate mizeriile.

— Poate că sunt răcan, dar stau bine cu greaţa. O să-mi fac treaba.

Carl se uită la şanţul de pământ maroniu care înconjura baza şi împrejurimile despădurite de genişti. Eventualii asediatori ar fi trebuit să traverseze un spaţiu gol destul de mare ca să ajungă la bază.

Elicopterul, zburând la mică altitudine, trecu pe deasupra câtorva infanterişti, care târau după ei nişte cadavre mici spre o colină, unde un buldozer vechi săpa deja locul de veci al unor inamici anonimi morţi.

În timp ce elicopterul aluneca spre locul unde aştepta prima încărcătură de cadavre, Carl trecu pe patine şi făcu un semn cu braţul unui infanterist, care se oprise din treabă ca să se uite la trecerea elicopterului. Soldatul îi răspunse la salut, agitând braţul ţeapăn şi plin de sânge luat de jos. Apoi ridică capul smuls al unui asediator nefericit şi îi trase un şut în aer. Carl se întrebă dacă noul copilot văzuse acest spectacol oribil. Probabil că nu. De unde se afla, îşi zise că erau probabil cel puţin o sută de vietcongi ucişi, împrăştiaţi în jur şi pe colină.

După aterizarea elicopterului, nişte infanterişti tineri, cu feţe triste, aşezară cu respect cei şapte saci verzi pe podeaua aparatului.

După încărcarea ultimului sac, un sergent tânăr aduse un sac poştal roşu şi altul alb, mai mic, pentru lenjerie, urcă pe patină lângă uşa pilotului şi întinse sacul alb.

— Efecte personale, zise el. Merg în spatele frontului cu voi, dar va trebui să mă întorc aici. În cinci minute, sunt gata.

Olsen dădu din cap. Elicopterul decolă şi se poziţionă în linie de zbor, destul de sus ca să nu fie atins de arme de calibru mic. Carl îşi încărcă arma, apoi întoarse capul spre încărcătură. Pe unul dintre saci se forma o pată roşiatică şi începea să curgă un lichid vâscos. Kurtz i se păru cam palid la faţă, şi se uită la copilot. Chrissen părea ocupat cu treaba lui şi nici măcar nu întorsese capul să vadă sacii.

Infanteriştii care descărcau cadavrele erau altfel decât cei pe care îi încărcase la bord. Erau curaţi, bine bărbieriţi, odihniţi. Tânărul sergent care venise să facă deplasarea era plin de noroi roşu uscat, cu coatele şi genunchii ţinutei de junglă pătate, în urma operaţiunilor din timpul nopţii. Se bărbierise rapid, dar era tras la faţă. După ce părăsise elicopterul, se întorsese aşa cum promisese, în mai puţin de cinci minute, cu un sac de scrisori pentru bază şi patru răcani.

— Ia uită-te ce soldaţi frumoşi! îi spuse Carl lui Olsen.

— Sunt frumoşi, nou-nouţi! răspunse Olsen, izbucnind în râs. În comparaţie cu ei, Chrissen şi cu mitraliorul tău par nişte veterani!

Cei nou-veniţi aveau un aer prea strălucitor în ţinuta lor de junglă nouă. Chiar şi sergentul schiţă un zâmbet.

— Cât timp crezi că vor rezista? întrebă Carl cu glas tare.

— Sper că destul ca s-o şterg de-aici, răspunse cu seriozitate sergentul.

Apoi se uită la firişorul de sânge care îi scăpase lui Kurtz.

— Poate că nu vor rezista toţi destul de mult, dacă mai avem nopţi precum cea de ieri. Ticăloşii ne-au lovit rău de tot.

— Am văzut. Dar am avut impresia că aţi omorât la ei într-o veselie!

— Sigur că da, răspunse sergentul. E uşor când atacă pe două sute de metri de teren descoperit. Dar idioţilor ăstora nu le pasă de pierderi dacă pot să lichideze câţiva dintre ai noştri.

Se uită la răcanii care îl ascultau cu gura căscată.

— Presupun că vor fi puşi să culeagă resturile imediat ce vor sosi. Încă mai sunt „bucăţi” de vietnamezi cam peste tot şi trebuie să fie adunate înainte de a atrage muştele.

Răcanii se uitau unul la altul fără să spună nimic, întrebându-se dacă să creadă sau nu.

— Nu vă spun gogoşi, băieţi. Veţi vedea cu ochii voştri peste un sfert de oră.

Pe drumul de întoarcere, Carl spera ca Olsen să le dea câteva emoţii, dar pilotul se grăbea să se întoarcă la bază.

Atunci Carl părăsi habitaclul în plin zbor, se instală liniştit pe patină, ţinându-se cu o mână de patul mitralierei şi privind solul de sub picioare, spre marea uimire a răcanilor, care erau foarte tulburaţi.

Imediat ce aterizară, sergentul duse tinerii la bază. Carl le ură noroc din adâncul inimii.

— Avem douăzeci de minute până la următoarea ieşire, zise Olsen. Verificaţi să fie totul în regulă şi destindeţi-vă puţin.

După terminarea controalelor, Carl îi făcu semn lui Kurtz să-l urmeze spre cei care făceau corvezi în jurul bazei. Kurtz păru îngrijorat când Carl merse mai departe până la liziera junglei, unde câţiva infanterişti se adunaseră în jurul cadavrelor vietcongilor. Carl se simţea deplasat cu ţinuta lui aproape nouă, printre infanteriştii plini de jeg şi de sudoare. Dar soldaţii nu păreau să-l bage în seamă. Se interesau mai ales de conţinutul cartuşierelor morţilor.

— După spusele unuia dintre sergenţii voştri, zise Carl ca să înceapă discuţia, tipii ăştia erau răi de tot.

— Asta e sigur, răspunse un caporal vizibil epuizat, scuipând pe faţa unui mort. Nimic nu-i oprea pe ticăloşii ăştia. Nici şanţurile, nici mitralierele. Ăştia doi au fost probabil primii lichidaţi: încă mai au cartuşele şi grenadele.

Kurtz se uită o secundă la ce mai rămăsese din capul spart al unui mort. Apoi făcu un pas înapoi şi se întoarse ca să vomite.

— E unul nou, le explică Willstrom infanteriştilor, care începură să râdă de Kurtz şi de vietcongul ucis.

Caporalul infanteriştilor se lăsă în genunchi, trase baioneta şi tăie urechea dreaptă a vietnamezului. Apoi întoarse corpul în cealaltă parte şi îi zise lui Carl, arătând spre Kurtz cu vârful baionetei:

— O vrei pe cealaltă, pentru tine şi camaradul tău? Noi avem mai multe decât ne trebuie.

Carl nu era şocat. Mutilarea unui cadavru era contrară Convenţiei de la Geneva, dar aproape monedă curentă în ambele tabere. Unii luau degetele de la mâini sau de la picioare, dar aveau întâietate urechile, uneori purtate ca un colier. Carl fu aproape tentat să accepte cadoul, ca să fie şi mai „Uimitor”.

— Dar dacă aş cădea viu în mâinile vietcongilor cu asta la mine... Aş prefera cartuşiera.

— Nici o problemă, e a ta. Noi am găsit înainte ceea ce

căutam.
Şi îi întinse lui Carl unul dintre manifestele pe care le luase din ea.
— Ia să vezi ce voiau să ne dea să citim.
Carl citi foaia – un apel la predare, adresat soldaţilor americani – şi o înapoie infanteristului, care zise:
— Ia asta ca hârtie de şters la fund, amice. Păstrăm câteva pentru Serviciul de Informaţii. Apropo, o să faci legătura toată ziua? Probabil că veţi merge la Tay Ninh de două-trei ori. Ai putea să ne aduci, de exemplu, nişte ţigări, dacă mai ai din raţia ta.
Carl cunoştea valoarea ţigărilor în Vietnam. Serveau drept monedă de schimb prin ţinut. El însuşi nu fumase nici una, schimbându-le în mod profitabil.
— Hei, Mike, zise caporalul, arată-i ce-ai în sac.
Se adresase unui infanterist mustăcios, care goli sacul: reviste vechi, cartuşe şi alte chestii.
— Ia uite, îi zise Mike lui Carl, arătându-i un Kalaşnikov vechi. Patul e terminat, dar restul e bun. Am unul mai bun la bază, dar îl păstrez pentru mine. Voi încerca să-l duc în America.
Carl examină pistolul-mitralieră cu atenţie. Cu o bucată de pat în minus, ar fi fost mai uşor de luat în elicopter. Era tentat.
— Ce vrei în schimb? zise el.
Mike se uită la caporal.
— Pentru că nu e într-o stare prea bună, aş zice trei cartuşe de Marlboro, dacă poţi să le găseşti.
— Împreună cu revistele vechi şi cu sacul, e o afacere cinstită, zise în cele din urmă Carl. Plus unul dintre centiroanele de colo.
— S-a făcut, zise Mike, întinzându-i unul dintre centiroanele vietcongilor.
Semănau cu cele ale infanteriştilor, cu excepţia cataramei de aluminiu, care avea pe ea o stea.
— Ia tot şi adu-ne ţigările cât mai repede cu putinţă. Adică astăzi, adăugă el cu un zâmbet brusc ameninţător. Nu încerca să ne tragi în piept. Îţi ştim numele şi unitatea.
— N-avea grijă, zise Carl. Poate că vom putea să mai facem şi alte afaceri...
După care, Carl puse sacul cu muniţii la spinare, împreună cu vechiul Kalaşnikov, şi făcu semn mitraliorului, încă foarte palid la faţă, să-l urmeze la elicopter. Scoase o şurubelniţă din trusa de scule şi se ocupă de pat, în timp ce Kurtz se uita la centiron şi la cartuşiera Kalaşnikovului.

— Hei, Uimitorule, ia uite! Scriu porcării pe echipament, ca şi noi.

Se vedeau o dată – 1969 – şi un nume – Nguyen Van Tung – scris cu majuscule groase, şi alte litere, poate alt nume, dar erau prea şterse ca să fie lizibile. Şi două inimi înlănţuite.

— O să-ţi spun ceva, micuţule. Gălbejiţii ăştia, inamicii noştri, sunt la fel ca noi. Acest Nguyen avea probabil o prietenă în nord, şi îi va lipsi ca oricare bărbat femeii sale. A jucat ca şi noi şi a pierdut. Asculta de ordinele Unchiului Ho, ca şi noi de ordinele Unchiului Sam... Povestea cu urechea tăiată face parte şi ea din joc. Nu spun că e bine sau că e rău. E aşa şi gata!

Olsen se apropie de Carl şi îl întrebă:

— Se poate şti ce ai de gând să faci cu asta?

Cu o mână, Carl îndreptă puşca spre copacii din depărtare şi răspunse:

— O să fie arma mea în caz de urgenţă. Nu se ştie niciodată. Ar fi mult mai uşor de purtat decât mitraliera, în cazul în care elicopterul ar fi doborât.

— Mi-ar plăcea şi mie s-o încerc, dacă mai ai destule gloanţe.

Şi înapoie Kalaşnikovul lui Carl, care i-l trecu lui Chrissen.

— Ciudat mai arată şi chestia asta! zise acesta din urmă, răsucind arma în mâini.

— Da, spuse Olsen. Şi vei ajunge faţă în faţă cu fraţii şi surorile ei înainte să pleci acasă definitiv. Sunt convins că o armă de felul ăsteia l-a ucis pe Wiley.

Olsen se uită la Carl, care dădu din cap şi zise:

— S-ar zice că pauza s-a terminat.

Vreo şase soldaţi soseau în grabă, însoţiţi de un sergent, fiecare purtând diferite lăzi cu muniţii, raţii de mâncare şi containere cu apă.

Sergentul se prezentă lui Olsen şi desfăcu o hartă, în timp ce soldaţii începeau să schimbe furniturile.

— Una dintre grupele noastre s-a ţinut după urmele de sânge toată dimineaţa şi a prins din urmă vietcongii pe-aici, zise el, arătând cu calm locul. Au pierdut contactul acum vreo zece minute cu un mic grup inamic şi aşteaptă să-i aprovizionăm. Astea sunt coordonatele. Şeful grupei spune că jungla e deasă, fără vreun loc bun de aterizare. Aşa că voi merge acolo cu unul dintre oamenii mei ca să rezolv problema asta. Am avea nevoie de armele elicopterului vostru, în caz că vietcongii scot capul.

Carl îşi puse vesta antiglonţ, fixă blindajul din partea pilotului şi verifică dacă Kurtz făcuse la fel în partea copilotului.

Olsen decolă şi, în timp ce rotorul îşi accelera viteza, se duse să vadă ce încărcaseră soldaţii. Nimic care să dezechilibreze elicopterul: două lăzi cu muniţii pentru mitraliere M-60, altele două cu gloanţe de 5,56 mm pentru puşti M-16, raţii de mâncare, două containere cu apă potabilă şi încă o ladă, care îi atrase atenţia în mod deosebit.

— Auzi, Olsen, toate astea vor fi aruncate afară?

— Da, Uimitorule. De ce?

— Au la bord o ladă cu grenade. Sper să nu fie vreuna cu siguranţa prost pusă. Ar putea să omoare pe cineva la sol.

Grenadele erau bine ambalate, dar ideea de a arunca o ladă plină de la nivelul copacilor nu părea deloc genială.

— Nu-ţi face griji, răspunse Olsen, amuzat. Toate astea sunt fabricate de stat. Trebuie să meargă.

Carl îşi zise şi el că nu avea cum să fie periculos. Desimea pădurii şi tufişurilor avea să amortizeze căderea.

Olsen decolă rapid şi zbură drept spre poziţia grupei, la trei kilometri de bază. La jumătatea drumului, ceru prin radio lansarea unei grenade fumigene, ca să se poată ghida cu precizie.

Trecură treizeci de secunde până când fumul primei grenade traversă grosimea junglei. Dar era atât de împrăştiat, încât nu se putea spune de unde provenea. După treizeci de secunde, Carl văzu ieşind în continuare fum dintre copaci. Mai mult decât ar fi putut să producă o singură grenadă.

— Ce face idiotul ăla acolo? zise Olsen.

Mai aşteptă câteva minute, apoi apelă secţia la sol:

— Trei-Şase Charlie, aici Unitatea Nouă. Nu văd decât fum violet. Poate din două locuri diferite.

— Unitatea Nouă, aici Trei-Şase Charlie. E singura culoare de fum pe care o avem. Te auzim, dar nu cred că putem lua contact vizual, din cauza copacilor şi a fumului. Terminat.

Olsen îi zise lui Chrissen:

— Spune-i că ne vom roti până când estimează că ne aflăm deasupra poziţiei lor. Atunci să ne spună, şi sergentul va arunca lăzile.

Apoi vorbi echipajului prin interfon:

— Vreau să mă debarasez cât mai repede de încărcătură şi să scap de idiotul ăsta. O singură culoare de fum! Tipii ca ăştia mă îmbolnăvesc; am putea s-o mierlim toţi, dacă ar fi destui vietcongi în preajmă.

Îşi trecu o mână peste cap.

— Uimitorule, tu şi mitraliorul, încercaţi să vedeţi ceva printre copaci.

Carl se aplecă în afară, în timp ce elicopterul se rotea, apropiindu-se de centrul fumului violet. Dar nu putea să vadă nimic prin desimea junglei plină de fum.

Între timp, şeful trupelor de la sol intră în contact radio:

— Unitatea Nouă, aici Trei-Şase Charlie. Nu vă vedem, dar vă auzim foarte tare şi cred că sunteţi probabil deasupra poziţiei mele sau foarte aproape. Terminat.

Carl ridică ochii spre pilot şi zâmbi. Ştia ce gândea şi Olsen: dacă americanii nu-i vedeau, se putea spera că nu-i vedea nici inamicul.

— Uimitorule, spune-i sergentului să arunce două sau trei lăzi de raţii alimentare, ca să vedem.

Sergentul aruncă lăzile. Când şeful infanterist vorbi din nou, tonul era mai curând nervos.

— Papa Unitate Nouă, aici Trei-Şase Charlie. Oamenii mei au reperat mişcări exact în locul unde cred că aţi aruncat încărcătura. Aveţi vietcongi exact sub voi. Terminat.

Fără să mai aştepte instrucţiuni, Carl arătă în jos sergentului şi strigă:

— Vietcongii!

Îl făcu să intre înapoi în cabină. Sergentul se ascunse în spatele scaunului pilotului şi îl trase după el pe celălalt soldat.

Olsen vru să vorbească în microfon, dar vocea pilotului fu întreruptă de zgomotul puştilor Kalaşnikov, care trăgeau la verticală asupra elicopterului.

Fără să aştepte ordinul lui Olsen, Carl întrerupse o rafală scurtă, chiar mai înainte ca pilotul să părăsească poziţia. Ştia că infanteriştii americani erau încă în zonă şi puteau să fie nimeriţi dacă el continua să tragă.

Inamicul invizibil nu avea o astfel de problemă. După ce-şi dezvăluiseră poziţia, continuau să tragă printre copaci, în timp ce elicopterul se depărta şi, după riposta armelor americane, îi atacau şi pe infanterişti. Carl simţi că aceasta era lupta clasică în junglă, unde tragi în inamic fără să-l vezi.

Olsen continua să se rotească în cerc deasupra bătăliei, pentru orice eventualitate.

— Unitatea Nouă, aici Trei-Şase Charlie. Am pierdut contactul cu inamicul, am găsit raţiile aruncate şi avem nevoie de restul ca să ne continuăm misiunea. Terminat.

Olsen mai ceru fum şi îl zări urcând printre copaci. În timp ce

sergentul şi soldatul aruncau restul încărcăturii, Carl era în continuare pregătit să tragă: cu siguranţă că inamicul era încă destul de aproape, mai ales dacă avea răniţi de transportat.

Olsen luă apoi direcţia bazei, după ce se debarasară şi de ultimul container cu apă. Imediat ce ateriză, trecu comanda lui Chrissen şi intră direct în buncăr. Carl îşi zise că avea să vorbească despre procedura-radio a unui tânăr locotenent în junglă. După oprirea rotorului, Carl şi copilotul examinară rapid elicopterul, căutând mai ales impact de gloanţe. Se opri şi îi zise tăios lui Kurtz, mitraliorul său novice:

— Nu te-am auzit trăgând, şmecherule.

— N-am avut timp, răspunse Kurtz, jenat. N-am vrut să risc să-i nimeresc pe ai noştri.

— N-ai avut timp? Ceilalţi au avut timp să tragă în noi! Am stat două secunde deasupra lor. Ai auzit şi tu prin radio când băieţii de jos ne-au spus că vietcongii se află exact sub noi?

Carl nu voia, totuşi, să fie prea dur.

— Nu-ţi face probleme, Kurtz. Poate că vei ajunge un foarte bun mitralior. Dar trebuie să te grăbeşti. În meseria asta, trebuie să reacţionezi înainte să gândeşti. Altfel, rişti să mori înainte de a reacţiona.

CAPITOLUL VIII

Îi plăcea lui cerul Vietnamului, dar pământul avea şi el plăcerile lui. Kim, fata din baracă, îl învăţase câteva cuvinte în vietnameză şi, de câteva luni, între ei fusese mai mult decât un schimb de cuvinte. Ceilalţi o considerau mai mult sau mai puţin proprietatea lui, şi fata se obişnuise. În fond, asta înseamnă pentru ea un fel de securitate provizorie, singura la care putea să spere o tânără care lucra pentru militari. Vietnamezii luptau de zeci de ani cu străinii şi învăţaseră de mult timp că femeile şi copiii, ca să supravieţuiască, erau obligaţi să fure sau să se prostitueze. În jurul taberei, nu mai existau virgine mai mari de doisprezece ani.

Cunoscând-o mai bine, Carl aflase că venea dintr-un sătuc din nord, distrus de război. Părinţii ei dispăruseră, poate că erau morţi, iar ea urmase valul refugiaţilor, care coborâseră spre regiunile mai populate, în speranţa că va găsi de lucru, dar oraşele erau deja suprapopulate de şomeri. Atunci, se folosise de farmecul ei ca să găsească de lucru în tabăra de la Tay Ninh. Când îi spusese asta lui Carl, el fusese la început furios, apoi se obişnuise.

Îşi şterse unsoarea de pe mâini şi îi zâmbi. O prinse de mână, o trase spre el şi îi descheie bluza, care nu-i ascundea prea bine sânii mici, dar tari. Ea se desprinse de el cu uşurinţă, dar nu-şi dădu osteneala să-şi încheie bluza.

— Mergem buncăr, Carl?

Nu era jenată de relaţiile dintre ei. Părea chiar că îi făcea plăcere şi, pentru Carl, asta constituia o experienţă nouă în Vietnam. Prostituatele din oraş luau bani şi stăteau fără să se mişte cinci sau zece minute: treaba şi atât! Următorul... Kim reacţiona şi făcea tot ce-i cerea în penumbra răcoroasă a buncărului.

El acceptă invitaţia. Intrând în buncăr, strigă, nu prea tare, ca să fie sigur că nu deranja altă pereche. Apoi îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Kim era goală şi o culcă pe vechiul pat de campanie. Şi nu pierdu nici o secundă: în Vietnam trebuia totdeauna să te grăbeşti. Abia dacă vedea ochii lui Kim în penumbră, destul ca să zărească scurtul moment de durere atunci când o pătrunse. Apoi urmă plăcerea. Pentru amândoi. Simţi corpul ei lipindu-se de corpul lui. Urmă descărcarea finală şi calmul reveni lent în

trupurile lor leoarcă de năduşeală.

După câteva minute de nemişcare, Carl se retrase şi se aşeză în capul oaselor, cu mâna pe unul dintre sânii ei mici, jucându-se uşor cu sfârcul lui.

— Kim, eşti fata numărul unu! Ştii să le faci plăcere bărbaţilor.

— Pare bine la mine că făcut plăcere, Carl. Tu eşti american numărul unu. Tu rămâi aici, Kim face la tine mereu plăcere.

Ea începu să-l mângâie cu blândeţe, tandru, redându-i lent vigoarea.

— Poate iei cu tine Kim când pleci?

Întrebarea nu-l mira pe Carl. Multe vietnameze sperau să plece cu un soţ american. El se simţea cam prea tânăr ca să se căsătorească, chiar dacă era tentat. Dar nu era momentul să refuze categoric.

— Nu se ştie niciodată, Kim. Poate că da, poate că nu. Poate că te vei plictisi de mine, sau poate că vietcongii îmi vor face de petrecanie.

Nu-i vedea reacţia în penumbră, dar, când fata vorbi din nou, vocea ei avea un ton de mulţumire. Era doar un început. Ştia că orientalii sunt oameni foarte răbdători şi bănuia că îi va pune des aceeaşi întrebare.

Carl se duse să-şi ia bocancii din baracă, înainte de a se alătura celorlalţi în cortul cel mare. După informarea generală, se trânti pe patul său de campanie şi se cufundă într-un somn agitat, bântuit de vise confuze şi contradictorii, de la amintirile idilice ale scenei din buncăr şi până la imaginile oribile în care Kim se transforma brusc în Wiley în clipa morţii, cu rictusul acela de om nebun şi braţul care se agita ca să-l tragă după el în gol.

Se trezi brusc, lac de o sudoare rece. Gâfâia, inima îi bătea cu putere şi nu mai îndrăznea să adoarmă. Nu avea nevoie de acest gen de coşmaruri. Nu mai scăpa de amintirea nebunului şi a fost nevoie să treacă o oră încheiată până când somnul să-l cuprindă de-a binelea.

*

*   *

A doua zi semănă cu ziua care tocmai trecuse. Activitatea inamicului era aproape nulă. Misiunile erau rare şi Carl zbură doar de patru ori în zece zile, aproape trândăvind, inactiv, mai puţin în relaţiile cu Kim.

— Auzi, sergente, trebuie să existe neapărat un loc în ţara asta unde cineva să aibă nevoie de un elicopter. O iau razna nefăcând nimic.

— Nu citeşti ziarele? Se consideră că războiul este purtat de sud-vietnamezi.

— Dar şi ei au nevoie de elicoptere.

Atunci sosi Rawls, cu un blocnotes în mână, şi întrebă:

— Există echipaje disponibile?

— Cred că Uimitoru' se oferă voluntar, domnule locotenent, zise Wells. Se plictiseşte atât de tare, încât e în stare să zboare pentru sud-vietnamezi.

— Ba nu, sergente, răspunse Rawls. Se oferă voluntar pentru că e un militar serios.

Lui Rawls îi era greu să-şi păstreze aerul serios. Sud-vietnamezii erau deseori mobilizaţi, dar nu se putea conta pe ei din motive politice.

— Un militar serios, domnule locotenent? zise Carl, zâmbind. Zău că aţi nimerit-o!

— Perfect. Decolezi la ora unsprezece, cu Olsen. Ia contact cu el şi cu turnul de control. N-ar trebui să fie probleme. Trebuie să zburaţi în cerc, în timp ce paraşutiştii vietnamezi sar din aparat.

Tăcu o clipă, văzând faţa mirată a lui Carl.

— Da. Chiar şi vietnamezii au câţiva ţăcăniţi, care sar din elicoptere în perfectă stare. Sergente Wells, găseşte un mitralior şi să-i dăm drumul la treabă.

Carl îl salută pe locotenent şi îl trimise pe Wells după Kurtz, care ar fi fost foarte mulţumit să scape de corvoada pe care tocmai o făcea. În timp ce Kurtz se ducea să aducă mitralierele, Carl se duse să ia din baracă sacul în care ţinea arma Kalaşnikov şi ţeava lungă şi grea a unei mitraliere M-60, care îi servea la descurajarea celor puşi pe şuteală. Şterpelitul între echipaje, o veche tradiţie în armata americană, era intolerabil pentru vietnamezi.

Mitralierele erau deja fixate când piloţii sosiră la elicopter. Carl se strâmbă dezgustat când îl văzu pe copilot.

— Doamne! Avem şi noi un zbor şi l-au trimis tocmai pe idiotul ăsta!

Kurtz ridică ochii spre Carl.

— De cine vorbeşti, Uimitorule?

— De tipul care e cu Olsen. Unul Sorden. A venit de numai cincisprezece zile şi am zburat cu el doar o dată.

După tonul vocii, Kurtz îşi dădu seama că zborul nu va fi foarte plăcut. Pentru Carl, Sorden era întruchiparea sublocotenentului proaspăt ieşit din şcoală. Îl observase cu atenţie în timpul misiunii, cum făcea totdeauna cu toţi răcanii, ofiţeri sau nu.

Sorden era la primul lui zbor în Vietnam. Cei mai mulţi răcani erau în general mai nervoşi, dar destul de înţelegători ca să asculte sfaturilor celor mai vechi. Nu şi Sorden! Nu avea nevoie de informaţiile pilotului şi nu ascundea deloc asta. Tonul vocii şi totul în atitudinea sa îl făcuseră imediat antipatic lui Carl.

Cei mai mulţi piloţi noi descopereau mai mult sau mai puţin repede realitatea Vietnamului, diferenţele faţă de ce studiaseră la şcoală. Unii nu învăţau asta niciodată şi mureau repede, victime ale propriei lor ignoranţe sau chiar a subalternilor, care refuzau să moară degeaba.

Carl se uită la el cum trecea, mic de statură, prea gras, cu o faţă mare şi cu o expresie de aroganţă permanentă. Era de părere că toţi comandanţii de bord ar fi trebuit să aibă un cuvânt de spus în alegerea piloţilor.

Cei mai mulţi piloţi erau tipi de toată isprava, deseori tineri. Erau şi câţiva ofiţeri de carieră. Carl îi stima, în general. Îşi păstrau calmul în faţa pericolului şi nu abuzau de gradul lor. Îşi dăduse seama foarte repede că Sorden nu avea nici una dintre aceste calităţi. Simţise din prima zi că era un găozar galonat.

Olsen, aplecat peste jurnalul de bord, studia misiunea împreună cu Sorden. După cum se aştepta Carl, Sorden vorbea tare, cu aroganţă:

— Nu înţeleg de ce lucrăm cu afurisiţii ăştia de gălbejiţi. Nu vor să lupte. N-am deloc încredere în ei.

Se întoarse spre Carl.

— Sper că-mi supraveghezi echipamentul, Willstrom, zise el, arătând spre camera video agăţată de scaun.

— Sunt şef de bord, răspunse Carl. Supraveghez tot echipamentul, al meu. Trebuie să vă ocupaţi de al dumneavoastră, domnule locotenent.

Sorden îl privi cu severitate, dar nu zise nimic. Olsen se uita atent la nivelul uleiului, dar rânji. Carl ştia că, dacă ar fi dat dovadă de indisciplină flagrantă, Olsen l-ar fi susţinut. Auzise câţiva subofiţeri făcând remarci despre Sorden, când credeau că nu-i aud subalternii.

Se întoarseră curând la baza americană de la Tay Ninh. Trecând foarte aproape de cea a vietnamezilor, Carl fu frapat de ţinuta echipajelor lor: impecabilă şi chiar nouă.

— Probabil că e o defilare în oraş, zise Olsen, ca şi cum ar fi ghicit gândurile lui Carl. Poate că nu luptă ca leii, dar au ţinută.

Sorden nu greşea întru totul. Toată lumea ştia că mulţi sud-vietnamezi nu erau prea entuziasmaţi să moară pentru

republică, dar mulţi erau gata să lupte împotriva comuniştilor. Un om alergă ca să-i întâmpine la aterizare şi se prezentă zâmbind, arătându-şi cu aceeaşi ocazie dinţii de aur.

— Maior Tran. Oamenii mei se află deja în zonă, zise el în americană, arătând un punct lângă un sat mic din sudul oraşului. Au nevoie de antrenament. Îi pun să sară de la cinci sute de metri. E nevoie de zece drumuri dus-întors pentru toată compania mea. Să mergem.

— Mergem, îi zise Olsen lui Sorden.

— Micuţul e foarte „agitat”! zise Kurtz, imitând gesturile ofiţerului vietnamez.

Maiorul striga ceva cu entuziasm. Carl îşi zise că poate Kurtz nu înţelegea tot ce le spunea oamenilor săi şi începu să traducă:

— Le spune: „O să săriţi toţi dintr-un elicopter şi vor fi morţi. Iar idioţii care vor supravieţui vor sări din nou!”

Maiorul tăcu şi oamenii lui trâmbiţară un strigăt violent de război.

— Acum ce zic, Uimitorule?

Carl izbucni în râs.

— Cu aproximaţie: „Du-te-n mă-ta!”

Carl ieşi din nişa lui şi se apropie de uşa lui Olsen, ca să audă discuţia pilotului cu maiorul.

— Noi suntem gata de plecare. Cred că nu e vânt.

— Da, maiorule. Propun să sară din cinci în cinci secunde la est de orbita noastră. După ce va sări şi ultimul, voi coborî lent în spirală, ca să-i poţi vedea de aproape de sus.

Olsen se întoarse spre Carl şi zâmbi:

— Vom vedea dacă a înţeles.

Cei şase soldaţi alergară spre elicopter şi urcară în ordine, dar unii erau clar nervoşi. Carl ar fi sărit el în locul lor, el care renunţase să se angajeze la infanterişti.

Olsen trecu comenzile lui Sorden şi aparatul decolă. Jos, soldaţii rămaşi făceau gesturi frăţeşti celor din elicopter şi o mulţime de puştani din sat striga dansând în jurul zonei unde avea să aibă loc saltul. Pentru ei, care trăiau printre diferitele facţiuni inamice, paraşutele albe care se deschideau constituiau probabil un fel de carnaval.

Paraşutiştii vietnamezi, în combinezoane cu dungi, îşi verificau încă o dată echipamentul, pregătiţi pentru minutul lor de eroism. Nu mai râdeau. Câteva zâmbete tăcute, ca în toate filmele de război.

Olsen lăsă comenzile lui Sorden ca să poată privi spectacolul şi

îi făcu semn maiorului. Tran strigă ceva şi şeful grupului atinse cu mâna casca primului paraşutist.

Paraşutistul luă poziţie cu grijă în mijlocul calei, cu genunchii îndoiţi, ţinându-se de genunchii vecinilor. Carl îşi zise că nu era destul de emoţionat în momentul săriturii din elicopterul său minunat. O altă atingere în partea din spate a căştii îl făcu pe vietnamez să se apropie de margine. Maiorul dădu un ordin şi soldatul sări, cu o secundă de ezitare.

În ciuda elanului, paraşutistul fu gata să se lovească de mitraliera lui Carl. Următorii patru, preveniţi de şeful lor, evitară obstacolul. Dar probabil că ultimul nu a fost atent şi Willstrom îl văzu lovindu-se cu umărul şi pornind în cădere liberă.

Până la urmă reuşi, după ce trecu de doi dintre cei care săriseră înaintea lui, să deschidă paraşuta la o sută cincizeci de metri de sol.

Olsen preluă comenzile şi coborî lent împreună cu paraşutiştii.

— Atenţie, domnule locotenent! zise Carl. Am impresia că e acolo toată puştimea satului.

Sorden, care tăcuse până atunci, spuse:

— Nu trebuie să-i lăsăm să se apropie. Poate unul dintre ei are o grenadă.

— Da, răspunse Olsen. Dacă vin prea aproape, îl voi trimite pe Uimitoru’ să le zboare creierii.

Sorden înţelese puţin cam târziu că Olsen îşi bătea joc de el şi căzu într-o tăcere ofensată.

A doua echipă de paraşutişti a sărit fără nici un incident. Abia în cea de a cincea echipă văzu Carl cu ochii lui unul dintre acei vietnamezi fricoşi, despre care auzise de atâtea ori. În pofida ameninţărilor maiorului şi şefului de grupă, îi era foarte frică. Iar Carl băgă de seamă că sergentul se pregătea să-l împingă afară. Soldatul, cuprins de panică, se crampona cum putea. Atunci, sergentul scoase revolverul şi îl îndreptă spre tânărul paraşutist. Toţi ochii erau îndreptaţi spre ei. Lui Carl nu-i venea să creadă că sergentul va trage. Şi totuşi, mormăi ceva ce Carl traduse prin: „Sări, că dacă nu...” Dar paraşutistul avea acum ochii închişi şi scutura din cap cu încăpăţânare.

Sergentul întinse braţul şi apăsă pe trăgaci. Glonţul trecu la treizeci de centimetri de capul soldatului. Dar acesta ţipă şi tresări, dădu drumul la mâini şi căzu în gol. Maiorul şi vietnamezii care mai rămăseseră se înghesuiră ca să-l vadă coborând, şi oftară uşuraţi când îi văzură paraşuta deschizându-se în cele din urmă. Maiorul şi sergentul începură să râdă, dar ultimii

paraşutişti săriră şi ei fără nici o ezitare.

Poate că sergentul l-ar fi împuşcat pe tânărul cuprins de panică dacă n-ar fi fost de faţă americanii. În orice caz, ceilalţi vietnamezi păreau să creadă aşa ceva, şi asta era cel mai important.

Elicopterul coborî ca să ia alţi paraşutişti. Olsen, la comenzi, trecu la vreo treizeci de metri deasupra unui grup de puştani agitaţi. Carl ieşi pe patine şi le făcu prieteneşte cu mâna. În momentul în care umbra aparatului trecea pe deasupra lor, un fulger alb ţâşni din hăţiş. Micile corpuri din jurul exploziei începură să cadă, unele rămânând imediat nemişcate, celelalte mai târziu. Cei care se aflau mai departe alergau în ajutorul lor sau fugeau cât îi ţineau picioarele.

Sorden văzu că Olsen se pregătea să aterizeze.

— Poate că e o mină sau o rachetă care ne viza pe noi. Doar n-ai să aterizezi?

Olsen nu-l ascultă, iar Carl ieşi iar pe patine, ca să pună piciorul pe pământ. În faţa lor, vedeau cel puţin şapte corpuri mici lângă locul exploziei. Alţi copii le veneau deja în ajutor şi, la vreo sută de metri, paraşutiştii vietnamezi alergau pentru a-i ajuta.

Olsen ateriză în apropierea copiilor şi dădu ordine lui Carl mitraliorului:

— Urcaţi-i pe cei mai grav răniţi la bord. Anunţaţi că îi ducem la Tay Ninh şi daţi-le primul ajutor.

Maiorul şi sergentul vietnamez, aflaţi în spatele lui Carl, strigau ordine soldaţilor, care alergau în ajutorul celor mai apropiaţi răniţi. Copiii ţipau peste tot, dar Carl nu se ocupa decât de cei care căzuseră. Se lăsă în genunchi, lângă un băieţel de cinci-şase ani, întins pe spate, cu picioarele îndoite la piept. Se legăna de la dreapta la stânga, fără să plângă.

— O să-ţi fie bine, micuţule, o să vezi...

Erau doar cuvinte, dar Carl spera ca tonul calm al vocii sale să nu fie inutil. Puştiul nu deschise ochii, ci se destinse destul pentru ca să-şi poată întinde picioarele. Rana părea uşoară, destul de largă, dar puţin adâncă. Acesta putea să aştepte ambulanţa vietnameză.

Carl făcu semn unui paraşutist şi alergă spre o altă victimă, aflată la numai câţiva metri. Era o fată, întinsă pe o parte, cu părul murdar şi răvăşit. Willstrom o lungi pe pământ, îngrozit de bluza ei albă plină de pete de sânge. Nu avea mai mult de unsprezece-doisprezece ani. Avea ochii negri deschişi, dar privea

în gol, şi gemea uşurel. Avea sânge peste tot: pe braţe şi pe picioare, precum şi pe piept. Îşi trecu braţele pe sub corpul ei plăpând şi o duse cât putu de repede la elicopter. La fiecare pas, corpul ei pierdea sânge dintr-o rană de la braţul stâng, dar Carl nu putea să facă nimic. Fata nici nu mai gemea.

În elicopter se aflau deja cinci micuţi răniţi, înspăimântaţi, şi mai erau aduşi alţi doi, unul dintre ei purtat chiar de Kurtz. Ajunse în acelaşi timp cu Carl şi era la fel de palid ca micuţul din braţele lui.

Willstrom puse fata pe scaunul compartimentului său şi se uită în jur. Cei mai grav răniţi erau deja acolo. Maiorul acorda primele îngrijiri unui băieţel rănit la gât.

Olsen avea prioritate de aterizare la spitalul numărul 15 şi mergea în acea direcţie la mică altitudine, în timp ce Sorden preciza numărul răniţilor.

Ca să încerce să oprească sângele care curgea din braţul fetei, Carl smulse o bucată din bluza lui şi făcu un garou direct pe rană. Ţesătura deveni imediat un fel de burete roşu. Rănita respira din ce în ce mai repede şi pălise şi mai mult la faţă.

— Dumnezeule! Nu va rezista! murmură el.

Pe lângă braţ şi o rană gravă la abdomen, Carl descoperi că mai pierdea sânge şi din alte părţi: gât, piept, coapsa dreaptă şi partea stângă a capului, dar părul năclăit nu permitea să se estimeze gravitatea rănii.

Carl aduse trusa de prim-ajutor din spatele scaunului pe care stătea pilotul. O bandajă la coapsă: nu era atinsă nici o arteră. La abdomen, rana era largă de cel puţin zece centimetri, dar nu era vizibil nici un organ.

Exact deasupra sânului drept, se vedea înfiptă o schijă de metal. Sângele picura de jur-împrejur, dar Carl nu putea să spună căt de adânc era intrată. Luă hotărârea să nu se atingă de ea, cu să nu provoace o hemoragie mai gravă. Apoi găsi altă rană sub claviculă, dar o pansă mai întâi pe cea de la gât.

Faţa de păpuşă a micuţei rănite era albă şi respiraţia slăbea din ce în ce mai mult.

Pierdea mult prea mult sânge, în altă parte decât prin rănile vizibile. Carl îşi trecu un braţ pe sub corp, ca să caute rana în spate.

Şi, în dreapta, la şale, îşi simţi degetele umezindu-se. Cu un nod în gât, înţelese că era punctul prin care ieşise proiectilul intrat prin abdomen; o gaură mare cât o monedă de un dolar de argint, prin care se scurgea viaţa fetiţei. O întoarse într-o parte

ca să ajungă la rană, şi puse un pansament din trusa de prim-ajutor. Apoi îşi zise că nu putea să o mai ajute cu nimic.

Restul universului îşi recăpăta încet-încet locul. Soseau în zona de control de la Tay Ninh. Trebuia să fie atenţi la celelalte, să se pregătească de aterizare. Îi zărea deja pe medici şi brancardieri, pregătiţi pentru sosirea următoarelor victime.

Carl ridică fetiţa în braţe. Elicopterul făcu o aterizare prea bruscă, ea avu o mică tresărire, se încordă şi desfăcu buzele.

Un medic plin de sudoare veni să o ia în grabă din braţele lui Carl. După doi paşi, înţelese că murise. Willstrom îl văzu lăsându-se în genunchi ca să-i ia totuşi pulsul, apoi lăsă micul corp să se răcească pentru totdeauna în bătaia soarelui.

Carl, în mica sa cabină, reacţiona acum ca un automat la ordinele pilotului. O vedea numai pe mica vietnameză, a cărei viaţă se sfârşise în braţele lui. Rotorul elicopterului, decolând, agită ultimele zdrenţe de haine de pe corpul inert. Un alt medic veni să o ia şi să o ducă la ambulanţă.

Jocul războiului depăşise limitele imaginate de Carl. Dar îi era necaz că fusese atât de naiv. Ştia că civilii erau victime ale războiului de mii de ani, dar era prima dată când vedea cu ochii lui copii murind. Probabil că atinseseră un explozibil uitat. Dar ce diferenţă mai putea să fie între o capcană şi un accident?

Olsen ateriză ca să facă plinul. Kurtz se ocupa de această operaţiune. Carl văzu că era tot palid la faţă şi că mâinile îi tremurau. Kurtz ridică ochii spre el. Răcanul nu zicea nimic, dar punea evident o întrebare: „De ce?” Carl nu avea ce să-i răspundă.

— Am terminat pentru astăzi, zise Olsen, după ce Carl îşi puse căştile. Tran a anulat celelalte sărituri, pentru recuperarea eventualelor victime.

Urmă apoi rutina întoarcerii din misiune. Sau aproape.

Kurtz demontă mitralierele fără să sufle o vorbă. Aduse o găleată cu apă, stropi podeaua elicopterului şi începu să cureţe sângele care începuse să se usuce.

Carl se uită la el, cum stătea în patru labe, şi ghicea ce-i trecea prin minte. Avea şi el acelaşi sentiment, dar probabil că răcanul suferea mai mult, din cauza iluziilor tinereţii. Îi zise:

— Uite, Kurtz, dacă simţi nevoia, te aştept să vii să stăm de vorbă.

Dar despre ce? Nu mai putea să facă nimic, doar să se resemneze. Nimeni nu va uita nimic, dar fiecare trebuia să facă faţă propriilor amintiri.

Kurtz ducea mitralierele la arsenal. Olsen completa jurnalul de bord şi îi vorbea tăios lui Sorden, când Carl ajunse în partea din faţă a aparatului. Cei doi ofiţeri tăcură văzându-l, iar Sorden se eschivă.

— Avem probleme, domnule locotenent? întrebă Carl fără să se aştepte la vreun răspuns.

Olsen se uită la el o secundă. Ofiţerii nu discutau despre defectele unuia sau altuia în faţa subalternilor, dar el era furios şi, în plus, nu era militar de carieră.

— Ticălosul ăsta e o scârbă, zise el. Mi-a spus că vederea copiilor nu l-a jenat deloc. Dar, bătrâne, i-am văzut mutra! Era verde! Şi a avut tupeul să-mi zică mie că am riscat integritatea elicopterului şi viaţa lui – viaţa lui! – ca să salvez o grămadă de ţânci idioţi care, oricum, vor trece de partea Vietminh-ului. Dacă voi fi obligat să mai zbor cu nenorocitul ăsta, o să-mi cer mutarea. Cu ăsta o să avem necazuri, sunt sigur de asta.

Olsen se mai calmase puţin. Ba chiar schiţă un zâmbet.

— Pun prinsoare că nu-i suferă nici pe negri...

Lui Carl îi părea bine că Sorden era considerat de ceilalţi ofiţeri un tip nesuferit. Bănuia însă, şi să audă asta spusă direct era formidabil. Era clar că nu trebuia să-i vorbeşti de rău pe vietnamezi în faţa lui Olsen. El ştia ce însemna rasismul.

Apoi râseră amândoi cu poftă, după care Olsen zise cu seriozitate:

— Ce-am spus adineauri, n-ai auzit, da?

— Jur, domnule locotenent.

Când se întoarse la baracă, Carl reveni la furia şi plictisul dinainte. Se dezbrăcă şi îşi aruncă hainele pe jos. Era cam devreme ca să înceapă să bea, dar două-trei beri nu erau prea mult. Rămase în picioare câteva minute, în mirosul de haine murdare, de lemn putred şi de saci de nisip. Luă un prosop ca să se ducă la duş. Apa era răcoroasă, dar nici un ocean din urne n-ar fi putut să şteargă viziunile care continuau să-l obsedeze.

CAPITOLUL IX

După aproape opt luni petrecute în Vietnam, Carl tot mai era urmărit de amintirea micuţei, moartă în braţele lui, dar o accepta. Ştia că nu-l va părăsi niciodată. Făcea parte din *joc* şi avea să mai vadă şi altele. Hotărâse deja să se reangajeze la momentul potrivit: nu voia să părăsească terenul ca să se aşeze în băncile spectatorilor din cealaltă parte a oceanului.

Misiunile de luptă şi de recunoaştere se succedau, după un timp mort destul de scurt.

— Iar el! bombăni Carl, când sergentul Wells veni să-i anunţe numele piloţilor cu care vor zbura în ziua aceea. M-am săturat de acest...

Privirea lui Wells îl ţintui ca un avertisment. Regulile trebuiau respectate din când în când. Cel puţin, îl va avea cu el pe Olsen.

— Pot cel puţin să-mi aleg mitraliorii? întrebă el.

Wells acceptă.

Olsen le dădu mai multe detalii când se apropiară de destinaţie.

— Au o trupă de puşcaşi acolo, care caută un grup mic de nord-vietnamezi. Dar încă nu l-au găsit. Pentru susţinere, au două elicoptere din escadrila unu. Uite-i.

Carl ieşi pe patine ca să vadă mai bine. Un aparat Cobra se afla la altitudine, deasupra junglei, cu un arsenal redutabil. Celălalt aparat al echipei era mai greu de zărit: un elicopter de recunoaştere, OH-6A.

Timp de câteva ore, 312 făcu drumuri între bază şi puşcaşi, ca să le ducă apă şi muniţii.

Deodată, Carl tresări. În urechi auzi:

— *Mayday! Mayday!* Am luat foc! Cad!

Tocmai dăduseră drumul la sol unei alte încărcături şi se întorceau la bază. Al doilea mesaj veni imediat după primul. O altă voce, provenind de la alt aparat:

— *Mayday! Mayday!* Un avion la joasă altitudine, la Whiseky Tango 365461.

Vocea era insistentă, dar foarte calmă.

Olsen cunoştea regiunea: o survola încă de dimineaţă. Aplecă aparatul pe stânga şi răspunse:

— Aici Papa Unitate Opt. Venim.

Carl încerca să repereze Cobra. Vietcongii probabil că

doborâseră deja micul elicopter. Zări fumul, la doi-trei kilometri, odată cu Olsen. Cobra era acolo, îndreptându-se în picaj spre sol. Un mitralior trăgea şi pilotul îi dădu lui Olsen frecvenţa radio, trecând în revistă situaţia.

— Papa Unitate Opt, aici Red Doi-Patru. Pasărea mea a căzut şi arde. Tir inamic în zonă. Pasărea era deasupra unui luminiş înainte de a cădea. Tirul inamic vine de la aproximativ trei sute de metri de marginea luminişului.

— Am recepţionat, Red. Văd fumul. Acoperă-ne şi mergem acolo, răspunse Olsen.

Apoi, în interfon:

— Atenţie, vom coborî la mică altitudine, dar ar putea să mai fie încă inamici. Luaţi imediat trusa de prim-ajutor.

Carl şi Kurtz scoaseră trusele şi reveniră la locurile lor în câteva secunde.

Carl dorise totdeauna să-i cunoască pe tipii de la Recunoaştere, dar nu într-un elicopter în flăcări. Ajunseseră, totuşi, într-un luminiş: mai puteau fi încă oameni în viaţă.

Această speranţă dispăru când ajunseră în luminiş, ghidaţi de norul de fum care se risipea. Nu mai rămăsese mare lucru din micul aparat: o grămadă de cenuşă, două bucăţi din cocă, rotoarele cozii şi ceea ce semăna cu nişte bucăţi de lemn.

— La naiba! murmură Carl printre dinţi.

„Bucăţile de lemn” arse erau rămăşiţele echipajului. Numai doi oameni din trei. Cel care lipsea era probabil mitraliorul.

Săriră în cenuşă chiar mai înainte ca elicopterul să atingă pământul. Carl ajunse primul şi se lăsă în genunchi lângă cadavre, încercând să nu ia în seamă mirosul înţepător de carne arsă. Kurtz ajunse şi el, gâfâind uşor, mai mult de emoţie decât de oboseală.

— Uită-te la celălalt, ordonă Carl.

Atinse uşor cadavrul, scoase resturile de haine arse şi ale vestei antiglonţ lipită de piept. Puse o mână peste ceea ce fuseseră gura şi nasul acelei feţe jupuite. Văzuse multe cadavre, dar niciodată ceva atât de oribil ca acele orbite fără ochi. Spera ca tipul să fi murit înainte de a fi luat foc.

— Uimitorule, ăsta încă mai trăieşte! strigă Kurtz, cuprins de panică.

Carl se repezi la el, aproape la fel de tulburat. Se aplecă peste cealaltă victimă. Nu era momentul să-şi piardă capul. Era stupefiat de reacţia lui.

Verifică dacă mitraliorul avea dreptate: un suflu uşor de viaţă

trecea printre buzele înnegrite. Ştia că nu era mare lucru de făcut, poate doar să-l evacueze pe nefericit cât mai repede posibil şi să spere. Îi făcu semn lui Kurtz să-l apuce de picioare şi îl duseră la elicopter. Era a doua oară, în câteva săptămâni, când o victimă a războiului era aşezată pe scaunul lui Carl. Diferenţa nu-i scăpa. Sperase ca micuţa vietnameză să supravieţuiască. În cazul de faţă însă, spera ca americanul, compatriotul lui, să moară repede, dacă tot trebuia să moară. Cunoştea forţa instinctului de conservare, dar în locul acelui corp calcinat, el ar fi ales să nu mai trăiască.

Îşi scoase vesta antiglonţ şi o strecură sub picioarele infanteristului – gest probabil inutil – în speranţa de a atenua efectele şocului. Probabil că soldatul nici nu mai simţea vreo durere.

— Du-te după al doilea! îi zise el lui Kurtz.

Apoi, în microfon:

— Ştiţi ceva despre al treilea, domnule locotenent?

— Du-te să vezi la liziera copacilor, dar nu întârzia prea mult. Cu siguranţă că vietcongii îşi vor face apariţia curând.

Carl scoase Kalaşnikovul şi porni în fugă. Intră în iarba înaltă care mărginea jungla. Deodată, fu gata să calce pe piciorul celui de al treilea soldat înainte de a-l vedea. Dădu la o parte tufişurile cu patul armei şi puse un genunchi în pământ, ca să-l întoarcă încetişor pe spate. Îşi fracturase braţul. Avea arsuri pe partea stângă, dar nu la fel de grave ca ceilalţi doi răniţi. Încă mai trăia, şi Carl îşi zise că avea o şansă să redevină o fiinţă omenească aproape normală.

Ieşi din tufişuri şi îi făcu semn lui Olsen, care se aştepta la asta şi decolă imediat. Carl protejă cât mai bine rănitul de praf, până când Olsen lăsă pe pământ elicopterul la zece metri de el. Apoi Kurtz sări jos ca să-l ajute. Willstrom puse braţul rupt pe pieptul rănitului şi amândoi îl urcară în aparat, în timp ce Olsen pândea liziera ameninţătoare a junglei.

Urcând în elicopter, Carl se uită la piloţi şi nu-i veni să-şi creadă ochilor: Sorden făcea o fotografie zâmbind. Turbat de furie, se repezi la el.

— Lasă porcăria asta!

Sorden îndreptă din nou aparatul, de data asta spre unul dintre cadavrele calcinate. Gradele nu mai însemnau nimic, şi Carl strigă:

— Nemernicule!

Sorden fu la început stupefiat. Apoi se sperie, când Carl îi

smulse aparatul din mână şi îl aruncă jos.

— Ai văzut ce făcea ticălosul ăsta? îi zise lui Olsen.

— Întoarce-te la mitraliera ta! îi strigă Olsen, furios. Repede! Rezolvăm asta la bază!

Apoi îi ordonă lui Carl să se ocupe de omul ars care încă mai trăia. Carl era furios nu numai împotriva lui Sorden, ci şi împotriva lui. Erau încă în misiune, la sol şi foarte aproape de inamic, cu oameni grav răniţi la bord, iar el pierdea un timp preţios ca să se ia de ticălosul de Sorden!

În sfârşit, asta era. Carl abia se abţinuse să nu-i arunce lui Sorden aparatul în cap. Să fotografieze morţi sau răniţi pentru albumul de amintiri şi, pe deasupra, să mai aibă şi tupeul să-i zâmbească! Probabil că avea să-l reclame pentru insubordonare. Carl se uită la rănit. Din cauza curentului de aer, era greu să-şi dea seama dacă mai respira sau nu. Dar părea încă viu.

Olsen ducea elicopterul cu mare viteză la Tay Ninh. Pilotul de pe Cobra ceruse identificarea victimelor în ordinea gradelor, conform regulamentului. Carl îl examină cu atenţie pe tipul ars, căutând lănţişorul cu plăcuţa de identitate. Dar nu mai era nimic lizibil. Lănţişorul intrase în carnea arsă. Kurtz făcu un gest şi zise:

— Pe al meu îl cheamă Anderson.

Olsen transmise această singură informaţie şi ateriză, întâmpinat de medicii şi infirmierele care aveau să ia în primire răniţii.

Carl era mulţumit că trebuia doar să-i transporte, nu să-i şi îngrijească. În cele din urmă, avură timp să se oprească la bază.

Cu rotorul oprit, Olsen coborî primul şi îi ordonă lui Kurtz să se ducă să mănânce ceva.

— Şi nu te grăbi să te întorci.

Kurtz făcu semn că înţelesese şi plecă.

„La dracu”! îşi zise Carl. Acum să vezi!”

Nu era îngrijorat de ameninţarea regulamentului. Ce puteau să-i facă? Să-l mobilizeze? Să-l trimită în Vietnam?

Nu făcuse nimic grav, doar se răstise la Sorden şi îi smulsese aparatul.

Lui Carl nu-i era teamă că va fi pedepsit. Dar îl cunoştea pe Olsen. Iar el îşi cunoştea îndatoririle de ofiţer. Ceea ce-l supăra cel mai tare pe Carl era faptul că probabil va fi obligat să-i ceară scuze lui Sorden.

— Explică-te, Willstrom, îi zise în sfârşit Olsen, cu un aer deloc amical.

— Eu şi Kurtz ne chinuiam să-i urcăm pe tipi la bord când

acest...

Se abţinu în ultima clipă.

— ... când acest locotenent a început să facă fotografii, ca şi cum ar fi fost în vacanţă. Şi cred că regulamentul interzice fotografierea morţilor şi răniţilor aliaţi. Şi, făcând abstracţie de regulament, consider asta o porcărie.

Sorden, stacojiu la faţă, vru să spună ceva, dar Olsen nu-l lăsă.

— Vei vorbi când îţi va veni rândul, locotenente.

Tonul era şi mai tăios decât cel folosit pentru Carl, ca să-i amintească lui Sorden că el, Olsen, era comandant de bord. Apoi se întoarse spre Carl.

— Totuşi, ai fost la un pas de insubordonare.

— La un pas! exclamă Sorden indignat. E pur şi simplu insubordonare şi voi avea ac de cojocul lui!

— Calmează-te, locotenente, bombăni Olsen. Acest incident trebuie considerat încheiat. E valabil pentru amândoi. Aţi înţeles?

Carl dădu afirmativ din cap şi îşi reţinu zâmbetul. Sorden era furios, dar se resemnă şi el.

— Nu mai vreau scandaluri de felul ăsta, Willstrom, zise Olsen. N-am să-ţi cer scuze, strângeri de mâini, nici un fel de circ inutil. Fă-ţi treaba ta şi atât! Du-te după Kurtz la masă, mănâncă ceva şi întoarceţi-vă aici, ca să păziţi elicopterul până mâncăm şi noi.

Carl dădu din cap, evitând să se uite la Sorden, şi plecă. Exact înainte de a intra în bază, întoarse capul ca să se uite la aparat. Sorden şi Olsen urcau în elicopter.

*

*   *

Revenind la elicopter împreună cu Kurtz, Carl zări un bărbat care se îndrepta în aceeaşi direcţie. Chipiul negru indica faptul că făcea parte din Batalionul 1 al Regimentului 9 Recunoaştere. Probabil că era unul dintre piloţii de pe Cobra sau un membru al echipajului noului elicopter de recunoaştere.

Carl şi mitraliorul sosiră în acelaşi timp cu celălalt, care se prezentă:

— Căpitanul Jacobs.

Olsen şi Sorden îl salutară pe căpitan – un tip înalt şi foarte bronzat – şi dădură mâna cu el.

— Sunt şeful Escadrilei de Recunoaştere. Aş vrea să vă mulţumesc, domnilor, că mi-aţi luat astăzi oamenii de-acolo.

Olsen ridică mâna ca să protesteze împotriva mulţumirilor, dar căpitanul continuă, cu un accent de sudist, care îi amintea lui Carl un film vechi cu John Wayne.

— Mitraliorul va scăpa datorită vouă, zise el, cu un zâmbet încă obosit. Celălalt, pilotul, nu a supravieţuit. Tocmai am aflat că a murit în ambulanţa care îl ducea la Bien Hoa.

Şi privi cerul de un albastru perfect.

— Îmi pare rău, domnule căpitan, spuse Olsen. Nu puteam să facem mare lucru pentru el în elicopter.

— Vă mulţumesc, totuşi, pentru că aţi încercat.

După o ultimă strângere de mâini, cowboy-ul plecă.

Carl se uitase la Sorden în timpul conversaţiei şi locotenentul păruse foarte stingherit când auzise complimentele căpitanului. Se întreba care ar fi fost reacţia căpitanului, dacă i-ar fi spus că Sorden îi fotografiase pe camarazii lui în acea situaţie. Dar îi promisese lui Olsen că incidentul era închis.

— Sunt ciudaţi tipii ăştia de la Recunoaştere, spuse Olsen. Individul ăsta ar fi trebuit să fie obişnuit să piardă oameni, nu? Vietcongii sunt pe post de peşte, tipii de la Recunoaştere constituie momeala, iar Cobra e pescarul. Se întâmplă ca peştele să fie prins sau să mănânce momeala. Ciudat mod de a-ţi câştiga viaţa!

Carl era de aceeaşi părere. Şi încă ce viaţă! Acum era hotărât. În pofida tipilor arşi, va cere să fie mutat la Batalionul 1 din Regimentul 9 Recunoaştere.

CAPITOLUL X

Luna martie trecu fără probleme: elicopterele de recunoaştere decolau aproape zilnic şi Carl, efectuând misiuni banale de intendenţă, se gândea numai la cererea lui de reangajare în armată şi la permisia de treizeci de zile pe care i-ar fi adus-o asta.

Kim dispăruse într-o zi fără urmă. Nu înţelegea. Avea un post bun şi el îi dădea un supliment, nu aşa cum plăteşti o prostituată, ci cum faci cadouri unei iubite. Şi aşa, zi după zi, se văzuse obligat să revină la prostituatele de cinci dolari.

Nu-l mai vedea nici pe Sorden, dar, când îl întâlnea, îl saluta regulamentar, totdeauna cu acelaşi dispreţ, iar Sorden zâmbea, ca şi cum ar fi zis: „Îţi voi veni de hac, ticălosule!”

*

*   *

Totul se schimbă la începutul lui aprilie. Vietcongii începură să tragă în mod regulat în Tay Ninh cu rachete şi cu mortiere. Timp de şase zile, Carl ar fi putut să-şi potrivească ceasul după începutul şi sfârşitul bombardamentelor. Reîncepură misiunile ofensive şi Carl trăgea mii de cartuşe pe zi. Elicopterele grupei erau din ce în ce mai atinse, ba chiar şi avioanele cu reacţie erau atacate cu mitraliere grele.

Carl asistă la o întoarcere sinistră a aparatelor întregii escadrile, trimise să susţină infanteria, după o noapte de confruntări cumplită, împotriva a cel puţin trei batalioane de vietcongi. Elicopterele primiseră misiunea să taie retragerea inamicului în Cambodgia.

În lumina zorilor, peste tot se vedeau cadavre de vietcongi.

— Trebuie să fi fost o încăierare tare de tot, zise Chrissen.

Nimeni nu zicea nimic.

Elicopterele veniră să-i scoată pe infanterişti din bază, unii gata să continue lupta, cei mai mulţi epuizaţi, cu privirea aţintită în gol, mergând printre cadavre – vreo sută.

Chrissen, unul dintre cei mai tineri piloţi, abia dacă avea douăzeci de ani, asculta instrucţiunile provenind de la aparatul comandantului, care rămăsese în zbor. Carl zâmbi gândindu-se la Jolley, aflat sus, departe de acţiune, avându-l copilot pe Sorden. Probabil că se plictisea, şi Carl era foarte mulţumit că nu se afla în locul lui.

Infanteriştii – nişte puştani cu feţe de bătrâni – se îmbarcau în tăcere.

Undeva în junglă, mai rămăsese aproape o companie, care se ţinea după urmele de sânge ale vietcongilor în retragere, încercând să păstreze contactul, fără să cadă într-o ambuscadă.

După cât înţelesese Carl, infanteriştii transportaţi cu elicopterul vor fi nicovala pe care avea să fie strivit inamicul.

Elicopterele făcură un viraj mare, depărtându-se de bază, ca să revină la o zonă de aterizare, cu mult înaintea punctului extrem atins de inamic. Cel puţin, aşa se spera. Era interzis să se tragă, dacă nu erau atacaţi. Infanteriştii ieşiră din aparate, ca nişte insecte verzi care îşi părăsesc mama ca să dispară în iarba înaltă.

După câteva minute, cu motoarele pornite, Chrissen transmise ultima informaţie:

— Vom încerca să prindem nişte vietcongi reperaţi de Serviciul de Informaţii. Mergem mai întâi la Baza Grayson.

Carl nu se putu împiedica să compare Grayson, una dintre rarele baze încă intacte după bătălia din timpul nopţii, cu ruinele celei pe care tocmai o părăsiseră. Infanteriştii întăreau sistemul de apărare cu seriozitate.

Aparatul în care se afla şeful grupei, cel mai bun prieten al lui Carl, Jolley, şi cel mai mare duşman al său, Sorden, ateriză alături de cel al şefului misiunii. Un bărbat mic de statură, cu o ţinută de junglă impecabilă şi cizme bine lustruite, coborî din elicopterul şefului de misiune şi alergă spre cel al şefului de grupă, ducând o hartă. După un minut, se întoarse la aparat, care decolă imediat. Trimise un mesaj tuturor elicopterelor aflate în aşteptare, care decolară şi ele, ducând soldaţii îmbarcaţi în acel timp foarte scurt.

Carl se uită la tinerii care plecau cu el şi se înfioră. Nu de frică, nu. Era ceva mai vag. Un presentiment, impresia că ceva nu era în regulă.

Şeful de grup întinse operatorului radio o hârtie cu ultimele instrucţiuni, modificând încă o dată formaţia. Escadrila lui Carl avea să coboare, în timp ce a doua va rămâne pe orbită. De data asta, mitraliorii vor avea deplină libertate să tragă în zona de aterizare, iar el zărea fumul cenuşiu pregătit pentru artilerie, care bombarda deja zona. Prin urmare, nord-vietnamezii se aflau în preajmă. Aveau de ales între a se retrage sau a se reangaja în luptă cu americanii. Mai exista şi a treia soluţie, pe care Carl o văzuse folosită de mai multe ori: vietcongii lăsau unităţi de

întârziere de-a lungul liniei de retragere, ca să încetinească eventuala urmărire. Oricum, se aflau acolo. Carl era sigur de asta.

Tirul artileriei încetă brusc şi primul grup de elicoptere coborî, sprijinit de escortă, aparatele Cobra, care, de la aproximativ o mie de metri, începură să tragă asupra zonei cu rachete şi arme de mic calibru. După câteva secunde, mitraliorii primiră ordin prin radio să deschidă focul.

Infanteriştii îmbarcaţi trăgeau şi ei. Carl ţintea în iarbă, între copaci, la întâmplare. Nu avea importanţă.

Aproape că aterizaseră, infanteriştii erau gata să sară, moment în care inamicul, bine camuflat, deschise focul. Infanteriştii se aruncară la pământ şi se târâră până la câţiva metri de elicopter. Carl ţintea o armă căreia îi vedea flama, ca să-i protejeze pe infanterişti, până când vor deschide şi ei focul.

În vacarmul tirului încrucişat, al zgomotului motoarelor, al mesajelor radio care răsunau în urechi, Carl avea impresia că trăgătorul invizibil îl ţintea pe el. În timp ce elicopterul decola, capul i se lovi cu brutalitate de perete. Probabil un glonţ ricoşat din cască. Haide, încă nu era mort.

*

*   *

— E casca ideală pentru poveşti de război, zise Chrissen, văzându-l cum cobora din elicopter. Ai noroc că încă mai ai capul întreg, adăugă el.

Carl îşi scoase casca din fibre de sticlă şi fluieră printre dinţi, descoperind punctul de intrare, lângă partea de deasupra a căştii, şi dâra care urma curba până în partea din spate a capului. Auzise de acest gen de lovituri. Ba chiar cunoştea un mitralior din escadrila a treia care primise şi el o lovitură ca asta în cască. Carl se uită cu atenţie la gaură. Chiar dacă ar fi fost atins, probabil că nu s-ar fi ales cu ceva mai grav decât o zgârietură a pielii de pe cap.

Zgomotul ritmat al unui elicopter, care sosea singur, le atrase atenţia. Carl îl recunoscu pe 372, aparatul lui Jolley.

— Îl aduce probabil pe şeful grupului, ca să-l vadă pe prizonier şi să încerce să obţină repede ceva de la el, spuse Chrissen, făcând un semn locotenentului Richter, pilotul elicopterului 372.

Aparatul ateriză la o oarecare distanţă de restul escadrilei şi, în timp ce Jolley şi Kurtz se ridicau ca să deschidă uşa piloţilor, şeful de grup stătea încă cu căştile radio la urechi, conversând cu cineva. După un moment, sări din aparat şi se îndreptă cu un

pas iute spre bază. Chiar de unde se afla, Carl vedea că marele şef era foarte agasat.

După ce şeful dispăru, îşi luă casca şi se duse să-i arate lui Jolley, în elicopterul lui, cum scăpase ca prin urechile acului. Cu un aer nepăsător, zvârlea casca dintr-o mână în alta, fluierând uşurel, până când auzi nişte voci furioase.

Jolley şi Kurtz le auziră şi ei, şi Jolley, zâmbind cu toată gura, îi făcu semn să nu se apropie. Apoi îl atinse pe umăr pe Kurtz, ca să-i facă semn să-l urmeze, şi se îndreptă spre Carl. În spatele lor, de cealaltă parte a elicopterului, Willstrom îl vedea pe Richter certându-se cu Sorden. Nu auzeau ce-şi spuneau, dar Sorden era ocărât rău de tot, asta era evident. Carl se întoarse spre Jolley, care continua să zâmbească. Probabil că, de data asta, Sorden depăşise limitele.

Carl era la mai puţin de zece metri de şefii de bord, când auzi începutul unui foc de baraj de mortiere, ascuns în jungla din jur. Jolley îl auzise şi el şi, în fracţiunea de secundă dinaintea impactului obuzelor, cei doi se aruncară la pământ.

Cu urechile ţiuind din cauza primei explozii, Carl ridică uşor capul, destul cât să-şi pună casca. Pământul se cutremura sub el, dar poate că el tremura pe pământ... Nu avea ce să facă, decât să reziste impulsului de a se ridica şi de a alerga în căutarea unui adăpost.

Un impact foarte apropiat îl făcu să se lipească şi mai mult de sol, sub pietrele şi pământul care cădeau peste el. Abia atunci auzi strigăte.

Carl întoarse capul în direcţia lui Jolley şi Kurtz. Acesta din urmă gemea ca un animal doborât, având braţul tot secţionat de la cot.

Preţ de o secundă, Carl nu înţelese de ce Jolley nu venea în ajutorul mitraliorului său. Îl strigă, alergând cei câţiva metri până la el.

— Hei, Jolley!

Se aşeză în genunchi lângă el, fără să ia în seamă obuzele de mortier care continuau să cadă. Jolley zăcea cu braţele în cruce, alături de Kurtz, care gemea întruna. Pământul absorbea deja sângele care curgea din umerii şefului de bord. Capul lui Jolley era aproape complet detaşat de gât. Un moment, Carl îşi simţi sângele bătând cu violenţă în propriul său cap şi se clătină. Tânguirile lui Kurtz îl readuseră la realitate: supravieţuitorul. Îşi luă privirea de la capul smuls al prietenului său şi se concentră asupra braţului soldatului.

Într-un colţ al minţii sale, îşi dădu seama că tirul de mortier încetase. Îl forţă pe Kurtz să stea întins şi tăie o bucată din cealaltă mânecă a mitraliorului cu un cuţit de buzunar. Kurtz se uita la el fără să-l recunoască. Willstrom îi legă braţul şi îl strânse, folosindu-se de mânerul cuţitului.

Richter şi Sorden se apropiau. Richter aruncă o privire spre Jolley, apoi se aplecă să-l ajute pe Carl să-l ridice pe Kurtz. Richter îl ajută să stea în picioare şi porni cu el spre elicopter.

Sorden stătea nemişcat, uitându-se prosteşte la Jolley, în timp ce Carl lua de jos antebraţul lui Kurtz şi i-l întindea. Sorden se uită la Kurtz cu un aer întrebător, fără să facă vreun gest ca să-l ia. Carl îi aruncă atunci membrul smuls. Locotenentul, cuprins de panică, avu totuşi reflexul de a prinde braţul, se întoarse în loc cu stângăcie şi fu gata să calce pe corpul lui Jolley. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Carl, care îi zise pe un ton ameninţător:

— Unde ţi-e aparatul, ticălosule? Ia-l şi vino să faci o fotografie! Pe urmă, o să te mierlesc!

Erau singuri faţă în faţă, şi Sorden văzu atunci ura din ochii lui Carl. Ura, şi adevărul ameninţării cu moartea. După ce Sorden plecă, Carl se aplecă peste cadavrul lui Jolley. Ar fi vrut să plângă, dar nu avea lacrimi.

Mustaţa fostului şef de bord era plină de sânge deja aproape uscat. Ochelarii rămăseseră alături de capul tăiat. Carl îi puse un braţ sub picioare şi celălalt braţ pe sub subsuori, ridicând şi capul pe care îl ţinea de păr. Ajunse, transportându-l pe prietenul său, când Richter şi Sorden terminau ultimele pregătiri înainte de decolare.

Richter îl instală pe Kurtz cât putu de bine. Sorden se afla în postul de pilotaj. Richter îl prinse pe Jolley de picioare şi îl trase încetişor pe podeaua cenuşie. Ridică uşor capul spre Carl şi zise:

— Nasol, nu-i aşa, Uimitorule?

Ce ar fi putut să zică? Jolley era în echipă de mult timp. Carl făcu un semn cu capul în timp ce rotoarele porneau. Îl zări pe Sorden, care se uita la el. Nici o urmă de aroganţă, doar o frântură de spaimă în ochi. Ceva nu se potrivea. Richter se luase de Sorden exact înaintea atacului. De ce?

Carl se simţi brusc epuizat. Era reacţia, şi se întoarse la propriul său aparat, încercând să se gândească la altceva decât la Jolley. Mai fusese atins un elicopter. Nu mai rămăseseră din el decât un morman de cenuşă şi o bucată din coadă.

Când ajunse la aparatul lui, nimeni nu-i zise nimic. La ce bun? Examinau elicopterul, căutând eventualele avarii. Carl vru să

facă şi el acelaşi lucru, dar, brusc, picioarele refuzară să-l mai susţină şi plămânii să mai respire. Reuşi să se aşeze jos înainte de a cădea, izbucnind, în sfârşit, în lacrimi.

*

*   *

Se zvonea că atacul neobişnuit cu mortiere de la prânz ar fi putut să fie provocat de un sublocotenent care, violând regulile de securitate, anunţase la radio că îl transportau pe şeful grupului, dând numele şi gradul în loc de siglă. Probabil că mortierele se aflau acolo de mai mult timp şi se folosiseră de ocazie.

Totul se potrivea. Colonelul păruse agasat. Richter îl certase pe Sorden. De ce? Şi Jolley răsese. De ce? Şi spaima lui Sorden trebuia să fi avut şi ea o motivaţie.

Carl găsise deja răspunsul. Dar voia să se convingă. Cum? Evident, nu se putea duce la Sorden să-l întrebe. Şi, fireşte, nici la Richter. Jolley era mort, iar Kurtz probabil deja în curs de evacuare. Dar cu siguranţă că mai era cineva la bază care ştia. Voia să facă parte din următoarea legătură cu Grayson.

Dacă zvonul era fondat, Sorden era de vină pentru trei morţi şi câţiva răniţi, printre care şi Kurtz. Atunci, Carl luă hotărârea să mai fie un mort.

Sorden va muri în Vietnam sub focul inamicului, într-un fel sau altul. Willstrom se uită la sacul în care ţinea Kalaşnikovul. Şi nu se grăbea. Furia lui nu era o explozie, ci un foc îngheţat care avea să dureze toată viaţa.

CAPITOLUL XI

Casa Albă autorizase, de două luni, intervenţiile în Cambodgia. Era ceea ce aproape toţi soldaţii americani din provinciile de frontieră – blindatele, aviaţia, infanteria – aşteptau de mult timp: să atace sanctuarul vietcongilor. Noii soldaţi luau locul celor vechi şi, în câteva săptămâni, erau consideraţi aproape veterani. Şi veneau cu poveşti incredibile.

— Îţi dai seama, Uimitorule? îi zise unul dintre ei. Există tineri care manifestă împotriva „turismului” nostru în Cambodgia!

Ba Carl auzise chiar că Garda Naţională trăsese în studenţi.

— Eu, spunea altul, i-aş lichida pe toţi protestatarii!

— Eu aş manifesta împotriva acestei porcării de război, dacă n-aş fi mobilizat.

Carl nu prea ştia ce să mai creadă. Singurul lucru de care era sigur era faptul că cei care protestau împotriva invadării Cambodgiei nu înţelegeau nimic din ceea ce se petrecea de-a lungul frontierei acestei ţări „neutre”, de unde veneau cei care îi ucideau pe americani. Se întreba chiar dacă va lua cele treizeci de zile de permisie, pe care le primea în urma reangajării...

*

*   *

Carl însemnă cu o cruce cea de a unsprezecea zi dinaintea plecării în permisie. Armata, în infinita sa înţelepciune, luase hotărârea să-i acorde o permisie, deoarece avea să se reîntoarcă în paradisul tropical. Un galon mititel, în cursul unei ceremonii scurte. Nu se băuse nimic. Un cuvânt de felicitare din partea şefului escadrilei, şi atâta tot. A doua zi, la cinci dimineaţa, plecau în misiune.

În orice caz, Carl primea acum o soldă mai mare, fără a mai pune la socoteală prima de luptă, prima de serviciu în afara ţării şi primele de zbor. Carl îl ajută pe Slaker, mitraliorul, să încarce muniţiile. Exact înainte de decolare, îl întrebă pe Jurgens:

— Chiar e atât de rău, domnule locotenent?

Şeful de grupă, Jurgens, zâmbi şi răspunse:

— N-ar trebui să expunem oamenii atât de preţioşi ca tine în acest fel de plimbări, Uimitorule. E un batalion vietcong, poate două, care i-a prins la strâmtoare pe infanterişti. Asta face susţinerea aeriană destul de grea, chiar şi pentru aparatele Cobra.

Mai cunoscuse acest fel de situaţii. În zbor, grupa fusese prinsă din urmă de escortă, două escadroane de aparate Cobra, cu gura de rechin care părea că are un rictus de animal înfometat.

Sub avioane, nenumărate cratere de bombe semănau cu mii de piscine rotunde, a căror apă albastră reflecta soarele spre cer. Craterele cele mai vechi erau deja mărginite de verdeaţă: natura se străduia să-şi vindece rănile de război, şi Carl ştia că, dacă bombardamentele ar fi încetat, ar fi fost de ajuns vreo zece ani pentru ca jungla să-şi reintre în drepturi. Dacă luptele s-ar fi oprit vreodată... Căci era deja cel mai lung război din istoria Statelor Unite.

Jurgens dădea acum instrucţiuni prin radio. Grupa va merge direct asupra zonei de aterizare controlată de inamic, cât mai repede şi trăgând cât mai intens posibil. Apoi vor coborî rapid asupra părţii unde se aflau infanteriştii americani, cu faţa spre nord-vietnamezi, ca să fie recuperaţi. Aparatul lui Carl va fi, deci, cel mai aproape de cea mai mare concentrare inamică. Dar poate că aparatele Cobra îi vor ţine le respect. Planul lui Jurgens părea bun. Cel puţin, pe hârtie...

Carl respiră adânc, se asigură că vesta antiglonţ era bine legată şi, exact în acel moment, avioanele din faţă deschiseră focul. Auzi la început riposta mitralierelor chinezeşti şi a armelor Kalaşnikov. Atunci, aparatul său ajunse deasupra luminişului şi tirul inamic deveni imediat de o violenţă extremă. Era inutil să caute o ţintă: era destul să tragi.

Pentru Carl, universul se reduse curând la fulgerele din junglă şi la umbrele care nu puteau să fie decât nord-vietnamezii care înaintau. Deschise focul.

— Coborâm, zise vocea încordată a lui Jurgens în radio. Continuaţi să trageţi, dar atenţie la ai noştri! Ar trebui să iasă dintr-o secundă în alta.

Mitraliorul acoperea dreapta. Carl, stânga, şi continua să tragă. Când elicopterul atinse pământul, infanteriştii se năpustiră spre el, în ciuda echipamentului greu. Carl auzi tirul armelor lor de asalt M-16 amestecându-se cu cel al mitralierelor de pe elicoptere, în încercarea de a ţine inamicul la respect. O altă escadrilă de aparate Cobra făcu o trecere, trăgând o salvă de rachete asupra unei margini a junglei, unde Carl îşi concentra şi el tirul. Rachetele atinseră o siluetă îmbrăcată în negru, care se prăbuşi imediat.

Escadrila depăşi punctul periculos şi făcu un viraj strâns spre

stânga, oferindu-i lui Carl o clipă de relaxare. Pasagerii lui păreau mulţumiţi că fuseseră scoşi din zona de tir.

Şeful grupului prezenta situaţia prin radio. Avuseseră noroc! Nimic grav la aparatul lui şi, printr-un miracol, în ciuda violenţei tirului inamic, nu se înregistraseră pierderi omeneşti, doar doi infanterişti răniţi uşor, în timp ce alergau spre elicoptere. Incredibil! Răspunsul era mai puţin optimist. Comandantul de la sol anunţa că, în ciuda forţelor lor reduse la jumătate, intervenţia nord-vietnamezilor se intensifica.

Carl confirmă recepţia şi se uită la Sorden pe deasupra infanteriştilor. Copilotul părea cuprins de panică, în faţa tabloului de bord. Îşi ştergea sudoarea care îi curgea pe faţă. Grupul ateriză la baza de unde infanteriştii aveau să plece spre ultima lor etapă spre Vietnam. Ieşiră, schimbând priviri relaxate. Unul dintre ei dădu mâna cu Carl şi îi mulţumi în trecere. Era foarte plăcut. Se întreba câţi dintre cei pe care îi scosese din focul luptei aveau să moară în altă parte, la întâmplare, într-un alt colţ de junglă.

Totdeauna crezuse că va avea un presentiment al propriei sale morţi, al acelei întâlniri cu conducătorul *jocului.* Poate că imaginea lui Wiley murind era o prevestire, dar nu o mai avusese de un timp. Se întreba dacă era mai bine să cunoşti momentul fatal dinainte sau să n-ai habar de el până la sfârşit. Deodată, elicopterul ajunse lângă zona de aterizare, solicitându-i întreaga atenţie.

Aparatele Cobra se aflau în continuare în acţiune, încercând să întârzie înaintarea vietcongilor. Cele zece elicoptere de evacuare aterizară în luminiş, participând la acţiune cu tirul celor douăzeci de mitraliere ale lor. Aerul era plin de un miros înţepător de praf de puşcă ars, care lui Carl îi plăcea la nebunie. Alte fulgere ţâşniră, mai aproape de zona de aterizare, urmărind secerarea unor vieţi. Carl riposta şi, peste vacarmul motoarelor şi al propriei sale mitraliere, auzea focul inamicului şi zgomotul proiectilelor care străpungeau carcasa fragilă a aparatului său.

— Aterizăm! zise Jurgens cu o voce puternică şi vibrantă.

Aici? Dar era mult prea aproape! Elicopterul se legăna sub greutatea infanteriştilor, care săreau pe patine mai înainte ca aparatul să fi atins pământul.

În acelaşi moment, mitraliorul strigă în interfon:

— Vin vietcongii! Scoate-ne de-aici!

Mitraliorul nu mai trăgea regulat, şi Carl auzi strigăte răguşite, detunături de puşti M-16 din interiorul elicopterului, precum şi de

arme Kalaşnikov în apropiere. Apoi mitraliorul îşi reluă tirul, în rafale neregulate, ca apoi să înceteze definitiv.

— M-au nimerit! Ajutor, Uimitorule! Ajutor!

Carl strigă un soldat în momentul în care Jurgens începea să decoleze.

— Ia-l pe mitraliorul meu! E rănit!

Soldatul, lac de năduşeală, se întoarse spre mitralior. Carl auzi pe cineva strigând. Strigătele fură oprite de o explozie enormă, care zdruncină elicopterul ca pe o jucărie. Aparatul fu gata să se prăbuşească pe partea stângă şi câteva corpuri căzură, expulzate de a doua explozie.

Carl simţi o mână enormă smulgându-l din elicopter şi însoţindu-l în căderea sa spre pământ. Fluxul timpului încetini şi, în timp ce cădea, mintea lui înregistra fotografii. Clac! Pala rotorului intrând în pământ, săpând o gaură înainte de a se rupe. Clac! Feţe cuprinse de panică, torsuri răsucite, braţe şi mâini, întreg elicopterul sărind în aer.

Cu răsuflarea tăiată de cădere, reuşi totuşi să se ridice, dar un soldat căzu peste el şi îl strivi pe pământ. Se forţă să rămână pe burtă un moment, iar celălalt căzu alături. Cineva îl apucă de umăr şi strigă la el. Carl depărtă mâna ca să arate că era conştient.

— Du-te să iei alt elicopter! strigă soldatul, în genunchi, ţintind între copaci, undeva deasupra capului lui.

Carl se întoarse brusc, căutându-şi cu privirea aparatul. Revenise direct pe patine, după răsturnare. Toată partea dreaptă părea cuprinsă de flăcări, dar se mai zărea mişcare pe scaunul pilotului, şi Carl se repezi într-acolo. Deschise uşa şi îl ajută pe Jurgens să iasă din curele. Flăcările îi atingeau partea din spate a capului, arzându-i părul pe care casca nu-l mai proteja. Imediat ce fu eliberat de curele, Jurgens se aruncă afară, lovindu-se de Carl, pe care îl trase după el la pământ. Jurgens se sculă primul în picioare şi îl ajută să se ridice.

Willstrom se uita la infernul din care scăpaseră, dar Jurgens îi strigă:

— Au plecat toţi! S-o ştergem şi noi!

Carl văzuse totul dintr-o privire: aparatul ardea în întregime şi zărea silueta lui Sorden ataşată încă de scaun, cu capul aplecat în faţă. În locul mitraliorului nu mai rămăsese nimic. De data asta, cu pilotul şi infanteriştii supravieţuitori, se repezi spre elicopter.

Doi infanterişti alergau la fel de repede pe cât le permitea

camaradul rănit pe care îl duceau, în timp ce un al patrulea îi acoperea cu tirul său. Jurgens se aplecă să ridice un al cincilea, care era însă mort. Carl se plasă lângă trăgător, trăgând şi el cu Kalaşnikovul.

O voce îi spunea: „Nu te prosti! Cară-te, idiotule! Nu eşti la cinematograf!”

Dar continua să tragă rafale scurte, conştient că muniţiile erau aproape pe sfârşite, dar şi de minunatele aparate Cobra, care veniseră să-i protejeze pe soldaţii aflaţi în retragere. Cu toată teama care îl stăpânea, îşi zicea că nu văzuse niciodată nimic mai frumos decât acei cumpliţi negustori de moarte.

Rămase foarte repede fără muniţii. Îl avertiză pe soldat, se întoarse şi o luă la fugă, ca şi ceilalţi. Soldatul veni după el. Carl nu-şi mai simţea picioarele, iar plămânii păreau că sunt plini cu foc.

Elicopterele erau acum aproape. Brusc, nişte mâini îl apucară cu violenţă, în momentul în care patinele aparatului părăseau solul. Soldatul, cu un pas în urmă, se agăţă de picioarele lui Carl, lovindu-l cu carabina peste genunchi. Strânse din dinţi şi apucă braţul întins spre el.

Elicopterul părăsea bătălia şi Carl fu ridicat în elicopter împreună cu soldatul. Se prăbuşi lângă scaunul şefului de bord, un tânăr din escadrila a treia, pe care abia dacă îl cunoştea. Îi adresă un zâmbet vag, întârziind pe cât posibil tremurul care punea stăpânire pe el. Îi trecu prin minte că poate era rănit, dar o examinare rapidă îl făcu să descopere doar o zgârietură la genunchi şi uniforma ruptă în câteva locuri.

Se uită în jur, îl văzu pe soldatul care alergase în urma lui şi îi strigă:

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu elicopterul? Ce ne-a lovit?

Soldatul, un tânăr negru epuizat, se apropie de Carl.

— Nenorociţii ăia de vietcongi au ieşit din junglă. Unul ţi-a înjunghiat mitraliorul. Şi altul a tras în noi de afară. Pe toţi dracii, am crezut c-o s-o mierlim cu toţii!

Dădea din cap, nu prea convins că scăpaseră. Zona de aterizare păstra rămăşiţele lui Sorden amestecate cu cele ale mitraliorului.

Carl nu-l regreta pe Sorden. Vietcongii îl scutiseră să-l omoare chiar el pe locotenent. Dar spera, totuşi, ca celălalt să fi murit repede şi fără suferinţă, şi fără să fi ars de viu.

Se sprijini cu spatele de perete şi închise ochii, legănat de mişcarea regulată a palelor rotorului.

CAPITOLUL XII

Dumnezeule mare! În sfârşit, înapoi în Vietnam! La el acasă! Revederea Statelor Unite, în permisie, fusese ceva cumplit. Casa, părinţii, ce bucurie fusese la început! După care conversaţiile se împotmoliseră. Ce să spună?

„Mamă, acum două zile, unul dintre prietenii mei a ars de viu şi era gata să mor şi eu.”

Nici vorbă. Tatăl lui ar fi înţeles. Trecuse prin asta. Dar asta nu făcea mai uşoară conversaţia.

Cina din prima seară nu fusese deloc o reuşită. Mama lui îl întrebase dacă avea să fie repartizat aproape de casă: nu le scrisese că se reangajase. Când le spuse că urma să se reîntoarcă acolo pentru şase luni, mama lui izbucnise în lacrimi. Tatăl său îl privise cu tristeţe şi mândrie.

Reîntâlnirea cu colegii de liceu nu fusese mai grozavă. După patru zile, era complet dezamăgit. Îşi petrecea timpul la părinţi, uitându-se la televizor şi bând bere. Seara se ducea în baruri care nu-i plăceau, după cum nu-i plăceau nici femeile americane.

La început, urmărea ştirile despre Vietnam şi despre protestele împotriva războiului. Apoi renunţase: erau total lipsite de interes, în comparaţie cu realitatea de acolo! Visa noaptea mortiere şi aparate Cobra care veneau în picaj spre jungla întunecoasă.

Îşi lăsase părinţii cu lacrimi în ochi.

— N-am vorbit prea mult, fiule, spusese tatăl său. Dar cred că te cunosc bine. Vreau să-ţi spun că sunt mândru de ceea ce faci şi, mai ales, de ceea ce n-ai făcut.

*

*   *

Soarele cald din Vietnam îl îmbrăţişă ca pe un vechi prieten. Unul dintre răcanii care sosiseră odată cu el îl întrebă dacă omorâse mulţi vietcongi. Carl nu răspunse, aşa că puştiul insistă:

— Eu o să lichidez o grămadă. Îi urăsc.

— N-ai fost niciodată aici, zise Carl. Cum de-i urăşti atât de tare?

— Fratele meu a fost în Vietnam şi îi ura. Aşa că îi urăsc şi eu.

Carl îi zise că judecata lui lăsa mult de dorit. Apoi se duse să caute un elicopter care se întorcea la Tay Ninh. Faptul că se afla din nou într-un elicopter, chiar dacă doar ca pasager, curentul de

aer care îi lovea faţa, munţii Nui Ba Den, ca un dinte de dragon, toate astea înseninau că se întorsese la el acasă.

*

*   *

Carl găsi cu uşurinţă acea parte a bazei pe care o căuta: Batalionul 1 din Regimentul 9 Infanterie Aeriană, având ca insignă două săbii încrucişate, indicând numerele escadroanelor şi regimentelor, scris cu galben peste tot, şi pălăriile Stetson negre, purtate de aproape toţi ofiţerii şi de câţiva soldaţi.

Carl se prezentă la sala de raport şi îşi arătă actele. I se spuse să-l aştepte pe sergentul-major. O uşă, pe care scria „sergent-major Grimes” se deschise scârţâind.

— Căpitanul e aici, Willstrom, zise Grimes.

Bătu la uşa căpitanului şi intră, urmat de Carl.

— A sosit caporalul Willstrom, domnule căpitan. E omul nou pentru Escadrila de Recunoaştere.

Carl luă poziţie de drepţi.

— Pe loc repaus, Willstrom. Stai jos, sergente, zise căpitanul, arătând spre singurul scaun disponibil.

Se uită o clipă la Carl şi îi deschise dosarul. Grimes, un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul şaten deschis şi ochi albaştri, avea o privire aproape amabilă pentru un subofiţer de carieră.

Căpitanul McKenny avea o faţă colţuroasă şi părul brun tuns scurt, care îi făcea nasul şi mai proeminent decât era. Se aşeză mai bine în fotoliu şi se uită la Carl.

— Totdeauna avem nevoie de oamenii cu experienţă, Willstrom, zise el. Văd că pentru reangajare ai cerut să fii repartizat la Recunoaştere.

— Da, domnule căpitan!

McKenny se aplecă în faţă, bătând darabana cu degetele pe masă.

— Nu s-ar putea să te răzgândeşti? Să-ţi explic, Willstrom. Întâmplarea face ca efectivele Escadrilei noastre de Recunoaştere să fie complete, în timp ce Escadrila de Transport şi legătură are nevoie de un conducător bun. Ai fost un şef de bord bun pe aceste aparate, ai putea să ne fii de folos.

Se uită în ochii lui Carl şi continuă:

— În privinţa informaţiilor, se dă totdeauna satisfacţie celui interesat. Dar trebuie să-ţi spun că, dacă ţii neapărat la recunoaştere, vei acţiona în rotaţie cu ceilalţi observatori. Prin urmare, nu vei zbura prea mult. În timp ce la Transport şi legătură, îţi vor da propriul tău aparat şi toate firele de zbor pe

care le doreşti.

Carl era teribil de jenat. Nu voia să se pună rău cu şeful, dar visa la Recunoaştere de cinci luni.

— Mi-ar plăcea, totuşi, să fac o schimbare, domnule căpitan.

— Bine. Grimes, trimite pe cineva să-l anunţe pe sergentul Heamdon.

Apoi, către Carl:

— Fii binevenit, Willstrom. Până când vine şeful tău de escadrilă, dacă ai de pus întrebări...

Carl se simţi mult mai relaxat. Era acceptat. Se uita la pălăria neagră agăţată de un umeraş.

— Mi-ar plăcea să am şi eu o pălărie ca asta.

McKenny râse amabil.

— Nici o problemă. O să te coste douăzeci de dolari. Altă întrebare?

— Da, domnule căpitan. Unul dintre prietenii mei, din fosta mea grupă, mi-a vorbit de limitele de tir şi de schimbări în condiţiile de intervenţie.

Tăcu, zărind o umbră de agasare pe faţa lui McKenny.

— Da, au avut loc schimbări, dar, în ansamblu, nu afectează escadrilele de recunoaştere şi de intervenţie. În cele mai multe zone unde vei acţiona, tirul este liber. Presupun că eşti aşteptat de sergentul Heamdon.

Carl luă poziţie de drepţi, salută şi ieşi. În sala de raport, Grimes îl prezentă unui sergent-major mic şi solid, care îi strânse mâna, zâmbind.

— Fii binevenit, zise el cu un accent sudist. Escadrila este completă, dar o să-ţi găsim şi ţie ceva.

Heamdon îl conduse la magazie şi, pe drum, Carl începu să-l cunoască puţin: nouă ani de serviciu şi se apropia de vârsta de treizeci de ani. Era prima sa şedere în Vietnam şi aştepta cu nerăbdare sfârşitul ultimelor două luni ca să se reîntoarcă la soţia şi la copiii lui din Georgia.

După ce Carl îşi luă în primire armele – o puşcă M-16 şi un revolver de calibrul 45, tare „obosit” – merseră acolo unde avea să locuiască de acum înainte.

— Păstrează pistolul la tine tot timpul. Puşca însă poţi s-o laşi în hangar, când nu te foloseşti de ea. Avem o mică armurărie.

Carl pipăia sacul în care avea arma Kalaşnikov.

— Care e regula aici în privinţa folosirii armelor luate de la inamic?

— În mod oficial, ştii foarte bine, este interzis. Dar oscarii

preferă Kalaşnikovul.

— Ce sunt oscarii? Nu vă cunosc jargonul.

Heamdon îi ţinu o mică lecţie. Astfel, oscar era observatorul. Cele trei escadrile ale grupei erau: alba în zborurile de recunoaştere, roşia pe aparate Cobra, albastra pe aparate Huey de transport.

— Cred că ai zburat pe aparate Huey. O lună-două, vei fi oscar. Vei învăţa să pilotezi, în cazul în care pilotul ar fi rănit.

Ajunseră la baracă. Sergentul-major făcu prezentările şi, după ce plecă, Carl fu sigur că nu va regreta mutarea. Sergentul Slute şi îl invită să stea pe o ladă de muniţii şi îl întrebă:

— Reangajat?

— Da. Am făcut un an în compania A din Regimentul 229. După care am vrut să schimb. Şi iată-mă aici.

— Bravo! zise alt tip. O râmă în plus pentru cârlig. Ai sosit tocmai când ne mutăm. Ne duce la Song Be.

Carl fusese de câteva ori acolo şi ştia că nu era un confort prea grozav.

Între timp, merseră la popotă, unde meniul nu era mai bun decât cel pe care îl ştia el.

CAPITOLUL XIII

Următoarele două săptămâni au fost obositoare: puţine zboruri şi multe pregătiri pentru mutare. Dar învăţă să-şi cunoască noii camarazi şi spiritul lor de trupă. La rândul lor, aceştia îl primiră bine, aşteptând, totuşi, să-l vadă în acţiune.

În câteva rânduri, avu ocazia să treacă la conducerea elicopterului, destul de mult ca să regrete că nu făcuse şcoala de pilotaj. Trecerea în razant deasupra junglei: un covor tulburat în mare viteză, un peisaj panoramic la o viteză medie. Avea impresia că e un animal de pradă la pândă, dar nu văzu nimic altceva, în timpul acestor zboruri, decât ţăranii în orezăriile lor, împreună cu bivolii.

Mutarea a fost dificilă aşa cum se prevăzuse: cu camioanele şi cu elicopterele.

— O să fim cazaţi ca nişte vagabonzi, zise unul, pe nume Lighter.

Avea aproape doi metri înălţime şi era forţat să se aplece ca să nu se lovească cu capul de partea de sus a culoarului.

— Te obişnuieşti până la urmă, zise Carl.

— Din moment ce oamenii sunt reangajaţi în afurisita asta de armată, avem ce merităm, spuse Swanson. Ai stat prea mult în ţara asta. Te-a bătut soarele în cap.

— Trântorilor! se răsti Heamdon. Ar fi mai bine să vă puneţi pe treabă, în loc să vorbiţi verzi şi uscate.

*

*   *

Carl era frânt de oboseală. Ar fi putut să-şi ofere o lună de repaus la pat. Descărcaseră tone de muniţii ca să umple rezervele buncărelor. Dar uitaseră să umple duşurile...

Când reveni la buncăr, găsi câţiva băieţi care jucau cărţi. Slute îi zâmbi.

— Hei, Uimitorule, amice!

Îl adoptaseră cu poreclă cu tot.

— Heamdon spune că ai trudit atât de mult, cu Lighter, la muniţie, încât vei avea prioritate la folosirea ei. Cu Animalul, la cinci.

Lighter mormăi şi se prefăcu că aruncă o grenadă în Slute.

Carl auzise, de o săptămână, că se vor întoarce curând în Cambodgia. Nu întreaga armată, nici măcar divizia. Doar câteva

unităţi de elicoptere, pentru susţinerea sud-vietnamezilor, care nu erau incluşi în ordinul de retragere şi erau atacaţi de întăririle nord-vietnamezilor. Dacă era adevărat, s-ar fi sfârşit cu monotonia de care se plângeau toţi.

Slute îi sfătui să se ducă toţi la culcare. Carl îl ascultă şi adormi buştean. Când îl scuturară ca să se trezească, se dezmetici cu greu şi fu gata să dea cu capul de tavanul prea jos. Nu era totdeauna apă pentru bărbierit şi se duse la popotă unde urmă un mic dejun lipsit de interes. Numai cafeaua îl ajută să se mai trezească puţin. Lighter făcu semn că era ora plecării. Curând avea să se ridice soarele şi trebuia să decoleze înainte.

Animalul, un locotenent enorm, se afla deja la aparat, pregătind zborul cu ajutorul lanternei. Carl nu mai zburase niciodată cu el, dar totul îi spunea că era mai demn decât toţi piloţii de recunoaştere. Ba chiar trăgea cu pistolul în infanteriştii inamici, cu o mână, în timp ce cu cealaltă pilota, şi se spunea că omorâse două sute de vietcongi. Dar fusese doborât de trei ori, pierzând un observator şi doi mitraliori. Carl îşi zicea că, împreună Animalul şi cele o sută de kilograme ale sale, elicopterul se apleca cu siguranţă în partea pilotului.

Animalul râse.

— Nu-ţi face griji. O să decolăm. Dar nu m-ar deranja deloc dacă ai avea mai multă carne pe oase.

După care decolară, pentru inspecţia matinală în jurul bazei. Nu părea diferit de Tay Ninh, poate ceva mai mare. În orezării, printre ţărani, copiii în zdrenţe făceau, din când în când, cu mâna elicopterelor.

— E plin de viitori vietcongi, mormăi Lighter în interfon.

— Fii politicos, soldatule, zise Animalul. Cunoşti consemnele.

— Auzi, Animalule! Într-una din zile, micuţii puşti nevinovaţi te vor lichida şi sper să nu fiu cu tine!

Carl auzise că Animalul era foarte strict în privinţa ţintelor pe care le permitea trăgătorilor săi. Lighter era cu totul altfel: se zicea că cei ucişi de el nu erau toţi vietcongi.

Zorii roşiatici apărură pe drumurile şi pistele din ce în ce mai frecventate. Nimic mai mult.

— Avem o zonă de recunoaştere exact pe frontieră, zise Animalul.

Carl avu impresia că poate vor trece „din greşeală” frontiera. Când Animalul anunţă că se aflau pe linia roşie, Carl îşi zise că poate o trecuseră ca să intre în Cambodgia. Nici unul dintre ei nu cunoştea regiunea, dar fuseseră conduşi acolo de un aparat

Cobra şi acolo aveau să-şi înceapă treaba.

Animalul coborî la rasul junglei, care nu era chiar atât de densă ca în alte locuri cunoscute de Carl.

— O pistă la ora trei, zise Lighter.

— Am înţeles, răspunse Animalul, făcând un viraj strâns spre dreapta.

Carl făcuse destule zboruri de recunoaştere ca să deteste această parte a misiunii.

— Merge direct spre vest, zise Animalul prin staţia radio.

Adică, evident, Cambodgia, şi toată lumea, din cele două aparate, ştia asta. Zbură câteva minute de-a lungul pistei, pierzând-o din vedere din când în când, ca să o regăsească curând.

Carl vru să întrebe la telefonul interior unde erau, dar ceilalţi doi văzuseră deja ce aveau dedesubt şi de jur-împrejurul lor: barăci bine camuflate, vizibile printre copaci, legate între ele prin cărări înguste.

— Se văd o mulţime de barăci, zise Animalul către Cobra. Grupate câte zece, dar nu se vede nimeni în jur. Vom face o recunoaştere în forţă, ca să vedem dacă îi putem scoate din barăci.

Lighter trase imediat cu mitraliera, care lui Carl i se păru mult mai zgomotoasă decât cea de pe aparatele Huey. Animalul îşi părăsi prima ţintă, deoarece nu obţinu nici o reacţie. Lighter continuă tirul asupra altor barăci şi Carl îl auzi pe Animal strigând:

— Lichidează-l!

Elicopterul făcu un viraj atât de strâns, încât lui Carl i se făcu greaţă. Preţ de o fracţiune de secundă, zări o siluetă îmbrăcată în negru pe una dintre cărări. Apoi Animalul îi acoperi vederea şi nu mai putu să „urmărească” decât cu urechile ce se petrecea jos, în junglă.

Lighter trăgea fără întrerupere, iar Carl se întreba ce-l făcuse pe om să-şi părăsească adăpostul, ca să se expună cu certitudine tirului elicopterului.

— Bine acţionat! zise Animalul, pe un ton mai calm, când Lighter încetă să mai tragă. Acum, vom încerca să înţelegem de ce era atât de grăbit să părăsească acea baracă. Haide şi trage în ea.

Lighter deschise focul asupra barăcii în timp ce Animalul anunţa Cobrei moartea vietcongului. În acelaşi moment, răsună o explozie enormă, care zdruncină puternic micul aparat.

Animalul exclamă cu violenţă:

— Pe toţi dracii!

Flăcări înalte, amestecate cu fum negru, ţâşniră din ce mai rămăsese din baracă, arzând tufişurile şi copacii.

— Auzi, mitraliorule, s-ar zice că ai distrus rezervele de carburanţi ale vietcongilor. Ia priveşte!

Animalul se lipi de speteaza scaunului, şi Carl putu să vadă rezultatele atacului lor. Nu era de mirare că vietcongul preferase să se supună tirului mitralierei!

Animalul anunţă Cobra şi începu să se rotească în jurul altor barăci, lăsându-l pe Lighter să tragă cu mitraliera şi să arunce grenade incendiare. Acum nu se mai auziră explozii, dar se iscară flăcări şi fum.

Carl vedea că unele barăci fuseseră revopsite în verde, în timp ce altele rămăseseră de un galben decolorat de căldură şi timp. Probabil că vietcongii fuseseră surprinşi în plină operaţiune de camuflare de primăvară.

Carl simţea că nu putea să-şi păstreze totdeauna postul de observator, lăsând pilotatul pe seama Animalului şi tirul pe seama lui Lighter. Deocamdată, de când se afla în recunoaştere, tot ce făcea era să se uite la cer.

— Ei, Oscar, ia uită-te. Acolo unde e carburant, trebuie să fie neapărat şi cineva care îl foloseşte. Cred că, dacă vietcongii îl ţin într-o baracă, fac asta ca să-l folosească imediat.

Remarca era de bun-simţ. Carl ştia că vietcongii trasaseră drumuri în junglă, imposibil de văzut sub copaci, cu excepţia aparatelor de recunoaştere care zburau în razant. Văzuse câteva camioane, furnizate de sovietici sau chinezi, în timpul marii invazii a Cambodgiei, dar niciodată înainte sau după aceea.

Îşi slăbi puţin curelele şi se aplecă cât putu de mult ca să vadă mai bine. Zări o altă baracă – probabil că văzuseră vreo douăsprezece de la început – şi Animalul făcu un viraj, ca să-i permită trăgătorului distrugerea ei. Tot nu se vedea un drum destul de lat pentru vehicule.

Animalul văzuse aceleaşi lucruri ca şi el.

— Băieţi, zise el, dacă era un punct de aprovizionare cu carburant, probabil că era dus în altă parte pe jos sau cu bicicleta.

— Oscar, arunci o fumigenă când îţi spun şi lăsăm Cobra să facă restul.

Şi luă direcţia celor mai înghesuite barăci, apoi îi făcu semn lui Carl. Acesta aruncă grenada fumigenă şi văzu fumul apărând

chiar mai înainte de a cădea între copaci.

Animalul o luă în direcţia opusă celei din care urma să vină Cobra, şi luă rapid altitudine, exact la timp ca să vadă Cobra trecând şi lansând rachetele, cu fumul lor roşu şi cenuşiu. Făcu câteva treceri, şi Animalul coborî pentru un ultim control. Ştia că mai rămăseseră vietcongi acolo jos, dar nu putea ataca fără infanterie la sol.

Ceea ce nu demolase Cobra fu distrus de elicopterul lui Carl, cu grenadele aruncate de Lighter. În ciuda absenţei unei rezistenţe serioase, Willstrom începea să devină nervos. Ştia că metodele clasice pentru găsirea inamicului constau în a te transforma tu însuţi în ţintă, dar era total ridicol. Se uită la Animal, care acum făcea o trecere în razmot. Era clar că toate poveştile auzite despre aceşti ţăcăniţi erau adevărate.

Pilotul părea într-adevăr că se distrează provocându-i pe vietcongi să-l doboare. Lui Carl îi plăcea primejdia. Asta îl şi adusese iar în Vietnam şi printre cei de la Recunoaştere, dar voia şi să supravieţuiască, pentru a putea povesti mai târziu războiul copiilor şi nepoţilor săi. Însă nu voia ca Animalul să observe că se săturase să mai servească drept ţintă.

În cele din urmă, chiar şi Animalul înţelese că peştii nu muşcau astăzi şi, după ce se asigură că toate barăcile erau distruse, luă iar altitudine şi se îndreptă în direcţia est, spre cerul prieten.

CAPITOLUL XIV

Când Carl sosise la Escadrila de Recunoaştere, Heamdon îi spusese că nu avuseseră niciodată mult timp un efectiv complet. Şi avea dreptate. Toată lumea începu să zboare mult, escadrila primind misiunea să susţină o divizie de infanterie sud-vietnameză în Cambodgia.

Vestea fu prost primită, nu în principiu, ci pentru faptul că toate elicopterele ar fi fost sub autoritatea comandantului diviziei vietnameze, iar în cazul în care ar fi existat aparate doborâte, salvările ar fi fost făcute de vietnamezi. Băieţii de la Recunoaştere erau cel mai des doborâţi şi nu aveau prea mare încredere în aliaţii lor.

— Asta e situaţia, le zise locotenentul Reiner, nu avem nici o putere. Să sperăm cel puţin că aparatele Cobra vor putea să-i ţină pe vietcongi la distanţă dacă sunteţi doborâţi. În orice caz, n-o să vă mai plângeţi că staţi degeaba...

Carl făcu echipă cu Slute şi cu plutonierul Langer, un pilot care era la al doilea tur de operaţiuni şi era la fel de diliu ca Animalul.

Deodată, atenţia le fu atrasă de nişte strigăte, provenind din cortul care le servea drept sală provizorie de operaţiuni. Langer ieşi de acolo fugind cât îl ţineau picioarele.

— Alarmă! Alarmă! Unu-Şapte a căzut.

Toţi oamenii se repeziră la aparatele lor, punându-şi casca. Carl ajunse în elicopter în acelaşi timp cu pilotul. În câteva secunde, erau gata de decolare, cu motorul turat aproape de regimul său operaţional. Langer gâfâia încă, dar îşi recăpătă culoarea normală, redând astfel importanţă mustăţii sale roşcate.

Mai trebuia să aştepte câteva secunde, pentru ca aparatele Cobra să fie gata, apoi toate decolară spre frontieră, precum zborul unor păsări migratoare puţin cam întârziate. Langer le prezentă situaţia, întrerupându-se din când în când ea să asculte ultimele rapoarte din avionul comandantului.

— Făceau o recunoaştere asupra unor barăci situate lângă o plantaţie şi, brusc, au fost atacaţi cu arme de calibru mic. Elicopterul a pierdut din putere, a început să cadă şi aparatul de protecţie l-a văzut făcând explozie. Putea să fie la cinci metri de sol şi a lovit pădurea.

Doi-Trei, aparatul de acoperire, reperase cel puţin un

supravieţuitor lângă epavă şi întrebă în cât timp vor ajunge întăririle.

Situaţia era dificilă. Aparatul de protecţie, care încerca să apere elicopterul doborât, era atacat în mod susţinut de inamic, care nu avea deloc intenţia să se retragă.

Carl verifică mitraliera. Pilotul lui Unu-Şapte era un plutonier, un anume Reiner, un tânăr brunet. Amabil şi gata să istorisească tot felul de isprăvi de război. Carl zburase cu el şi constatase că era un pilot bun. Lighter şi Swanson zburau împreună cu Reiner, şi se întreba pe cine văzuseră cei din aparatul Cobra. Dar era prea târziu ca să te întrebi cine era nevătămat, cine era mort... Dacă unul era viu, existau şanse să nu fi murit nici unul.

Carl auzi aparatul Animalului apelând. Piloţii organizau operaţiunea de acoperire şi de salvare cu aparatul de comandament. Aparatul Animalului şi elicopterele de salvare coborau în punctul de cădere, în timp ce aparatele Cobra le acopereau, iar celelalte aparate de recunoaştere se menţineau mai sus, până când ar fi fost, eventual, nevoie de ele.

Langer, mormăind, luă altitudine deasupra elicopterelor de luptă şi intră pe orbită cu alte două aparate de recunoaştere.

Elicopterele de salvare coborau, fără să fie atacate, spre surprinderea generală. Ameninţarea celor cinci avioane Cobra îi reţinuse probabil pe vietcongi să tragă asupra aparatului doborât, doar dacă nu cumva o făcuseră deja. Aveau puţine informaţii, şi Carl era stingherit din cauza asta.

Vocea Animalului anunţa absenţa totală de activitate a inamicului în jurul aparatului doborât când, brusc, vocea unui pilot de elicopter anunţă:

— Există supravieţuitori. Unu-Şapte e la bord şi oscarul lui e OK. Nu şi Golf.

Carl simţi un nod în gât.

— La dracu’! exclamă Slute.

Nu mai era nimic de adăugat. Carl şi Lighter fuseseră mult timp împreună mitraliori... cel puţin, mult timp pentru nişte mitraliori. Lui Lighter i se apropia timpul să plece înapoi acasă: aproape două luni. Carl asculta informaţiile transmise prin radio. Corpul lui Lighter era evacuat şi ce mai rămăsese din elicopter era distrus, pentru ca vietcongii să nu mai poată recupera nimic. Elicopterele de intervenţie decolară şi, imediat după aceea, aparatele Cobra nimiciră tot ce ar mai fi putut să rămână în mica zona fatală. Apoi plecară spre An Loc.

Carl îşi zise că existau două moduri de a vedea lucrurile.

Existau doi supravieţuitori şi ar fi putut să fie şi mai rău. Avea să descopere mai târziu ce şansă avuseseră cei doi supravieţuitori.

*

*   *

— Am zburat un minut, trăgând în câteva buncăre, comentă Swanson, şi nenorociţii ăia de vietcongi au tras în noi cu puştile Kalaşnikov.

Vocea lui era mai ascuţită ca de obicei. Era clar că făcea un efort ca s-o controleze.

— Reeves a depărtat aparatul ca să-l lase pe Lighter să tragă în vietcongi şi, brusc, ceva ne-a lovit şi a urmat explozia. Dumnezeule mare, am crezut c-o să murim cu toţii. Am auzit strigăte, probabil că era Lighter, şi am căzut.

Vocea îi tremura puţin evocând aceste evenimente. Slute îi întinse altă bere şi îşi continuă istorisirea. Simţea nevoia să vorbească.

— Reeves şi cu mine am intrat în hăţiş. Lighter era mort. Nu se mai putea face nimic.

Tăcu, cu ochii ţintă la bere. Carl şi ceilalţi ziseră şi ei câte ceva, încercând să-l îmbărbăteze: el era acolo, trăia...

Apoi plecară, mai puţin cei doi-trei camarazi mai intimi, care rămaseră lângă Swanson.

Faimoasa lor deviză – „Recunoaşterii nu-i pasă de nimic” – nu era întru totul adevărată. Da, nu le păsa de o mulţime de lucruri. Dar, când era vorba de viaţa şi de moartea celor din familia lor, erau şi ei ca toată lumea.

CAPITOLUL XV

— Alarmă! Unu-Cinci a căzut!

Carl sări de pe scaunul din faţă, unde citea o carte veche, ca să detaşeze rotorul. Întorcându-se în elicopter, tocmai îşi punea casca când sosi şi Harrier.

Harrier, un pilot cu o experienţă de unsprezece luni, sosi în fugă de la cortul operaţiunilor, exact cum sosise şi Langer cu trei zile mai înainte, atunci când fusese doborât Reeves. Gâfâind, nu spuse nici o vorbă mai înainte de decolare. În sfârşit, zise:

— E foarte aproape de locul unde a căzut Reeves. Cred că ticăloşii au acolo ceva ce ţin ascuns. Şi idioţii ăştia de vietnamezi n-au văzut nimic.

Reacţia armatei vietnameze la tot ce se descoperea irita din ce în ce mai mult Escadrila de Recunoaştere. Vietnamezii credeau că rolul Recunoaşterii era să descopere prezenţa inamicului, pe care infanteria lor motorizată avea sarcina să-l distrugă. Treaba nu mergea aşa. De când Reeves fusese doborât, cei de la Recunoaştere descoperiseră tot felul de urme ale unor unităţi importante, dar comandantul vietnamez îi trimitea mereu în aceeaşi zonă, fără să-şi angajeze forţele, în timp ce se apropiau de zonă, interceptară mesajele unui aparat Cobra: intensitatea crescândă a tirului la sol şi împotriva lui, pe care toată lumea o putea auzi ca fundal. Mai era auzit cineva înjurând şi gemând, precum şi un mare zgomot de vânt.

— Doi-Şase a fost atins, zise pilotul aparatului Cobra. Nu ştiu dacă este grav, dar cineva trebuie să se ducă să vadă, şi repede. Eu trebuie să evacuez.

Unul dintre aparatele Cobra, care însoţea elicopterul lui Carl, apelă Cobra atinsă ca să-i anunţe că soseau ajutoarele:

— Încă şaizeci de secunde şi eşti liber. Ce se vede la sol?

— Unu-Cinci e doborât pe malul râului. Nu a fost nici o explozie, dar nici nu sunt semne de viaţă, s-ar putea, totuşi, să se ascundă. Sunt multe arme de calibru mic şi cel puţin două mitraliere de 51, la două sute de metri de elicopter. Acoperiţi-l bine, se auzi în aparatul de protecţie a întăririlor.

Carl îşi pregăti arma şi Harrier primi ordinul să coboare în căutarea eventualilor supravieţuitori.

— Bun, zise Harrier. Nu va fi uşor. Skull, dacă vezi ceva, nu deschizi focul decât dacă eşti sigur că nu-i unul de-al nostru.

Vocea lui Harrier era calmă, ceea ce îl linişti puţin pe Carl.

Nu exista nici un motiv să zboare lent. Ştiau deja că regiunea era plină de vietcongi. Iar dacă existau supravieţuitori, nu s-ar fi ascuns de elicoptere.

Harrier porni în picaj spre junglă, ca să ajungă la locul unde avusese loc prăbuşirea. La nivelul copacilor, începu să se deplaseze în zigzag cu toată viteza, ghidat de aparatul de control şi acoperit de trei avioane, care ripostau mitralierelor cu bătaie lungă.

Carl încercă să se concentreze asupra solului, dar era obsedat de feţele celor trei oameni doborâţi. Împreună cu Langer, veniseră în ajutorul unui aparat doborât, iar acum era rândul lui Langer, cu Slute şi Psycho. Toţi erau oameni cu experienţă, dar dacă ei căzuseră în mijlocul bazei unui regiment vietcong... Nord-vietnamezii n-ar fi înfruntat trei aparate Cobra, decât dacă erau bine băgaţi în pământ; poate un adevărat oraş.

— Veţi ajunge deasupra în zece secunde, îi transmise avionul de control lui Harrier.

Lui Carl îi era greu să fixeze solul, din cauza virajelor, ascensiunilor şi coborârilor elicopterului, care încerca să eschiveze tirul de la sol. Din scaunul său din stânga, nu putea să găsească o ţintă, dar detunăturile mitralierei lui Skull îl anunţară că cel puţin cineva avea o ţintă, chiar dacă pentru o secundă.

— Elicopterul este acolo, zise Harrier aparatului de control, cu partea din faţă cufundată în apă. Oscar e înăuntru, încă prins în curele. Cred că e mort. Nici urmă de ceilalţi, încearcă să vezi ceva, Uimitorule. Skull, pregăteşte-te să tragi din nou.

Carl se uită la epava elicopterului şi văzu silueta aplecată în faţă, pe scaunul observatorului, care mişca lent împreună cu apa verzuie din cockpit. Apa era mai închisă la culoare în jurul corpului lui Psycho. Memoria lui Carl înregistra detalii: o frunză intrând pe uşa elicopterului de recunoaştere, valurile mici provocate apei de propriul lor rotor, un braţ plutind molatic de sus în jos...

— Domnule locotenent, la dreapta, la ora patru, pe sol!

Harrier întoarse urcând, apoi reluă zborul la orizontală, cu scopul de a provoca tirul inamic, care se liniştise.

— Cheamă imediat echipa de ajutor! zise Harrier pe un ton nervos, pe care nu-l avusese când descoperise elicopterul distrus şi observatorul mort. E o cască de zbor la sol, la cincizeci de metri de locul prăbuşirii. S-ar zice că a avut loc o luptă.

Schimbă direcţia, reduse viteza şi continuă:

— Atenţie! Poate că unul de-ai noştri e prizonier. Asta ne-ar oferi o pistă.

Carl se aplecă puţin mai mult în afară, îndreptând arma în jos. Auzi avionul comandantului apelând escadrila de evacuare, care însoţea infanteria vietnameză. Îşi zise că poate vor ataca zona de aici peste un minut-două. Vietnamezii ştiau că avea să sosească o echipă de ripostă. Poate că aşteptau ca să tragă asupra unor ţinte mai mari decât micul elicopter de recunoaştere. Ideea îl linişti o clipă, dar numai o clipă.

O rafală izbucni în faţa lor, aproape pe linia de zbor. Detunăturile, zgomotul plexiglasului spart, tresărirea bruscă a aparatului îi îndreptară atenţia spre partea din faţă. Avu impresia unui film proiectat cu încetinitorul, unde fragmente diferite intrau împreună cu parbrizul spart, ca să-i cadă pe picioare, scânteind. Dădu capul pe spate şi îşi puse mâna peste faţă ca să se protejeze. Simţea dureri în picioare, dar ştia că erau bucăţi de plastic şi asta aproape că îl liniştea: totdeauna îşi zisese că, dacă simţi durerea imediat, nu poate să fie vorba de o rană gravă.

Aparatul fu agitat de altă zdruncinătură, de data asta provocată de Harrier.

— Lansează un fum!

Carl lansă fumul roşu şi trase, ca şi Skull, în jungla de dedesubt. Cel căruia îi aparţinuse casca ar fi trebuit să rişte, dacă mai era în viaţă. Erau prea mulţi vietcongi jos, peste tot. În plus, elicopterele de salvare urmau să sosească şi aparatele Cobra trebuiau să încerce să cureţe terenul pentru ele.

Harrier se duse în jos spre sud, cu toată viteza, înainte de a lua altitudine, depăşind un grup de cinci aparate Huey, care îşi aducea infanteriştii la obiectiv. Carl le ură în gând baftă şi noroc la vânătoare, sperând ca toată bulibăşeala aia să ducă la rezultate bune. Deocamdată, situaţia părea mai curând critică pentru aparatul doborât şi pentru echipajul său, iar elicopterul lor avea şi el probleme. Curentul puternic de aer, care intra prin parbrizul spart, uşura durerile din picioarele lui Carl. Acum, departe de zona periculoasă, avu timp să vadă ce păţise.

— Ia spune, Uimitorule, care e diagnosticul? Mori sau supravieţuieşti? întrebă Harrier.

— Cred c-o să scap, răspunse Carl, care încerca să-şi depărteze pantalonii de picior, strâmbându-se. Piciorul meu drept seamănă cu o pernuţă de ace. E plin de porcării înfipte în el.

Încercă să smulgă una, un ciob de vreo cinci centimetri, dar îşi zise că nu merită.

— Mai sunt şi alte avarii vizibile?

Skull se uită în partea din spate a aparatului şi Carl la tabloul de bord şi la staţia radio. Harrier făcu tot felul de manevre şi conchise că, în afara parbrizului, totul era în stare bună. Nici semnal roşu, nici vibraţii, rotoarele funcţionau bine şi conduceau elicopterul acolo unde dorea pilotul.

Pe orbita pe care gravitau aparatele, deasupra zonei de junglă disputate, ascultau mesajele aparatului de control. Ofiţerul vietnamez, care comanda trupele la sol, trebuia să transmită aparatului de control toate informaţiile de care avea nevoie. Tipul nu vorbea destul de bine limba engleză ca să se adreseze direct aparatelor Cobra şi aparatelor Huey.

După informaţiile provenite de la pilotul comandantului, infanteria vietnameză se afla în contact cu forţe inamice de importanţă necunoscută, iar Carl avea impresia că cele mai multe mesaje venind de la sol erau cereri de evacuare urgentă.

Vietnamezii scoseseră cadavrul lui Psycho din epavă, confirmând decesul lui, în urma unui glonţ tras în cap, şi un grup găsise casca cu o mitralieră M-60, în hăţişul din apropiere.

— Ticăloşii l-au lichidat probabil pe Slute, bombăni Skull.

Şi Carl auzi zgomotul înăbuşit în partea din spate; mitraliorul lovea cu pumnul în peretele elicopterului.

Carl nu ştia dacă trebuia să spere ca Slute să fie în viaţă şi prizonier, sau mort. Se gândise mult la asta de câteva săptămâni, de când începuseră această aventură în Cambodgia, fără susţinere americană la sol. Îşi pierduse de mult timp iluzia din copilărie, cum că americanii nu făceau niciodată greşeli. Vietnamul îl făcuse să gândească altfel.

Auzise multe despre felul în care se purtau vietcongii şi nord-vietnamezii cu unii prizonieri ca să prefere, dacă era doborât, moartea în locul captivităţii. Înţelegea că micile unităţi inamice nu luau prizonieri. Nu-şi puteau permite să-i hrănească, să-i păzească, iar prizonierii puteau să compromită o misiune. Era un fapt printre altele. Dar nu voia să sfârşească în junglă, cu testiculele tăiate şi ochii scoşi înainte de a i se aplica lovitura de graţie.

Slute era sergent, şi n-ar fi fost deloc bine pentru el dacă fusese făcut prizonier de nord-vietnamezi. Spera că avea susţinerea întregii divizii. O mână de sud-vietnamezi nu putea să facă mare lucru, şi când văzu sosind elicopterele de evacuare, înţelese că se renunţase.

— Plecăm, le zise Harrier. Nici urmă de pilot sau de mitralior.

Dar un batalion de infanterie sud-vietnamez a fost alertat la Snoul şi ar trebui să sosească aici în trei-patru ore. Comandantul va rămâne câteva minute şi va organiza continuarea căutărilor aeriene, cu una dintre celelalte echipe. Vor să luăm contact cu Doi-Trei, aparatul Cobra de acoperire a lui Langer. Sunt obligaţi să aterizeze la Snoul: au un motor atins şi pilotul rănit, dar spun că ar trebui să se poată întoarce. Noi trebuie doar să-i însoţim.

Harrier arătă spre parbrizul spart.

— Şi apoi, avem şi noi problemele noastre de rezolvat la întoarcerea la bază. Îi pun pe toţi mutilaţii la un loc.

Carl se uită la râu. Trei oameni la care ţinea, mai ales Slute. Şi nu se putea face nimic pentru ei. Toţi în mâinile armatei vietnameze. Cel puţin, exista o unitate vietnameză pe punctul de a interveni. Ceea ce se cerea de la descoperirea zonei. Se gândi din nou la numărul de arme care ar fi trebuit să fie jos. Un batalion sud-vietnamez nu ar fi fost de ajuns. Cei care fuseseră acolo anunţaseră că nu le era teamă să-i înfrunte pe toţi cei pe care i-ar fi avut în faţă.

Zborul spre baza. Aeriană de la Snoul se efectuă în tăcere. Nu era nimic de spus. La sfârşit, Harrier apelă baza ca să ia contact cu aparatul Cobra. Poate că vietnamezii nu vorbeau limba engleză. Trecu pe frecvenţa unităţilor şi apelă Doi-Trei.

— E mişto să auzi pe cineva, răspunse copilotul de pe Cobră. Aici nimeni nu pare să vrea să ne vorbească, dar, în orice caz, am un medic care se ocupă de braţul lui Doi-Trei. Nu e prea rău. Exact cât trebuia ca să primească *Purple Heart.* Motorul ar trebui să funcţioneze, dar voi fi prudent.

— Am înţeles, răspunse Harrier. Avem şi noi o mică problemă. Aşa că nici noi nu ne vom întoarce prea repede. Vom pleca când veţi fi gata.

Carl auzi Cobra apelând pe frecvenţa bazei. Pentru că nimeni nu răspunsese la precedentele lor apeluri, pilotul de pe Cobra nu-şi dădu osteneala să ceară permisiunea de decolare, îi anunţă, pur şi simplu, că ieşea din zona lor de control şi le indică direcţia.

Exact înaintea lor, vedeau aparatul Cobra decolând lent. Deodată, Carl auzi voci ascuţite pe frecvenţa bazei, acoperite de două explozii mari, aproape simultane. Cobra se dezintegră într-un fulger orbitor, la mai puţin de cinci sute de metri în faţa lor, ca printr-o scamatorie.

CAPITOLUL XVI

— O să-i omor pe nenorociţii ăştia de sud-vietnamezi! O să-i lichidez!

Skull spunea cu voce tare ce credeam toţi despre război în acel moment. Era deja destul că pierdusem două elicoptere de recunoaştere în trei zile, înainte ca vietnamezii să se hotărască să intervină la sol. Acum pierduseră un aparat de asalt, doborât de la sol de un obuzier de 105 mm. O echipă de cercetare găsise doar câţiva dinţi, mici fragmente de oase şi de carne împrăştiate pe o rază de o sută de metri în jurul bazei: nu mare lucru pentru rămăşiţele a doi oameni...

Carl era încă descurajat. Escadrila avea prea multe efective la sosirea lui. Acum, în urma pierderilor, se întreba cât timp vor rezista până când vor dispărea până la ultimul. Cunoşteau toţi riscurile acţiunilor de recunoaştere, dar niciodată nu pierduseră atâţia oameni în atât de puţin timp. Şi era pentru prima dată, după mai bine de un an, când pierdeau un elicopter Cobra.

Heamdon, care mai avea câteva zile de armată, intră în baracă. În mod normal, Slute ar fi venit cu el, cu dinţii lui albi şi faţa neagră. Nimeni nu se gândise încă la înlocuitorul lui Heamdon, acum când Slute dispăruse. Se întoarseră cu toţii spre sergent.

— În urmă cu două ore, batalionul de sud-vietnamezi a atacat zona din preajma locului prăbuşirii, şi s-a retras, zise Heamdon. Se pare că au pierdut o companie întreagă. Natural, n-au găsit nici cea mai mică urmă a băieţilor noştri. Cred că nu au fost nici măcar până la locul prăbuşirii. Şi ăsta e doar începutul veştilor proaste. Aviaţia vietnameză atacă locul toată noaptea şi ne vom întoarce mâine acolo ca să vedem care este situaţia.

— Asta înseamnă că vor să ne ducem acolo ca să ne radă pe toţi, bombăni Skull.

— Asta înseamnă că vor să ne facem treaba, replică Heamdon. Şi sper că şi tu ţi-o vei face pe a ta, chiar dacă vietnamezii nu şi-o fac bine pe a lor. La urma urmelor, Skull, nu eşti singurul care ai pierdut aici prieteni. Cei mai mulţi erau în escadrilă de mai mult timp, la fel ca şi mine. Toţi aţi devenit familia mea şi acum, de câteva săptămâni, îmi văd familia murind. Dar voi trebuie să supravieţuiţi, ca să faceţi ce trebuie făcut.

Heamdon se roşise la faţă, şi Carl îl vedea acum gata să-i dea

lacrimile.

— Sunt obligat să-mi aleg succesorul în escadrilă. Există doar doi candidaţi, zise Heamdon.

Carl era unul dintre ei, dar nu voia să fie ales. Heamdon îi întâlni privirea şi zâmbi cu tristeţe.

Apoi se întoarse spre Dutch, care era la fel de stingherit ca şi Carl.

— Dutch, eşti aici de mai mult timp decât Uimitoru'. Prin urmare, te numesc provizoriu sergent de escadrilă. Am cerut deja un înlocuitor, dar ar putea să dureze o săptămână, iar eu plec peste două zile.

Dutch vru să spună ceva, dar Heamdon îi tăie vorba:

— Inutil să protestezi, Dutch. E nevoie de cineva, iar acel cineva eşti tu. În plus, am decis câteva numiri pentru compensarea pierderilor, în aşteptarea înlocuitorilor. Tu şi Swanson sunteţi acum mitraliori, aşa că faceţi o plimbare la armurărie. Spuneţi-i armurierului că, în seara asta, aveţi nevoie de două mitraliere de 60 în plus, pentru că mâine nu vom avea timp să ne ocupăm de asta. Mai am ceva serios să vă spun. Dacă sunteţi doborâţi şi credeţi că riscaţi să fiţi prinşi, păstraţi un glonţ pentru voi. Şeful Escadrilei Bravo a fost doborât în după-masa asta, nu departe de aici. Observatorul şi mitraliorul au murit probabil în urma căderii. Părea că au fost târâţi afară din elicopter şi tăiaţi în bucăţi. Şeful escadrilei a fost probabil prins în viaţă: a fost găsit dezbrăcat şi ţintuit la pământ cu ţăruşi de bambus.

Vocea lui Heamdon tremura din nou. Vorbea lent, cu efort, plin de furie şi disperare, ca şi cum ar fi simţit agonia pilotului.

— Nenorociţii i-au pus o grenadă incendiară în fund şi alta în gură. Şi au tras siguranţele. Nu-i o poveste idioată, ci cum nu se poate mai reală.

Părea foarte bătrân.

— Acum e mai bine să mergeţi la culcare. Noaptea va fi scurtă.

Carl nu ştia dacă va putea să doarmă. Grenadele incendiare din elicopterele lor ardeau la două mii de grade Celsius şi puteau să topească chiar şi ţeava mitralierelor. Era obsedat de viziunea unui om cu dinţii rupţi de grenada cilindrică, înfiptă în gură. Se întreba de câte secunde era nevoie ca acea căldură să omoare un om. Se înfioră, mai hotărât ca niciodată să se omoare înainte de a fi prins de vietcongi.

Se gândea la ce spuneau alţii. Nu va fi deloc o fericire pentru

vietcongii pe care îi vor putea prinde în săptămânile următoare... Carl se opunea torturii, dar uciderea vietcongilor făcuse totdeauna parte din *joc.* Îi considerase ca pe nişte tipi care îşi făceau treaba, cum şi-o făcea şi el pe a lui, care omorau fără ură. Dar începuse să-şi schimbe părerea. Era greu să nu simţi ură faţă de nişte oameni care făceau lucruri atât de oribile.

*

*   *

Cele trei elicoptere de recunoaştere şi cele cinci aparate de susţinere ajunseră în punctul stabilit, trimiţând două dintre cele trei aparate de recunoaştere şi trei elicoptere Cobra. Elicopterul lui Carl, cu Skull ca mitralior şi Reeves supervizând totul, avea prima misiune, şi Carl constată cu satisfacţie că escortatorii erau de două ori mai mulţi. Ceea ce ar fi putut să schimbe totul, dacă era atins rotorul.

Reeves părea anxios şi îi pusese de la plecare în gardă împotriva tirurilor necontrolate. Carl avea impresia că, pentru că fusese doborât cu câteva zile înainte, Reeves devenise periculos în misiune, dar nu voia să-l enerveze şi mai mult pe plutonier.

Carl se întoarse spre Skull. Doamne! Era la capătul nervilor! O parte din misiune îi făcea să ajungă în aceeaşi regiune unde pierduseră deja două aparate, considerându-se că trebuia să caute oamenii lipsă, în cazul foarte improbabil că ar fi scăpat de vietcongi. Carl credea că şansele sunt practic nule, după ce se ştia acum despre casca şi mitraliera lui Slute. Primele treceri survolară două sătucuri, încă locuite de ţăranii incapabili să-şi părăsească locuinţa şi mai speriaţi de a deveni refugiaţi decât de a face faţă vietcongilor sau americanilor. Ţăranii din Cambodgia semănau, după părerea lui Carl, cu cei din Vietnam. Şi, la fel ca ei, încercau să supravieţuiască între cele două tabere, care îi bănuiau totdeauna de colaborare cu ceilalţi.

Carl răsuflă uşurat când elicopterul se depărtă de sate. Voia să găsească vietcongi de lichidat, dar nu acolo. Skull şi Reeves erau foarte prost dispuşi ca să distrugă un întreg sat fără o scuză valabilă. Dar el, chiar dacă era furios, considera mai departe că războiul era un joc care se juca între militari.

Deodată, remarcă un vehicul militar izolat, un jeep răsturnat într-o orezărie, lângă un drum îngust.

— Acolo a fost atins vietnamezul care a sosit ieri.

Preţ de câteva minute, Reeves făcu câteva ture, dus-întors, lângă punctul unde drumul dispărea în junglă.

— Acolo e ceva, exact sub noi, zise Skull. Ar putea să fie

soldaţi vietnamezi morţi.

Reeves făcu un viraj rapid şi atât de strâns, încât şi Carl zări cadavrele. Vreo douăsprezece, probabil toţi vietnamezi. Cei mai mulţi fuseseră dezbrăcaţi şi li se luaseră armele.

— Auzi, domnule plutonier, zise Skull, ar putea să fie vietcongi care fac pe morţii, aşteptând să-i atragă în capcană pe amicii noştri vietnamezi. Dacă aş trage ca să vedem?

Şi trase o rafală de vreo şaizeci de gloanţe în cadavre.

— Destul, Skull, zise Reeves, mai puţin nervos acum, când începuseră să tragă.

Zburară mai departe, dar nu găsiseră decât cadavre de sud-vietnamezi şi nici urmă de vietcongi. Avuseseră tot timpul să-şi ia cadavrele, să şteargă urmele de sânge şi să camufleze tot ce trebuia camuflat. Dar Reeves era mirat că încă nimeni nu trăsese în ei.

— În ultima vreme, n-au fost chiar atât de rezervaţi în această regiune, şi nu cred că sud-vietnamezii îi sperie prea tare. Vietcongii ştiu că pot să ne lichideze când vor.

Şi Reeves făcea iar viraje, urcări şi coborâri riscante. Carl înţelegea că pilotului îi era frică. Simţise şi el asta după ce aparatul lui Huey fusese distrus în Cambodgia, dar nu mai zburase până la permisia de o lună în America, întorcându-se apoi cu moralul refăcut. Astăzi îi era frică, da, îi era frică de acel pilot mai mult decât de inamicul de la sol.

Reeves lua din nou direcţia nord, survolând orezăriile situate de-a lungul junglei. Ai fi zis că sunt două planete diferite: morţi şi vehicule blindate arse într-o parte, iar în cealaltă parte, păsări care zburau şi bivoli care păşteau liniştiţi.

— Priviţi, zise Reeves. Nenorociţii ăştia de vietcongi i-au adunat în cirezi ca să facă rezerve de carne.

Şi coborî atât de jos, încât Carl văzu coarnele animalelor aproape la nivelul pilotului. Căuta cu disperare un motiv ca să împiedice ceea ce simţea că va urma.

— Bivolii nu fac nimic rău, domnule plutonier. Locuitorii satelor trăiesc de pe urma lor. Dacă îi omorâţi, vietcongii vor avea carne cu tonele. Şi apoi, suntem o ţintă ideală, dacă mai rămânem aici!

În privinţa asta, cel puţin, atrase atenţia lui Reeves. Dar pilotul replică:

— Un motiv în plus ca să acţionăm repede. Skull, haide, imediat!

Skull trase imediat asupra animalelor cuprinse de panică. Carl ar fi vrut să facă ceva, dar singurul mod de a împiedica măcelul

ar fi putut să-l coste viaţa, la fel şi a celorlalţi: să ucidă pilotul, sau să încerce s-o facă.

Trase în gol, şi Reeves îl felicită:

— Bravo, Oscar! Distrează-te!

Carl se uită la bivolii ucişi sau aflaţi pe moarte. Apa mocirloasă se înroşea de sângele lor. Dar simţea că Reeves se afla la capătul răbdării. Trase iar, ca să alunge bivolii care încă mai trăiau.

Reeves făcu un viraj strâns, ca să-i dea timp lui Skull să sfârşească măcelul, mai înainte ca animalele să se poată adăposti. Era curată nebunie, un masacru fără nici un motiv, şi Carl ar fi vrut să fie şi el cuprins de nebunie şi să-i permită să facă ceea ce un om cu bun-simţ n-ar fi făcut niciodată. Dar era şi prea laş. Era acelaşi lucru: nu se punea problema să-l ucidă pe pilot, nici să-i spargă carlinga.

— Bravo, Skull! zise Reeves. Carnea va începe să se strice mai înainte ca vietcongii să apuce s-o tranşeze. Adio, fleici!

Apoi Reeves se întoarse spre Carl şi zise, dând din cap:

— Nu ştiu ce trebuie să cred despre tine. Nu pari în largul tău.

Carl nu voia să se uite la Reeves, nici să-i spună vreo vorbă. Nu ştia ce i se întâmpla. Războiul lui era ca o carte de istorie, dar din ce în ce mai oribilă. Iar acel pilot, aflat la un pas de depresie, îl critica, fără furie sau răutate.

— Ai destule muniţii, Skull? întrebă Reeves.

— Berechet. Numai de ţinte duc lipsă.

— O să ţi se dea. Tipul de sus cerea să coborâm şi să ne întoarcem la locul prăbuşirii. Probabil că acolo se întâmplă ceva.

Carl nu reuşea să creadă că pilotul era acelaşi om. Acum devenise ferm. Singura explicaţie a acestei schimbări trebuia să fie măcelul.

La început, pe drum nu se văzu nimic. Sud-vietnamezii din ajun nu ajunseseră atât de departe: nici vehicule, nici cadavre. Comandantul credea că astfel va putea să afle dacă vietcongii mai erau în regiunea unde căzuseră celelalte elicoptere.

Reeves făcea turul multor luminişuri. În faţa lor, Carl văzu câteva, destul de mari ca să folosească drept puncte de tir împotriva elicopterelor.

Mitraliere de 51 grele deschiseră focul în acelaşi timp cu puşca sa M-16! Dar ele nu explicau zgomotul teribil care răsuna brusc de peste tot de jur-împrejur.

Flăcările urcau lent spre el de la o duzină de arme de foc. În acel moment ştiu că erau toţi condamnaţi la moarte. Fără să se

întoarcă, simţi că partea din spate a aparatului lor luase foc. Mai ştia că exact în spatele lui se afla o ladă cu grenade.

Reîncărcă arma şi trase asupra flamelor. Exista o linie subţire de copaci care despărţea luminişul de cel de alături. Căpătă din nou speranţă. Cu condiţia să nu aterizeze în luminiş: singura lor şansă era să treacă pe deasupra copacilor.

Încărcătorul său era deja gol şi se uită jos exact la timp ca să vadă trei oameni ivindu-se dintre copaci. În momentul în care lua un alt încărcător, cei trei oameni ridicară puştile şi traseră.

Elicopterul trecu pe deasupra lor în mare viteză şi se pomeni aproape imediat în luminişul vecin. Car nu reuşea să creadă că mai erau în viaţă, dar încă nu scăpaseră.

Nimeni nu trăgea în ei, cel puţin deocamdată. Vietcongii aşteptau să aterizeze: ştiau ca elicopterul nu va mai putea rezista mult timp. Simţi un fel de arsură în ceafă şi fu cuprins de frică. Skull era în picioare, pe patine, alături de Reeves, bătându-şi inutil hainele arse cu un braţ şi cramponându-se disperat de celălalt, în timp ce viteza elicopterului înteţea flăcările.

— Atenţie! Gata! strigă Reeves, cramponat de manşă.

Carl, aproape paralizat de frică, prinse centura pilotului, apoi pe a lui. În ciuda eforturilor pilotului, elicopterul coborî prea repede şi lovi pământul destul de tare ca să-şi rupă patinele. Carl îl ajută pe Reeves să se dezlege, apoi se aruncă la pământ. Rotorul însă se mai învârtea, dar neregulat, cu palele periculos de jos. Partea de jos, cuprinsă de flăcări, ameninţa să provoace dintr-o clipă în alta explozia aparatului.

Căută încărcătoare şi nu găsi nici unul plin. Atunci, o luă la fugă în luminiş, în spatele lui Reeves şi Skull. Avea impresia că vietcongii se pregăteau să-l împuşte în spate şi se deplasa în zigzag, pentru orice eventualitate. Alunecă şi căzu, cu faţa la pământ.

În ciuda rănilor, Skull întorsese capul să vadă dacă Willstrom venea după ei. Văzându-l la pământ, veni spre el, dar Carl îi strigă:

— Mergi mai departe! N-am nimic!

Ştiuse că Skull sângera la braţul drept şi se vedea, chiar de la distanţă, că îi lipsea o bucată din el.

Skull începu să alerge din nou în spatele lui Reeves, care ajunse la liziera pădurii. Carl se uită la elicopter, aflat la vreo treizeci de metri în spatele lui. Atunci, răsunară două explozii, urmate de o a treia, chiar în mijlocul aparatului. Două pale ale rotorului se smulseră de pe ax şi o ploaie de fragmente le însoţi,

căzând apoi în jurul elicopterului.

Carl îşi reluă cursa spre copaci şi îi ajunse din urmă pe Reeves şi Skull.

Preţ de câteva secunde, rămaseră nemişcaţi, pe vine, încercând să audă zgomotele din jur, în ciuda bătăilor inimii şi a respiraţiei accelerate. În depărtare, motoarele aparatelor Cobra, care soseau deasupra celuilalt luminiş, erau foarte reconfortante.

— Sper că cineva ne-a văzut ieşind. Cineva dintre ai noştri, murmură Carl.

Era sigur că în pădure erau o mulţime de vietcongi care se îndreptau spre ei. Începu să înjure, şi văzu că Reeves înjura şi el. După care Reeves îi adresă un zâmbet, în ciuda spaimei. Un zâmbet care îl reconfortă pe Carl, chiar dacă nu era decât o altă dovadă a dezechilibrului nervos.

— Ai gloanţe pentru şmecheria ta? întrebă Reeves, arătând spre puşca de asalt a lui Carl.

— Nu, domnule plutonier.

Nu ştia de ce se crampona de arma lui inutilă: fără muniţii, era un fel de retevei, destul de greu de mânuit.

— Ai putea să sperii pe cineva cu ea! zise Reeves. Dar gloanţele de rezervă pentru Colt?

— Unul pe ţeavă, două în buzunar. Şi cuţitul.

Carl văzu zâmbetul trist al plutonierului şi îi înţelese gândurile. Dacă vietcongii veneau destul de aproape ca să se poată folosi cuţitul, asta însemna că vor încerca să-i prindă vii. Carl se uită la Colt: îl folosise destul de puţin, numai la antrenament. Erau trei – dintre care un rănit – fiecare cu pistolul lui, împotriva unei mulţimi de vietcongi înarmaţi cu puşti Kalaşnikov, mitraliere, grenade şi probabil şi mortiere. Reeves coborî cu prudenţă în gaura lui Skull. Scoase cuţitul şi tăie o bucată din mânecă.

— Nu e prea sterilă, dar va trebui să ne mulţumim cu ea, zise el.

Lui Carl i-ar fi plăcut să vadă cum face, dar cineva trebuia să supravegheze jungla: vietcongii puteau să ajungă la zece metri de ei fără să-i vadă. Numai o dată auzi un geamăt al lui Skull. Îşi zise că rănitul se afla încă sub efectul şocului şi încă nu simţea toată durerea. Dar asta nu avea să dureze.

Ştia că echipele de salvare decolaseră deja, dar se aflau la o distanţă de cel puţin un sfert de oră de zbor, iar un sfert de oră era poate o eternitate.

— Nu sunt medic, zise Reeves, dar n-am impresia că ai să mori în braţele noastre.

Carl ar fi vrut şi el să poată fi la fel de optimist. Murea de frică, dar îşi păstra calmul. Era destul de conştient că fiecare minut pe care îl petreceau la sol le reducea şansa de salvare.

Un nou zgomot se auzi în aer, şi toţi trei ridicară capetele.

— Hei! Este elicopterul de recunoaştere! strigă Reeves, uitând brusc că vietcongii se aflau prin apropiere.

Ieşi din ascunzătoare şi îl apucă pe Skull de braţul întreg.

— Haide, repede! Nu trebuie să-i facem să aştepte.

Alergă până la liziera pădurii, trăgându-l pe Skull după el.

Carl proteja spatele, nu din eroism, ci pentru că avusese nevoie de mai mult timp să iasă din ascunzătoare. Alergă şi el spre elicopter, care aterizase exact la două diametre de rotor de maldărul de cenuşă, care fusese aparatul lor.

Mai avea de străbătut vreo patruzeci de metri... Lui Carl îi era încă frică – atât de aproape de a fi salvat – să nu primească un glonţ în spate. Acum nu mai putea să alerge în zigzag. Aparatul Huey, aterizat în luminiş, era o ţintă mult mai tentantă decât oamenii care alergau spre el. Douăzeci de metri... zece metri... îl prinse din urmă pe Reeves, care micşorase ritmul ca să-l ajute pe Skull şi, amândoi, îl traseră pe mitralior puţin mai repede. Se aruncară pe podeaua elicopterului care decolă imediat.

Carl auzi primele rafale ale inamicului, care vizau elicopterul. Din ambele părţi ale aparatului, mitraliorii americani ripostau.

După câteva secunde de stat pe burtă, Carl se ridică în capul oaselor. În faţa lui se afla omul care îi trimisese acolo, zi după zi: colonelul sud-vietnamez, care îi zâmbea. Oricum, toţi le zâmbeau tot timpul americanilor. Reeves se afla deja instalat între cei doi piloţi şi le vorbea cu volubilitate. Chiar şi Skull părea că se simte mai bine. „Din moment ce nu murise...”, îşi zise Carl.

Se sprijini de speteaza scaunului ocupat de pilot şi îşi întinse picioarele. Nu le simţea destul de puternice. Începea să resimtă efectele şocului şi nu voia ca ceilalţi să bage de seamă.

Retrăia acum prăbuşirea şi incendiul. Aproape că putea să simtă căldura teribilă şi să audă strigătul mitraliorului. Amintiri care îl vor obseda toată viaţa. În acele zece minute, crezuse de vreo şase ori că vor muri cu toţii...

Zece minute care i se păruseră o întreagă viaţă. Poate chiar aşa şi era...

CAPITOLUL XVII

Nopţile lui erau bântuite de coşmaruri, în care monştri diformi se transformau în elicoptere cuprinse de flăcări.

Heamdon îşi făcuse bagajele fără ceremonie. Cei care rămâneau în Vietnam aveau prea multă treabă. Însă nu sosiseră întăririle. Skull fusese evacuat din Japonia, iar în escadrilă nu mai erau acum decât cinci oameni. Locurile erau suplinite, de bine de rău, cu observatori luaţi de la infanterie, iar Dutch îl repartizase pe Carl ca mitralior pe un aparat 016, unde devenea şef de bord.

Noua repartizare îi sporise moralul, dar războiul se schimbase. Prăbuşirea şi frica fuseseră teribile, dar era obsedat de amintirea animalelor împuşcate şi de propria sa slăbiciune în acea împrejurare. Încercând să se convingă că nu ar fi putut să facă nimic, îi veni un gând ciudat. Nu ştia dacă exista un Dumnezeu sau nu, dar în ţara în care se aflau, oamenii ar fi putut să considere prăbuşirea ca pedeapsa imediată a crimei lor, *karma*: elicopterul doborât, mitraliorul ars şi rănit la braţ...

În timpul primului zbor de după prăbuşire, fusese încă teribil de încordat. Dar nu se întâmplase nimic: nu se prăbuşise într-un sicriu în flăcări.

În cele din urmă, parcă cu regret, primi un înlocuitor, un anume Blackthorn: tânăr, blond şi subţire, venind din Oregon, care fusese format ca mitralior. Abia îşi îmbrăcase ţinuta de zbor şi decola deja ca observator, cu Carl şi Animalul. Carl îi ţinuse un curs ultrarapid, cu o seară în urmă, despre rolul observatorului, iar tânărul era vizibil nervos.

— Vei deveni erou de azi pe mâine, îi zise Carl. Aici câştigi decoraţiile *Air Medal, Distinguished Flying Cross* şi, bineînţeles, *Purple Heart,* medalia răniţilor.

Animalul izbucnise în râs, dar Blackthorn replică:

— Medaliile sunt făcute pentru idioţi. Şi pentru morţi. Poate că sunt un răcan, dar nu sunt cretin. Nu vreau deloc să devin un erou.

Carl îl găsi imediat simpatic pentru un răcan. Mărturisea cu simplitate că îi era frică – era cinstit.

*

* *

Dirijat de avionul comandantului şi survolat de două elicoptere, aparatul urmări mai multe drumuri prin junglă,

ocolind câteva sate locuite.

De fiecare dată, văzând colibele şi câmpurile pe care păşteau bivolii, Carl se gândea la ce-ar fi făcut dacă situaţia s-ar fi repetat. Acum el ţinea mitraliera, având drept de viaţă şi de moarte. Dar în ziua aceea, cu Animalul la manşă, ştia că nu va avea probleme.

— Virez, zise Animalul, aplecându-se în partea lui Carl. Şeful vrea să ne ducem să-l vedem pe tipul de pe motoretă.

Carl se aplecă puţin mai mult, cu ambele picioare pe patine. La cinci sute de metri în faţa lui, se afla, într-adevăr, un tip pe motoretă. Dar, după toate aparenţele, nu era nimic neobişnuit. Fie că era sau nu război, oamenii continuau să se deplaseze pe jos, cu bicicleta, cu şareta trasă de boi, cu orice.

Animalul îşi reglă viteza după cea a tipului, iar Carl era destul de aproape ca să citească frica în ochii lui. Nu fără motiv. Cambodgianul vedea feţele dure, ochii ascunşi de sinistra vizieră neagră, mitralierele îndreptate spre el: destul ca să stârnească panica oricui s-ar fi aflat pe drum, vietcong sau civil.

Omul făcu un gest vag cu capul şi schiţă un zâmbet, sub elicopterul nemişcat de deasupra lui. Ridică una dintre mâini de pe ghidon, vrând să facă un gest, dar fii obligat să o pună imediat la loc, din cauza zdruncinăturilor pe cure rotorul îl provoca motoretei.

— Idiotul ăsta crede probabil că am să-l lichidez, îi zise Carl Animalului.

— Poate că nu se înşală prea mult. Şeful vrea să-l cercetăm de aproape.

Carl se uită la omul respectiv. Nu avea nici arme, nici bagaje, nimic care să amintească de un soldat. Dar în acest gen de bătălie, ar fi putut foarte bine să fie ministrul de Război al lui Ho Si Min.

— L-am văzut de aproape.

— Nimic suspect? întrebă Animalul.

— Totul e suspect în porcăria asta de ţară.

— Am înţeles, zise Animalul, raportând şefului.

După câteva secunde, adăugă:

— Marvin, şeful vrea să-l oprim pe tip şi să-i distrugem motoreta. Se pare că nu trebuie să-i lăsăm inamicului vehicule cu motor.

— Pe-aici sunt două mii de motorete, şi el vrea s-o distrugem pe-asta! Asta nu-mi place deloc, Animalule.

— Urmarea n-o să-ţi placă nici atât, zise Animalul, ascultând în

căşti. Şeful crede că tipul e, foarte probabil, un vietcong. Aşa că vrea să-l lichidăm cu motoretă cu tot.

Animalul părea mai curând amuzat decât furios.

— Eu pilotez, dar tu eşti cel care trage, Uimitorule!

— N-am să-l lichidez, zise Carl.

Făcu un gest, în speranţa că tipul va înţelege că trebuia să se oprească. Dar individul merse mai departe. Carl nu ştia dacă îi era prea frică sau nu înţelegea. Repetă gestul de două ori, dar zadarnic. Apoi mormăi:

— Nu facem nici o brânză!

Şi trase o rafală de o jumătate de secundă pe drum, exact în faţa motoretei.

Omul aproape că pierdu controlul motoretei, dar îşi văzu de drum, cu elicopterul deasupra lui.

— Cred că e nebun! zise el.

Şi încercă din nou să-i facă semn să se oprească, dar fără rezultat. Tipul credea probabil că va muri şi îi era frică să facă altceva decât să meargă mai departe, aşteptând ca elicopterul să pună capăt acelui joc de-a şoarecele şi pisica.

— Hei, idiotule, opreşti sau nu motoreta?

Trase o altă rafală, mai lungă de data asta şi mai aproape de roata din faţă, dar omul, din ce în ce mai terorizat, ridică doar un braţ, care semăna cu o rugăciune.

— Destul, Animalule. Haide să plecăm. M-am săturat.

— OK. Cred că Marvin are lucruri mai bune pentru noi, decât să dea de lucru Ministerului Şoselelor din Cambodgia.

Poate că aveau două divizii de vietcongi înrăiţi şi ei erau puşi să hărţuiască un biciclist singur!

Carl se uită la silueta care se îndepărta, în timp ce elicopterul părăsea drumul. Un alt mitralior, un alt pilot, şi bietul om ar fi fost mort! Exista posibilitatea ca tipul să fie un vietcong, dar Carl nu se putea hotărî să ucidă un om neînarmat.

Încă mai era idealist, după cincisprezece luni petrecute în Vietnam!

*

*   *

Şeful îi trimise pe plantaţia de cauciuc, la a doua ieşire a zilei, şi Carl fu foarte mulţumit. Se cunoştea faptul că plantaţiile ascundeau buncăre, deşi nu erau protejate de junglă.

— Iată buncărele! transmise Animalul aparatelor de acoperire. Uimitorule, încearcă să-i scoţi afară pe vietcongi!

Carl trase o rafală lungă în intrarea unuia dintre buncărele

mari. Sub copaci, se aflau cel puţin douăsprezece buncăre subterane, probabil cu mai multe niveluri şi legate între ele. În jur, se vedeau drumuri solide, dovada unei circulaţii recente şi importante. Dar Carl nu spera să vadă ieşind vietcongi, ca să muşte din elicopterul servit ca momeală. Puse mitraliera M-60 pe genunchi şi luă două grenade, pe care le arătă Animalului. Scoase siguranţele, ţinând levierele strânse, până când Animalul ajunse deasupra uneia dintre principalele intrări. Atunci, Carl aruncă grenadele.

— Bravo! strigă Animalul, văzând una dintre grenade intrând în buncăr.

Cealaltă ricoşase şi explodase afară. Animalul începu să râdă.

— Atâta pagubă! Poate cu cealaltă ai doborât câteva nuci de cocos.

„Cam asta e tot ce se poate spera, îşi zise Carl. Dacă vietcongii şi-au construit bine buncărele, prima grenadă a redus probabil efectul celeilalte.” Vietcongii nu erau idioţi. Carl ştia că cei mai mulţi infanterişti americani îi urau, dar aveau şi un anumit respect pentru aptitudinea lor pentru luptă şi grija pentru detalii.

Elicopterul continuă să se rotească în jurul buncărelor, trăgând şi aruncând grenade de la altitudine mică, dar fără să reuşească să-i facă pe ocupanţi să iasă. Animalul semnala mărimea şi numărul buncărelor, direcţia drumurilor, încredinţând totul aparatului comandantului.

— Dacă afurisitul ăsta de colonel vrea să-i facă pe vietcongi să iasă, va trebui să apeleze din nou la intervenţia eroicilor lui infanterişti. Aviaţia este importantă. Dar, uneori, numai infanteria poate să facă treaba. În fine, se pare că eroicul nostru şef vrea să mergem şi să vedem o clădire nu departe de-aici.

Animalul nu avea un respect prea mare faţă de comandantul vietnamez, şi toţi erau de părerea lui.

— Vreţi să spuneţi o cocioabă sau o baracă, domnule plutonier? întrebă Carl.

În Cambodgia nu existau clădiri. În orice caz, el nu văzuse aşa ceva.

— Am zis că e o clădire, şi încă în apropiere. Nu cred că un vietcong întreg la minte s-ar duce să se instaleze într-o chestie din asta. Dar vom merge să vedem. Poate că nu sunt atât de proşti pentru asta, dar poate că sunt destul de şmecheri ca să aibă tunuri în preajmă. Aşa că să fim atenţi!

Carl spera că Blackthorn nu va lăsa să-i scape nimic şi observa

el însuşi cu mare atenţie. Urmând o direcţie indicată de aparatul comandantului, Animalul duse elicopterul într-un luminiş mic, unde, într-adevăr, se afla o casă, prima pe care Carl o vedea în Cambodgia. Îşi zise că fusese construită probabil de francezi. Nu mai era nouă, dar era locuibilă şi ocupată, deşi nu credea că de vietcongi.

Într-o curticica, hainele spălate se uscau, agăţate de o sfoară, şi de zidul casei erau sprijinite două biciclete. Două găini albe, slabe, ciuguleau la întâmplare. Nici urmă de viaţă omenească, dar Carl nu era mirat. Era suficient puţin bun-simţ ca să te ascunzi dacă auzeai venind avioane, iar în cazul civililor care acceptau să rişte, proprietarii casei ar fi putut să se arate şi să zâmbească, făcând gesturi amicale, rugându-se cerului ca să nu li se întâmple nimic rău.

Carl şi Animalul se uitară la copacii din jurul casei, fără să descopere nimic neobişnuit. Nici o ţeavă de armă ascunsă în umbră. Făcură turul casei, agitând hainele de pe sfoară, fără ca găinile să se simtă deranjate. Nu se vedeau saci de nisip, nici altă fortificaţie. Nişte ţigle căzuseră de pe acoperiş şi se spărseseră pe pământul tare de la temelia casei.

— Ar trebui să fii complet nebun ca să alegi o ţintă atât de uşoară ca să te ascunzi, spuse Animalul. Dar colonelul vrea totuşi să-i dăm foc.

Carl se aştepta la un ordin de acest gen. Trase mai întâi în hainele puse la uscat, apoi ţinti cele două biciclete. O siluetă vagă, apărută în umbra uşii, îl făcu să ridice degetul de pe trăgaci.

— Haide să plecăm, Animalule, zise el. N-am să trag aici.

Animalul zărise şi el silueta şi apropie elicopterul ca să vadă mai bine. La intrare se afla o păpuşă mare în zdrenţe şi, preţ de o clipă, Carl simţi un nod în gât, crezând că era un copilaş. Nu mai puse degetul pe trăgaci. Exista posibilitatea ca în acea casă să se afle copii...

Animalul trimise un mesaj aparatului comandantului şi luă direcţia junglei şi a plantaţiei de cauciuc.

CAPITOLUL XVIII

— Să-i ia toţi dracii! strigă Dutch, aruncându-şi casca de zbor de un copac şi făcând ţăndări apărătoarea neagră de soare.

Carl îl privea cu atenţie, dar nu se ridică de lângă copacul său. Dutch nu-şi manifesta deseori acest gen de emoţii, dar de data asta ochii lui erau roşii de furie.

Observatorul lui Dutch, Blackthorn, se apropiase de el prin spate, fără zgomot, manifestând mai mult dezgust decât mânie. Nimeni nu fusese doborât, iar Carl nu auzise nici un mesaj insolit la staţia radio din cortul operaţiunilor.

— Ei, Blackthorn, ce s-a întâmplat? îl întrebă Carl.

— I-a omorât, Uimitorule. I-a ras. N-a vrut să se oprească, nici când pilotul nostru îl apela disperat prin radio.

Tăcu. Blackthorn se uită la Carl, ca şi cum ar fi sperat să-l vadă făcând ceva ca să şteargă ceea ce se întâmplase.

— Ticălosul ăla de Slater a făcut asta, bombăni Dutch în spatele lui.

Carl întoarse capul, aşteptând o explicaţie.

— Treceam pe lângă satul ăla, ca să vedem cum stă treaba pe-acolo. Peste tot numai ţânci, bătrâne şi bătrâni. Ne uitam la baracă când s-a auzit un zgomot. Dar am rămas pe loc, Uimitorule. Încă mai eram acolo. Nici măcar nu l-am auzit pe Harrier spunând că eram prinşi sub foc. Am auzit explozia blestematelor de rachete, lansate asupra satului de aparatul Cobra. Harrier îi striga că nu era nici el un pericol, dar nenorocitul a făcut un viraj la altitudine şi nu a mai revenit.

Îşi încrucişă braţele la piept, atrăgând atenţia lui Carl asupra crustelor de sânge pe care nu le remarcase mai înainte.

— Copilul a murit în braţele mele. N-am putut să fac nimic!

Şi căzu la pământ.

Blackthorn zise, cu vocea lui răguşită:

— Harrier a aterizat în mijlocul satului, crezând că ceilalţi nu vor trage dacă ne aflăm acolo. Peste tot erau numai ruine, femei şi copii care ţipau. Dutch a luat de jos un copilaş care plângea: nu mai avea picioare. A murit din cauza sângelui pierdut, în timp ce Dutch îl ţinea în braţe. Erau prea mulţi răniţi. Nu ştiam ce să facem pentru ei. Harrier ne-a strigat să ne întoarcem la elicopter; elicopterul comandantului voia să plecăm de-acolo.

Se uită la Carl, deznădăjduit:

— De ce să facă toate astea? A omorât cel puţin douăzeci sau treizeci, plus cei care vor muri pentru că nimeni nu poate să-i îngrijească. De ce? De ce-a făcut asta?

Carl îl privi în ochi. Nu avea nici un răspuns, doar dacă pilotul primise cumva un proiectil drept în cap, sau executase ordinele altcuiva. O revedea pe fetiţa care murise în braţele lui, în ciuda eforturilor făcute ca să o salveze. Asta era deja o amintire veche şi dureroasă, dar acest nou masacru era şi mai rău.

Harrier se apropie de ei, nervos, furios, tulburat. Se uită atent la Carl, înainte de a se adresa celorlalţi:

— Aici nu s-a întâmplat nimic, zise el. Dutch, Blackthorn, aţi înţeles? Nici o discuţie!

Se întoarse spre Carl.

— Uimitorule, dacă ţi s-a spus ceva, uită. O misiune de rutină, nimic excepţional.

Le întoarse spatele şi intră grăbit în cortul operaţiunilor.

— Începe înăbuşirea faptelor, le zise Carl celorlalţi.

Se pregătea să spună că nu va lăsa asta să treacă chiar atât de uşor, dar preferă să tacă deocamdată. Stătuse în banca lui când a fost vorba de masacrarea bivolilor. Dar, de data asta, nu mai putea să facă la fel.

*

* *

Preotul militar ascultă cu atenţie, cu seriozitate. Carl îi povestea tot ce auzise despre întâmplarea asta, dând chiar numele şi coordonatele satului, pe care le aflase de la Dutch, după o doză bună de bere. Carl nu mai întâlnise pe nimeni atât de binevoitor, în afara preotului militar. Nu fusese niciodată la preot şi la început se simţise puţin jenat, dar zâmbetul lui călduros îl încurajase.

— Am înţeles, Willstrom, mă voi informa. E un caz serios şi cred că ai făcut bine venind la mine.

Şi îl conduse pe Carl la uşa micului său birou, până în căldura strivitoare a soarelui.

*

* *

Carl intră în biroul cu aer condiţionat al colonelului. Avea stomacul crispat. Trei oameni se aflau aşezaţi la o masă lungă: preotul militar, care zâmbea şi acum patern, un locotenent-colonel, cu un zâmbet ameninţător, şi căpitanul Slater, pilotul aparatului Cobra care distrusese satul.

Carl îşi zise că fusese un idiot. Vedea deja unde se va ajunge.

Preotul încredinţase cazul colonelului.

Carl se prezentă colonelului, în poziţie de drepţi.

— Povestea ta nu e deloc exactă, zise preotul. Colonelul mă asigură că aparatele noastre nu au avut nici un amestec în drama petrecută în sat. A fost o mare eroare a unei unităţi de artilerie sud-vietnameze, iar noi facem toate eforturile ca să-l ajutăm pe acei nefericiţi.

Preotul militar continua să-i zâmbească lui Carl. Colonelul, un bărbat mic de statură, cu guşă, luă cuvântul:

— Sper că am lămurit problema în ceea ce ne priveşte. Ţi-am cercetat statele de serviciu. Sunt excelente. Şi mai ai de stat aici doar două luni...

Îi zâmbi aproape cu durere lui Carl şi adăugă:

— Aş vrea să fii prudent. N-aş vrea ca un soldat atât de bun să aibă necazuri.

Era clar: privirea lui era la fel de limpede ca şi vorbele.

— Mai ales sfârşitul unei şederi atât de lungi aici...

Se uită un moment în ochii lui Carl, apoi făcu un gest care însemna că putea să plece.

Willstrom salută, se întoarse şi ieşi, simţind cele trei priviri în spatele lui. Era furios, dar şi îngrijorat. Acum aveau să-i citească scrisorile. Iar unele poate că nici nu vor mai ajunge la destinaţie. Era la mâna lor, şi ticăloşii ştiau asta. Nu fusese martor la masacru, şi era în stare să pună prinsoare că Dutch şi Blackthorn fuseseră şi ei avertizaţi să-şi ţină gura. Colonelul doar făcuse aluzie, dar era clar: dacă încerca să facă valuri, nu ar fi părăsit Vietnamul viu. Acel pilot de pe aparatul Cobra nu părea deloc îngrijorat. Avea artileria grea de partea lui, iar Carl nu avea nimic.

Ştia că exista doar o singură soluţie. Luptase cu curaj, se trăsese în el, fusese doborât de inamic şi începea să se gândească la întoarcerea sa în America. Nu se mai punea problema unei alte reangajări. Se săturase de Vietnam. Nu voia deloc să fi ajuns până acolo şi să fie ucis „accidental”.

Unui om aflat acolo i se puteau întâmpla o mulţime de lucruri, chiar şi atunci când totul mergea bine. Un sat murise, dar el voia să trăiască.

CAPITOLUL XIX

Carl înţelesese, după câteva zboruri în jurul localităţii Song Be, cu câteva luni mai înainte, că misiunile acestei unităţi erau diferite de cele cunoscute de el mai înainte. Auzise de acest gen de lucruri, dar acest atac cinic şi felul de trădare care urmase continuau să-l înfurie.

Cu o seară înainte, scrisese părinţilor lui şi, pentru prima dată, făcuse o aluzie vagă la ceea ce se întâmplase. După care, fusese gata să rupă scrisoarea. Până la urmă, o trimisese şi încercase să doarmă.

Dimineaţa era tot furios. Luă mitraliera şi, în elicopter, verifică grenadele şi tot materialul, aşteptând sosirea pilotului. În ziua aceea nu va mai avea loc nici un masacru fără motiv. Animalul, în ciuda poreclei sale, semăna cu Carl. Dar la ce bun să se mai gândească la toate astea? Era posibil să-l coste viaţa. La bordul unui elicopter de recunoaştere, trebuia să te gândeşti doar la pericolul posibil. O clipă de neatenţie, şi puteai să mori.

Blackthorn şi Animalul făceau turul aparatului, cu o ceaşcă de cafea în mână. Cei trei abia dacă vorbeau între ei. Carl nu le spusese ce se petrecuse între el şi preotul militar, dar toată escadrila ştia ce simţea.

— Auzi, Uimitorule, destinde-te puţin, zise până la urmă Animalul. Se întâmplă lucruri independent de voinţa şi de putinţa ta. Tot ce poţi să faci este să ieşi cât se poate mai bine dintr-o situaţie dificilă.

— Atunci, zise Carl dând din umeri, să încercăm să rămânem la distanţă de sate, domnule plutonier. Să ne luptăm cu soldaţii.

— Asta ar trebui să fie posibil astăzi. Ne vom întoarce la plantaţiile de cauciuc. Comandantul sud-vietnamezilor vrea să mergem să vedem regiunea înainte de a-şi trimite oamenii. S-ar părea că acolo se ascunde un regiment nord-vietnamez.

Arătă spre cele două aparate Cobra care îşi încălzeau motoarele.

— Iată „doicile” noastre de astăzi.

— Să sperăm că vor fi de ajuns, zise calm Blackthorn.

Nu era în escadrilă de mult timp, dar scurta lui experienţă.

Fusese destul de dură ca să ştie că mei măcar trei aparate de acoperire nu erau suficiente uneori, ca să garanteze supravieţuirea unui elicopter şi a echipajului său. În Vietnamul de

Sud era posibil, nu şi în acea regiune din Cambodgia.

Animalul decolă rapid cu escortele aproape deasupra lui. Carl aruncase o privire pe hartă şi ştia că mergeau direct spre plantaţia de cauciuc, situată cam la nord de Tay Ninh. În momentul în care aveau să sosească, celelalte escadrile ar fi ajuns la Tan Linh, locul în care urmau să fie aduşi infanteriştii. Faptul că, în aproximativ un sfert de oră de zbor, în preajmă vor fi şi alte aparate, îl liniştea oarecum pe Carl.

Ultimele sale patruzeci şi două de zile aveau să fie dure, doar dacă nu cumva escadrila ar fi primit întăriri şi cel puţin două aparate noi. În timp ce Animalul conducea micul aparat spre Cambodgia, Carl calcula ce mai rămăsese din Escadrila de Recunoaştere. Trei aparate în stare bună de funcţionare şi trei aparate obosite. Şase soldaţi, dintre care numai doi erau deja acolo la sosirea lui Carl. Îşi aminti de un desen umoristic văzut înainte de drama din sat. Un general arăta în sus, deasupra junglei din Cambodgia, un cer plin de avioane cu reacţie, de bombardiere şi de elicoptere, unele arzând, iar echipajele lor sărind cu paraşuta.

— O, ăştia nu sunt luptători, spunea generalul unui civil, care simboliza opinia publică. Sunt doar nişte aviatori...

Carl îşi zicea că trebuia să treacă încă o dată frontiera Cambodgiei, susţinuţi la sol doar de armata sud-vietnameză. Se uită la unul dintre aparatele de însoţire, subţire ca un şarpe, botul de rechin pictat în partea din faţă accentuându-i aspectul ameninţător.

— Iată plantaţia, anunţă Blackthorn.

Carl se aplecă şi mai mult ca să-şi vadă ţinta. Exact ca celelalte plantaţii vizate: şiruri de copaci, aproape intacţi în ciuda războiului din jurul lor.

— Aş vrea să ard toţi copacii ăştia. Crezi că am putea doborî unu-doi? întrebă Carl.

— Vom vedea după ce aterizăm, Uimitorule. Dacă e plin de buncăre, după cum mi s-a spus, i-am putea probabil lichida, fără ca pe Unchiul Sam să-l coste mai mult de câteva mii de dolari.

Lui Carl, precum celor mai mulţi de la Recunoaştere, nu-i păsa deloc de aspectul financiar al situaţiei.

— Asta înseamnă mult cauciuc, spuse Animalul, apropiindu-se de plantaţie.

Se uită pe hartă.

— Vom începe din colţul de nord-est şi facem un sfert o dată. Reacţia inamicului este cât se poate de probabilă. Aşa că, tir de

voie. Dar, mai întâi, anunţaţi.

Se întoarse spre Blackthorn.

— Pregăteşte fumigenele, dar nu le lansa mai înainte de a-ţi da ordin. Vom vedea ce putem face mai înainte ca aparatele Cobra să înceapă să tragă. Nu avem nici un motiv să le lăsăm să se distreze singure.

Blackthorn îi făcu cu ochiul şi îşi puse puşca de asalt M-16 pe genunchi. Când Animalul începu să coboare spre zona de recunoaştere, observatorul luă o grenadă cu fum roşu, ieşi în afară şi trase siguranţa. În partea lui, Carl se aplecă şi mai mult, cu picioarele pe patine. Îndreptă mitraliera în jos şi, după ce verifică toate detaliile, ridică uşor capul ca să privească cele două aparate Cobra intrând pe oi bila de protecţie, în afara razei de acţiune a armelor de calibru mic.

La câţiva metri de vârful copacilor junglei, Animalul reveni la orizontală şi începu imediat purimul traseu în interiorul limitei de nord a plantaţiei.

Cu o viteză de treizeci de noduri şi datorită unei vederi aproape perfecte la sol, era uşor de reperat inamicul sau buncărele. Dar Carl ştia că era posibil şi invers: nord-vietnamezilor nu le-ar fi fost nici lor greu să repereze elicopterul şi să tragă în el. Degetul i se crispa pe trăgaci.

Nimic nu mai conta în acel moment. Nici satul distrus, nici miile de dolari, nici camarazii doborâţi. Numai staţia radio, oţelul care îi atârna în mână şi pământul de sub elicopter, unde pândeau forme, siluete, mişcări.

Pământul, sub copaci, avea o nuanţă de maroniu deschis, culoarea unei cafele proaspăt măcinate. Pe câţiva copaci, Carl zări griul palid al cauciucului, care picura din despicăturile trunchiurilor. Se gândi o clipă, cu amărăciune, la proprietarii acelor plantaţii, care aşteptau despăgubiri... şi care le împrumutau ca ascunzători vietcongilor. La naiba cu ei!

Se uitase cu cea mai mare atenţie, dar nu văzuse nimic. Animalul făcu un viraj strâns, ca să treacă pe marginea terenului. Pilotul nu voia să iasă din liziera copacilor, ca să nu rişte să fie văzut de vietcongi.

— Un buncăr la ora patru! strigă Carl, deschizând imediat focul.

— L-am văzut! zise Animalul, aplecând mult aparatul pe dreapta, lăsându-l pe observator să vadă doar cerul. Încearcă să tragi o rafală-două drept în intrare.

— Nici o problemă!

La vreo treizeci de metri sub el, Carl ar fi putut chiar să sune la uşa de la intrare cu mitraliera M-60, dacă ar fi existat sonerie. Primele gloanţe stârniră un mic nor de praf în faţa intrării, restul dispărând în întuneric.

— Încă un buncăr, Uimitorule. La ora unu, la cincizeci de metri! zise Animalul.

Carl încerca să le ţintească, în timp ce pilotul schimba direcţia. De data asta, erau aşteptaţi. Prin două găuri negre ale buncărului, se vedeau flamele unor arme care ţinteau elicopterul. Carl auzi un zgomot lângă el: vietcongii nu trăgeau la întâmplare. Vedea praful şi frunzele ridicându-se acolo unde trăsese el însuşi, şi ţinti mai precis gaura cea mai apropiată: inamicul invizibil nu mai trase. Un moment, celălalt trăgător nu mai fu în măsură să mai tragă asupra lor. Apoi văzu apărând la intrarea în buncăr bustul unui vietcong, curajos şi temerar, care voia să deschidă focul cu o puşcă Kalaşnikov. Carl trase. Lovit de prima rafală exact între omoplaţi, vietcongul se prăbuşi pe burtă. Al doilea glonţ lovi solul în apropierea capului, şi Carl lăsă mişcarea aparatului să poarte rafala direct în cap. Omul nu mai mişcă şi alunecă în deschizătura neagră cu puşcă cu tot, căreia îi dădu însă drumul în clipa următoare.

— Bravo! exclamă Animalul. Dar ai mare grijă cu porcăriile astea de buncăre!

Animalul indică direcţia cu o mişcare a capului şi Carl se uită: se vedeau rambleuri negre cam peste tot, unele cu intrări vizibile şi urme recente de folosire. Animalul lărgi orbita, dar cu viteză mică, ca să-i lase lui Willstrom tot timpul să tragă. Nu se vedea nimeni şi nimeni nu trăgea în ei. Carl începu atunci să tragă în intrările deschise, până când zări material lângă trunchiul unui copac.

— La ora cinci, domnule plutonier, zise el.

Animalul viră în direcţia indicată şi începu o serie de viraje strânse.

— S-ar părea că i-am surprins în plină acţiune, zise Animalul, râzând. O fi ziua spălării rufelor. Şi poate că pregăteau un picnic. Haide să le dăm o mână de ajutor!

Jos, se vedeau mai multe uniforme negre, un lighean şi un cadru de bicicletă întărit, folosit de obicei de vietcongi pentru transportarea alimentelor. Restul hainelor abandonate se afla pe marginea unui rambleu negru, şi Carl trase mai întâi în el, ca să fie sigur că nu ascundea intrarea şi un om înarmat. Nici o reacţie. Atunci trecu la restul, adăugând alte victime victoriei sale: un

cazan, o bicicletă şi câteva cămăşi negre. Deşi în apropiere se afla un număr necunoscut de vietcongi, Carl nu se putea abţine să nu zâmbească la gândul unui general decorându-l, în careu, „pentru eroism în lupta împotriva lighenelor de orez comuniste”.

Acest gând dispăru brusc la zgomotul rafalelor unor arme automate, care nu erau armele lor.

— Trag în noi! strigă Animalul. Drept înainte!

Şi făcu un viraj, ca să-i ofere lui Carl un unghi potrivit pentru ripostă.

— La dracu’! Mitraliere de 51! strigă Carl. O să le vin de hac!

Tirul din faţă îl orbi o fracţiune de secundă, apoi pilotul devie într-o parte aparatul, în timp ce mitraliorul lansa grenada fumigenă roşie, la ordinul Animalului. Carl ştia că nu lovise arma inamică, dar mai ştia, din experienţă, fiind expus la mică distanţă puterii mitralierelor chinezeşti, că va avea probabil ocazia să întâlnească şi altele: în regiune, de cele mai multe ori, erau instalate mai multe, ca să realizeze un foc încrucişat.

Animalul prevenise aparatele de susţinere şi acestea erau pregătite să intervină pe loc, împotriva unui inamic care depăşea mijloacele unui elicopter de recunoaştere. Imediat ce pilotul semnala că era atacat, Cobra din faţă venea în picaj de la o altitudine de o mie de metri. Animalul ştia că primul aparat Cobra sosea, gata să plece dacă elicopterul de recunoaştere era în afara pericolului şi gata să continue dacă era nevoie. Apelă, luând distanţă:

— Papa Doi-Şapte, veniţi! Ţintele: mitraliere de 51 şi buncăre. O fumigenă roşie lansată.

Aparatul Cobra, având ca pilot pe salvatorul lui Carl, locotenentul Sanders, sosi dinspre est cu mare viteză, în timp ce micul elicopter lua altitudine, îndepărtându-se de plantaţie.

— Acum, vom rămâne un moment în împrejurimi şi vom privi tirul. N-am semnal de alarmă, dar ştiu că am fost atinşi. Vedeţi ceva evident?

Întrebarea pilotului a fost urmată de o tăcere scurtă, până când întoarseră capetele ca să vadă eventualele găuri din cocă. Carl ştia că una trebuia să fie lângă el, dar nu o vedea şi nu se nelinişte din cauza ei. Atâta vreme cât nu se aprindea nici un beculeţ de alarmă, nu putea să fie nimic grav.

— Nu văd nimic, domnule locotenent, zise Carl.

— Nici eu, spuse Blackthorn. Dar ar fi trebuit să aibă şi ei un elicopter ca să ne nimerească în partea asta. Îmi petrec atât de mult timp privind cerul, încât am început să devin un fel de

astronom, zise el cât se poate de serios.

Carl izbucni în râs.

— Ştiam eu că armata te pregăteşte ca să practici o meserie bună în civilie, iar tu, ca un nerecunoscător, bombăni. Ai bombăni chiar şi dacă vietcongii ţi-ar tăia boaşele!

Animalul puse capăt glumelor, făcând un viraj strâns spre stânga, oferindu-i observatorului o vedere perfectă a ceea ce se întâmpla. Carl se lăsă să alunece pe podea şi se sprijini de perete, ca să vadă mai bine atacul aparatelor Cobra. De la acea altitudine, nu avea de ce să le fie teamă că vor fi doborâţi, cu atât mai mult cu cât nord-vietnamezii erau probabil destul de ocupaţi cu aparatele de asalt. Era un spectacol splendid şi cumplit: acele forme şi virajele lor strânse, atacurile în picaj...

— Vietcongul ăsta chiar are tupeu! zise Blackthorn. Nu cred că în locul lui aş încerca să dobor singur un aparat Cobra!

Se uita la trasoarele care urcau dinspre plantaţia de cauciuc. Trăgătorii vietcongi se aflau acolo, ripostând atacurilor aparatelor Cobra, şi Carl însuşi fu impresionat un moment. Până atunci nu trăsese decât o singură mitralieră de 51. Poate Carl se înşelase la început. Poate că era un ţăcănit.

Unul dintre aparatele Cobra – n-ar fi putut să spună care – îşi termină muniţiile, la mai puţin de trei sute de metri, şi încheie atacul cu o grenadă de 40 mm. Brusc, staţia radio prinse viaţă, şi Carl îşi dădu seama că cel puţin patru linii de trasoare se încrucişau în aer în jurul aparatului Cobra.

— O capcană! E o capcană! strigă Animalul.

Şi fu gata să-l facă pe Carl să cadă din elicopter, aducând brusc aparatul în sensul acelor de ceasornic.

— Am fost atinşi! Doi-Şapte a fost atins! Cred că nu voi reuşi să mă salvez.

Sanders era atins. Carl şi-l imagina în aparatul Cobra care cădea. Se prăbuşise probabil peste tabloul de bord şi copilotul nu putea să preia conducerea aparatului.

Trasoarele continuau să se îndrepte spre marele elicopter, pe măsură ce cădea. Copilotul lui Doi-Şapte încă mai vorbea, dar cuvintele erau întretăiate.

— Sunt... atins. Nu... pot... Nu... mă lăsaţi...

— Doi-Trei, încercăm să-l acoperim, zise Animalul celorlalte aparate Cobra. Pregăteşte-te, Uimitorule. Accelerăm. O să fie nasol.

Trecu la celălalt aparat:

— Doi-Trei, vom încerca să-l salvăm pe Doi-Şapte.

— Recepţionat. Rămâneţi în viaţă. Am alertat întăririle. Vor sosi imediat cu celelalte aparate Cobra.

Cu atât mai bine. Carl îşi strânse curelele. Dar nimeni nu va ieşi viu din aparatul Cobra, dacă copilotul nu va reacţiona cât mai repede.

— Arde! zise Blackthorn.

Un moment foarte scurt, Carl văzu aparatul Cobra arzând, la vreo cincizeci de metri de vârful copacilor, trasoarele continuând să-l nimerească. Copilotul făcuse în aşa fel încât să încetinească picajul elicopterului, dar Animalul cobora degeaba în vrie cât mai repede posibil – n-ar fi reuşit să ajungă înainte de prăbuşirea celuilalt.

Animalul, cu o voce calmă, expuse planul:

— Când vom ajunge la vârful copacilor, Uimitorule, voi face un viraj strâns în jurul celuilalt, ca să vedem dacă există supravieţuitori şi să-i poţi lichida pe cei care s-ar putea apropia de elicopter. O să urcăm, o să coborâm, o să virăm... Sper să nu ne rupem gura! Oscar, te vei apleca cât mai mult în partea ta. Nu te ocupa de fum: trage cu puşca în tot ce mişcă.

Apoi se răzgândi.

— Nu. Să nu riscăm să-i omorâm pe ai noştri, dacă sunt unii care ies.

— OK, zise Blackthorn.

Carl întinse braţul şi trase mai aproape lada cu grenade. Parcă avea un nod în gât. Inima îi bătea mai tare. Ba chiar avea impresia că făcea să se mişte vesta antiglonţ. Oricum, cu vestă sau fără, mitraliera de 51 i-ar fi făcut de petrecanie fără multă vorbă.

— La dracu’!

Aparatul Cobra atinsese vârful copacilor cu coada înainte, palele rotorului smulgând frunzele şi crengile arborilor de cauciuc. Apoi ajunse la crengile cele mai mari şi dispăru, în timp ce Carl se afla la mai mult de o sută cincizeci de metri deasupra.

— Nu explodează! Ţineţi-vă bine! strigă Animalul, coborând elicopterul în gaura făcută de epavă.

Carl ajunsese în punctul de luptă pe care îl cunoştea foarte bine. Urcările, coborârile, virajele, totul se amesteca şi rămânea, în mod paradoxal, clar şi precis.

Vedea elicopterul Cobra prăbuşit şi frunzele smulse, care coborau lent peste el sau pe pământul negru. Elicopterul zăcea pe o parte: fără foc, fără fum. Nici o mişcare. Prin cockpitul spart, zărea siluetele nemişcate ale celor doi piloţi. Nici un gest, nici un

strigăt.

Blackthorn îşi reîncărca arma cât putea de repede.

— Vietcongi! Peste tot!

Şi reîncepu să tragă.

Siluete mici se iveau dintre copacii din jur, alergând spre aparatul doborât şi trăgând în acelaşi timp în elicopterul din aer.

Animalul mişca elicopterul tot timpul, ca să-i împiedice pe cât posibil pe vietcongi să-l nimerească.

Carl continua să tragă, în ciuda zdruncinăturilor elicopterului său. Jos erau prea multe arme inamice. Auzea gloanţele lovind aparatul, le simţea. Doi oameni se opriră din cursa lor spre aparatul Cobra, ca să ţintească mai bine. Carl îi lichidă pe amândoi pe la spate. Alţi câţiva ajunseseră la Cobra şi începură să tragă în cockpit. Carl le servi o rafală neîntreruptă, până când deveniră o grămadă de carne însângerată.

— Muriţi, nenorociţilor! Muriţi!

Un fel de abur roşu se forma în faţa ochilor săi. Simţi un şoc, care îl dădu înapoi o clipă, apoi tirul său făcu să explodeze un cap din spatele unei puşti de asalt, după care trecu la altă ţintă.

Carl simţi o zdruncinătură, auzi ţipete în partea din faţă şi bucăţi de plexiglas căzură în jurul lui. Îl auzi pe Blackthorn strigând ceva, nu în interfon: un ţipăt, în aer. Oscar nu mai trăgea, dar ţipa întruna, în timp ce elicopterul cădea cu botul înainte.

— Animalul a fost lovit! E lovit!

Carl se ridică, uitând de mitralieră, uitând de vietcongii aflaţi la câţiva metri mai jos, şi trecu în faţă, ca să se ocupe de pilot. Animalul se prăbuşise în faţă, iar sângele îi şiroia din cască pe gât.

Carl reuşi să ridice corpul greu al pilotului, dar îl scăpă când elicopterul căzu între copaci. Plexiglasul invadă interiorul aparatului. Auzi palele rotorului rupându-se, apoi şi coada aparatului. Nu mai rămăsese decât coca ovală, care cădea pe ultimii metri înainte de a atinge pământul.

Zgomotul... ţipetele oamenilor, departe de elicopter. Tir de arme. Nu simţea nici durere, nici teamă. Avea toate simţurile încă treze. O senzaţie de ceva cald care curgea în el. Era mulţumit. Nimic urgent. Nici o grijă. Nimic nu încerca să mişte. Auzea exploziile şi zgomotul zborului aparatului Cobra, dar nu mai avea nici o importanţă.

Zgomotul unor paşi grăbiţi se opri lângă elicopter. O faţă închisă la culoare se aplecă peste locul unde zăcea. Nişte oameni

mici.

Zgomotul de paşi dispăru odată cu faţa, apoi reveni, mai puternic, când omul îi dădu ocol lui Carl ca să-l privească mai de aproape. Nu puteai să ştii ce gândeşte...

Mâinile mici, închise la culoare, lăsară în jos, lent, puşca Kalaşnikov. Ţeava armei, caldă încă, se opri pe fruntea lui Carl. Nici o expresie pe faţă.

Razele soarelui făceau bine. Erau calde, mângâietoare. În adâncul timpului şi spaţiului infinite, la o mie de ani-lumină, Carl văzu degetul mic care apăsa oţelul negru al trăgaciului.

CUPRINS

Elicopterul îşi începu coborârea spre junglă. Carl Willstrom era deja instalat în spatele mitralierei, gata să radă vietcongi. Dar jos, în zona de aterizare, descoperi un imens cimitir în aer liber... plin de cadavrele soldaţilor americani.

De atunci înainte, această imagine îl va obseda fără încetare şi fiecare nouă misiune va deveni împlinirea acestei răzbunări.

***

„Siluete mici se iveau dintre copacii din jur, alergând spre aparatul doborât şi trăgând în acelaşi timp în elicopterul din aer.

Animalul mişca elicopterul tot timpul, ca să-i impiedice pe cât posibil pe vietcongi să-l nimerească.

Carl continua să tragă, în ciuda zdruncinăturilor elicopterului său. Jos erau prea multe arme inamice. Auzea gloanţele lovind aparatul, le simţea. Doi oameni se opriră din cursa lor spre aparatul Cobra, ca să ţintească mai bine. Carl îi lichidă pe amândoi pe la spate. Alţi câţiva ajunseseră la Cobra şi începură să tragă în cockpit. Carl le servi o rafală neîntreruptă, până când deveniră o grămadă de carne fără nimic omenesc.”

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-74-X

Lei 35.000